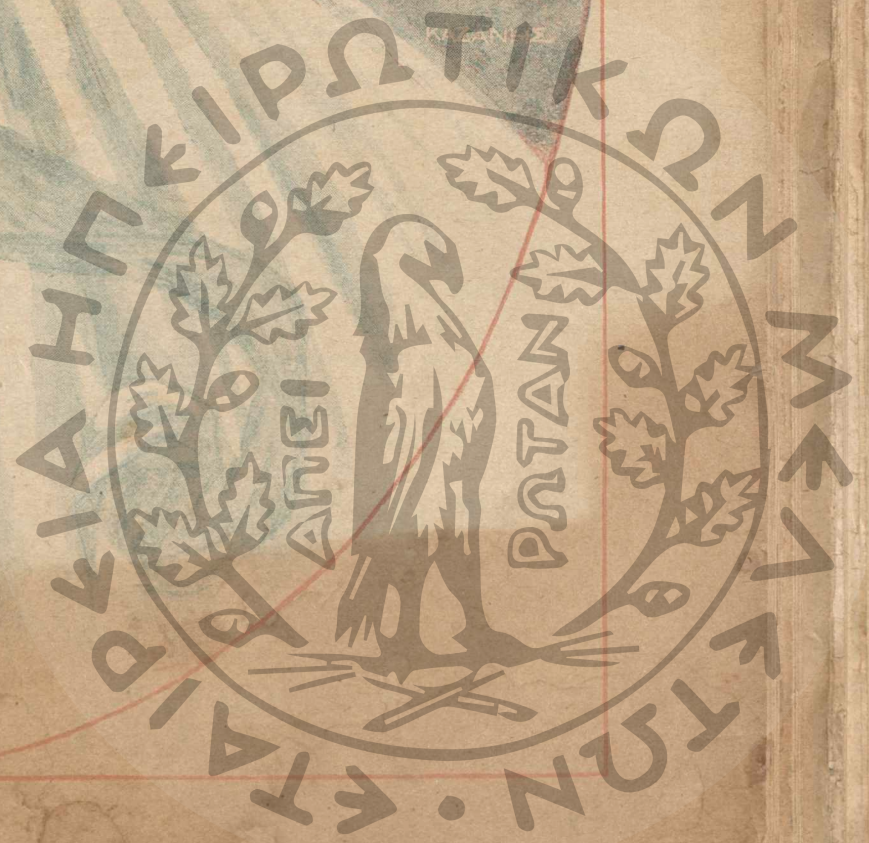

ΜΠΟΥΚΚΕΤΟ

za faldas
por Juan

ΤΗΛ. ΔΙΕΥΘ.: ΤΡΑΘΗΝΟΝ

Μπερδεμένα, όπως σε ένα ποτάμι, οι μικροί Στέν, έβλεπε γύρω του τα έργοστάσια που είχαν μετατρέψει σε στρατώνες, τα όρνια οδοποικίσματα γεμάτα μουσκεμένα κουρέλια, τις ψηλές, καπνοδόχους που τρυπούσαν την διήληξη και άνευριαναν προς τους οθρανό άδους, μιτρές. Κάθε τόσο φαίνονταν κανένα σκόπελο, άστρωτο, κομμάτι του κοινοβίου που κοιτούσαν με τα χυάλια τους εκεί κάτω και μιλούσε γρήγος μουσκεμένα από το γύρι που έλυνον δίπλα στις φωτιές που έδωσαν. Ό ψηλός έβλεπε καλά τους δρόμους και τράβηχναν λωά μέσ' στο χωράφι για ν' αψάφουν τον ψαλμό. Μα ώσπου δεν καθόρθωναν να προσπεράσουν ν' ένα μεγάλο ψαλμό.

ΒΕΛΓΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ EDMONT JOKA'

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Οι όμηροι του κ. και της κ. Φερριέ, παρετήρησαν με μεγάλη έκπληξη, ότι χθες το βράδυ ο κ. Φερριέ έγγυσε από το θέατρο μόνος του, χωρίς την κυρία. Η καμαριέρα της κυρίας έπεριμενε. Όταν είδε να επιστρέφει ο κύριος μόνος τον έκυταξε με άπορία.

— Η κυρία δεν θα έπιστρέψει, υπορείς να κοιμηθείς, της είπε ο κύριος Φερριέ, αὐτοῦτος.

Τό ζευγος Φερριέ είχε παντρευτεί πρὸ ἐνός ἐτους. Ἦσαν κ. οἱ δύο πολὺ πλούσιοι, καὶ ἔμεναν σ' ἓνα πολυτελέστατο μέγαρο τῆς ἀριστοκρατικῆς συνοικίας Μονώ. Ὁ οἰκιακὸς βίος του κατ' ἀρχὰς ἐπερνοῦσε ἡρεμα, ὅσοις ὅμως εἶχε ἀρχίσει νὰ ταραζέται ἀπὸ συχνὰ ἐπεισόδια. Ὁ κύριος Φερριέ ἦταν χαρακτὴρ μαλακός, σιωπηλός, ἀλλὰ πολὺ ἰσχυρογνώμων καὶ ψυχρός. Ἡ κυρία του, ἐντελὴς δὲ ἀντίθετο. Ὁξυθυμὴ, φλύαρη καὶ γκρινιαρά. Ἦταν γεμάτη ἰδιοτροπίες, ἀλλὰ στὸ βάθος ἦταν πολὺ καλὴ καὶ ἀκακὴ.

Τὸ πρῶτο ὃ κ. Φερριέ ἦταν σκυθρωπὸς καὶ ταραγμένος. Ὅλη ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ μεγάρου του, ἀρχισε νὰ σχολιάζει πὰ τὸ γεγονός τῆς ἐξαφανίσεως τῆς κυρίας Φερριέ. Καμμία ἐξηγήσις δὲν μπορούσαν νὰ δώσουν. Ἡ ἀπουσία αὐτῆς ἐγίνετο ἡμέρα μετ' ἡμέρας μάλ' ὄχι ἀνεξήγητος.

Ἡ ἱστορία αὐτῆς διεδόθη ταχέως σ' ὅλη τὴν συνοικία τοῦ Μονώ. Ἡ ὑπόθεσις διεσαλπίσθη, καὶ τὸ πρῶτο ἔγινε γνωστὸ καὶ στοὺς γονεῖς τῆς κυρίας Φερριέ. Ὁ πατέρας δὲ κ. Σαμπιών, ἔξω φρονῶν στὸ ἀκουσθαι αὐτό, ἔτρεξε ἀμέσως στὸ μέγαρο τοῦ κ. Φερριέ :

— Τί ἐκαμες τὴν θυγατέρα μου ;

— Δὲν ξέρω τί ἐγινε, κύριε, τοῦ ἀπήντησε ψυχρὰ καὶ ὑπερήφανα, ὁ κ. Φερριέ.

— Πῶς δὲν ξέρετε ; ... Φαίνεται πὼς δὲν θέλετε νὰ πῆς ;

— Ἰσως... Πάντως ἀπὸ ἐμένα δὲν θὰ μάθαινε τίποτα... ἀφήστε με ἡσυχᾶ...

Ὁ κ. Σαμπιών, ἐννόησε ὅτι μάλ' ὄχι θὰ ἔχανε τὸν καιρὸ τοῦ ἐπιμένον. Ἐσκέφθη ὅτι τὸ καλλίτερον πού εἶχε νὰ κάνει ἦταν ν' ἀναφέρει τὸ πρῶτο στὴν ἀστυνομία.

Ὁ ἀστυνόμος, μόλις ἀκούσε τὸν κ. Σαμπιών, ἀνεπήδησε ἀπὸ τὴν καρέκλα του...

— Τί λέτε κ. Σαμπιών ; Ἡ πέμπτη ἡμέρα σήμερα ; ... Ἀσφαλὸς εὐρισκόμεθα πρὸ μυστηρίου εὐρήσιμου...

Καὶ ἀμέσως ἔδωκε στὸ τραπέζι κ' ἐπῆρε τὸ τηλέφωνο γιὰ νὰ συνεννοηθῇ μετ' ὁν εἰσαγγελέα.

Τὴν ἐπομένην ὃ κ. Φερριέ ἐκαλεῖτο ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως νὰ παρουσιάσῃ τὴν 10 πρωτὴν ἐνωπίον του.

Προηγουμένως ἡ ἀστυνομία τοῦ εἶχε ἀναφέρει ὅλας τὰς ἀπαιτούμενας ἐξηγήσεις καὶ πληροφορίας σχετικὰς μετ' ὅλην τὴν οἰκονομία Φερριέ καὶ Σαμπιών.

Ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Σαμπιών ἦσαν πλούσιοι κτηματίαι. Ἡ Λεωνώρα ἦταν ἡ μόνη κόρη τους, καὶ τὴν ἐλάτρευαν. Μετ' ὅλην τὴν Γουσταύου Φερριέ εἶχαν γνωρίσῃ σὲ μιὰ ἐξοχί. Ἦταν ἀπὸ καλὴ οἰκονομία καὶ εἶχε ἀρκετὴ περιουσία καὶ τοῖς ἐδωρετο πολὺ σπιτάκι ἀπὸ εἶχε ἡδὴ σπαταλήσει, ἐνὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος σχεδὸν τὸ ἡμισυ τῆς πατρικῆς του κληρονομίας.

Ἡ Λεωνώρα τὸν ἐρωτεύθηκε τρελλὰ. Οἱ γονεῖς τῆς προσπαθῶσαν νὰ τὴν κάνουν νὰ ξεχάσῃ. Δὲν ἤθελαν νὰ τῆς δώσουν γάμ' ἄντρα, ἓνα πέτσινο σπάταλο νέο. Ἐκείνη ὅμως ἐπέμενε καὶ ὁ γάμος ἐγίνετο. Ἐκτοτε πᾶσα σχέσις μετ' ὅλους γονεῖς τῆς διεκόπη. Δὲν ἤθελαν πιά οὐτε νὰ τὴν ἰδοῦν.

Ἡ δεκάτη πρωτὴν ἔφθασε καὶ ὃ κ. Φερριέ ἐκτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ Γραφείου τοῦ κ. εἰσαγγελέως :

— Ἐμπρός !

— Εἰμαι ὃ κ. Φερριέ. Μ' ἐξητήσατε ;

— Σὰς προσκάλεσα, κύριε Φερριέ, γιὰ νὰ σὰς ζητήσω ἐξηγήσεις περὶ τῆς ἐξαφανίσεως τῆς συζύγου σας.

— Καὶ πρὸς τίνας κ. εἰσαγγελεῦ, δὲν ἔχω νὰ εἰπῶ περισσότερα. Ἀγνοῶ πού βρίσκεται ἡ κ. Φερριέ !

Προσέχτε καλὰ κύριε, ἀπήντησε ὁ εἰσαγγελεῦς. Ἡ ἐπιμονή σας αὐτὴ στὸ νὰ ἀντιμετωπίζετε τὴν ὑπόθεσις ἐνισχύει ὅλες μας τὰς ὑποψίας !

— Ποιὲς ὑποψίας ;

— Ἡ δικαιοσύνη ἀρχισε νὰ σὰς ὑποπευτεῖται ὡς ἐνοχὸς ῥολοφονίας τῆς συζύγου σας...

Ὁ κ. Φερριέ ἐγίνετο κατάκλιμος. Ὡστε λοιπὸν εἶχαν φθάσει εἰς ἐκεῖ ! Τὸν θεωροῦν ἐνοχὸν !... Ὁλοφύρο !

— Ἡ γυναίκα μου κύριε ξη. Δὲν εἰμαι δολοφόνος ! Μὴ με βρίζετε !

— Ζῆ ;... Μὰ τότε πότε μας... ἀπὸ σὰς περιμένουμε τὴν ἀλήθεια τῶν γεγονότων. Πέστε μ'... Ποῦ εἶνε ;

— Δὲν ξέρω. Τὸ μόνο πού ξέρω εἶνε ὅτι εἰς ξη καὶ πὼς δὲν εἰμαι ἐγὼ δολοφόνος ὡς με νομίζετε...

Ἦταν τόσο καθαρὰ καὶ θετικὰ τὰ λόγια του, τόσο ἐπίμνητο τὸ

ῥυθὸς τῆς στερεοτύπου ἀπαντήσεως αὐτῆς... ὥστε ὁ εἰσαγγελεῦς ἐσκέφθη ὅτι δὲν θὰ ἦταν δυνατόν νὰ μάθῃ περισσότερα.

Ἐφώνησε ἓνα χοροφύλακα, στὸν ὁποῖον ἔδωκε μυστικὰ μερικὰ διαταγὰς καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν κ. Φερριέ, τοῦ εἶπε :

— Ἐχω καθήκον νὰ σὰς παραπέμνω στὸν Ἀνακριτὴ. Θὰ αὐτὸς ὁδηγήσῃ ὁ χοροφύλαξ αὐτόν...

Ὁ κ. Φερριέ ἀκαλούθησε τὸν ἀστυνοικὸν στοῦ Ἀνακριτῆ. Σ' ἐκεῖ ὅμως δὲν ἔμελλε νὰ διαλευκανθῇ ἡ ὑπόθεσις. Ἡ ἴδια πάντα ἀρνήσις. Ἡ ἴδια στερεοτυπὴ ἀπάντησις.

Ὁ εἰσαγγελεῦς ἐν συμφωνίᾳ μετὰ τοῦ Ἀνακριτοῦ ἀπεφάσισεν νὰ τὸν συλλάβουν. Τὸ ἐντάλμα ἐξεδόθη καὶ ὁ κ. Φερριέ ὁδηγήθη τὴν ἐπομένην στὸς φυλάκας.

Στὸ μικρὸ χωριὸ Ἐσκό πού βρίσκεται στὴς ἡσυχὲς ἀκτὲς τῆς Νορμανδίας, μιὰ ξένη κυρία, χωρὶς ἄλλο Παριζιάνα, εἶχε εἶδε πρὸ εἰκοσι ἡμερῶν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν οἰκονομία τοῦ πατρὸς ἑαυτῆς, τοῦ ὁποῖου ἡ γυναίκα ἦταν παραμύθια τῆς σὺ Παρίας, σὺ σπῖτι τοῦ πατέρας τῆς. Τὴν ὑπεδέχθησαν ὅλοι σὺ σπῖτι τοῦ πατρὸς, μὲ ἀνιχνεύσιμη χαρὰ καὶ καλωσύνη.

Τὸ δελιὸν ἡ ἀγνωστὴ αὐτὴ κυρία, ἡ ὁποία δὲν ἦταν ἄλλη, ἀπὸ τὴν κυρία Λεωνώρα Φερριέ, θέλησε νὰ κάνει ἓνα μικρὸ μνημονεῖον περὶ τὸν πατέρα. Ὁ καιρὸς ἦταν πολὺ ἀσχηματιστὸς καὶ τὰ κίματα ἀπὸ τὸν ἀνεμὸ ἐφῆλθαν ὡς ἐξὸ στὴν ξηρά. Οἱ Κοινοὶ σπερβούλεσαν τὴν κ. Φερριέ ὅτι δὲν θὰ ἦταν χωρὶς κίνδυνον ἐκεῖ σ' αὐτοὺς περιπάτους. Ἡ παραλία εἶνε πολὺ ἀπὸ κρημνιστὴ καὶ γεμάτη βράχους. Ἡ κ. Φερριέ ὅμως ἐπέμενε.

Δὲν εἶχε περᾶσει μισὴ ὥρα, ὅταν ἀκούστηκαν ἀπὸ τὰ βάθη τῶν βράχων φωναὶ ἀπειθασιᾶς... Οἱ χοροφύλακες εἶδαν ἀπὸ τὴν Φερριέ ἀπὸ τὰ κίματα μνημονεῖον ποθυμημένης. Ἀντισημῶν ! Ἐστύχθη δὲν εἶχε πᾶσι τίποτα τὸ σοβαρὸ, ἐκτός ἀπὸ μερικῶν ἐλαφρῶν μὴ ὡς στὸ σῶμα τῆς, πού τὴν ἀνάγκασαν νὰ μείνῃ μερικὴ ἡμέρα στὸ κρεβάτι.

Μετὰ 15 ἡμέρας ἦταν ἐντελὴς καὶ. Ἡ περιποίησις τῆς οἰκονομίας Κοινοῦ σπῖτι μόνος πολὺ τὴν ἀνάγκασε τῆς. Μόνος πού δὲν θέλησε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἄντρα τῆς.

— Ὁχι ! Ὁχι !... Δὲν ὑπάρχει καμίας λόγος νὰ τὸν στενοχωρήσωμαι.

Ἀπὸ εἶχε πιά γίνῃ ἐντελὴς καλὰ, ἐχάρισεν τοὺς καλοὺς ἐκείνους παρῶντες κ' ἐπῆρε τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Παρίσι.

Στὸ σταθμὸ ἐκπληκτικὰ ἀκούσε τοὺς ἐφημεριδοφύλακες νὰ φωνάζουν... Τὸ ὄνομα Φερριέ... Ἡ ἀδελφὴ δὲν.

Ἐγινε κατακίτρινη. Ἀλλοῦθις ὅτι αἱ δυνάμεις τῆς τὴν ἐγκατέλειπον. Μὲ μεγάλη προσπάθεια κατόρθωσε νὰ σπῇ κρατηθῇ, ἀγόρασε μιὰ ἐφημερίδα καὶ πῆγε στὸ τραῖνο.

Ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσε τῆς ἐφημερίδας τὰ ἐννόησε ὅλα.

— Θεέ μου ! ἐσκέφθη. τί παρεξήγηση ὥστε ἐγὼ... ἐγὼ εἰμαι ἡ αἰτία τῆς διαίτης αὐτῆς !... Καὶ ὅμως γιατί ; γιατί νὰ μὴ... Τί σκάνδαλο !...

Τὸ τραῖνο προχωροῦσε γρήγορα. Ἡ Λεωνώρα δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φθάσῃ... Ἀραγε θὰ πρὸφθανε...

Ἐπειτα πὼς ; πὼς ζούσε στὴν φυλακὴ ; τί τραγικὴ παρεξήγησις ! Ὅλα τῆς περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μυαλὸ τὴν στιγμὴ αὐτῇ... Ἔτσι καθὼς κοιτοῦσε ἀπὸ τὸ μικρὸ παραθυράκι τοῦ τραίνου νὰ διαβαίνουν μπροστὰ τῆς τὰ διάφορα τοπία τῆς Νορμανδίας...

Πτότανε : Τὸ βράδυ ἐκεῖνο... εἶχαν ἀποφασίσει νὰ βγῶν... ὅτι πῆγαιναν στὸ θέατρο... ἐκεῖνος ντυμένος, εἶχε ἀποσπῇ στὸ γυμνασίου του. Ἐκείνη ἀπὸ ντύθηκε ἐμπνευσε μέσα... ἐκεῖνος ἔτρεξε ἓνα γράμμα ! Τὸν ρώτησε... Ἡ ἑλπομένη τῆς... τὸ πάθος... Τὴ σκηνή... Τὸ ἐξήγησε τὸ γράμμα.

— Ὁ φίλος !... με ἀπατάς... Γιατί δὲν μοῦ δίνεις τὸ γράμμα !...

— Ἀφῆσε με... Κάνε ὅτι θέλεις... Σὲ ἀπατάς... Τὴ σκηνή... τὸν ἔβλεπε ἐμπρός τῆς... τὴν ψυχρότης... δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ... Ἀνοῖξε τὴν πόρτα καὶ ἔφυγε... ἔφυγε... ἔφυγε στὸ δρόμο... μόνη τῆς... κατὰμονη... εἶχε ἀποφασίσει νὰ μὴ ἐπ' ἀνάρρη... νὰ μὴ ἐξαγυρίσῃ πιά ποτέ... ποτὲ σ' αὐτὸ τὸ σπῖτι...

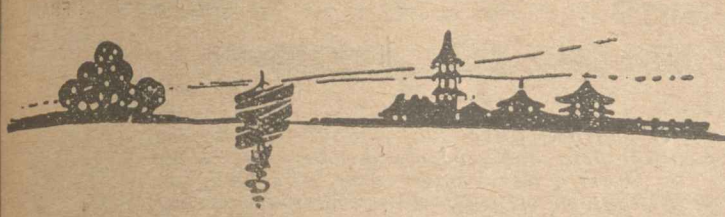
...Καὶ τώρα ὅμως πού νὰ πῇ ; πού ; Μ' ἐτὴν οἰκονομία τῆς εἶταν σὲ διάστασι !... Ἀ ! μιὰ ἰδέα. Ἐσκέφθηκε τὴν παραμονὴ τῆς σὺ Ἐσκό... ὥρα ! Μιὰ ἀνάμνησις... Μιὰ πιστὴ γυναίκα !...

Βοιόκτανε ἐκεῖ κοντὰ στὸ σταθμὸ τοῦ Ἁγίου Λαζάρου... ἀποσπῇ ἓνα εἰσιτήριο καὶ παίρνει τὸ τραῖνο τῶν 11 μ. μ...

— Καὶ τώρα ! σκέφθηκε... σὰ νὰ ἐξυπνήσῃ ἀπὸ ἓνα ὄναρ !...

Θεέ μου ! Κατὰδικος... δολοφόνος... ἐξ αἰτίας... ἐξ αἰτίας μου... !...

Τὸ πρῶτο στὸ δικαστήριον ἀπὸ χωρὶς ὅλες οἱ θέσεις ἦσαν παρῶντες :

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΘΕΑΤΡΩΝ ΜΑΣ

Η "ΑΝΑΔΥΟΜΕΝΗ,"

Εἰς τὸ Κυβέλειον ἀνεβιβάσθη τὴν προηγουμένην ἑβδομάδα ἀπὸ τὸν θάσον τὸν Νέων ἡ τρίπρακτος κομεντί τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας κ. Γρηγ. Ξενοποῦλου ἡ «Ἀναδυομένη». Τὸ ἔργον γνωστὸν ἀπὸ τὸ δῶνυμον μυθιστόρημα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον καὶ διεσκευάσθη, στηρίζεται ἐπ' αὐτὸν τὸν ἔρωτα δύο νέων πρὸς τὴν ἴδια κόρη, μὲ τὴν ὁποία τοὺς φέρουν σ' ἐπαφῇ, ἀκριβὲς γιὰ νὰ ἀγαπῇ μ' ἓνα ἀπὸ αὐτοὺς καὶ νὰ τοὺς παντρεύουν στὸ τέλος. Τὴν νύκτα τὴν κατακτᾷ ὁ μικρότερος, πού ποθεῖ τὸ σῶμα τῆς, τὴν ἀγαπᾷ ὅμως καὶ ὁ μεγαλύτερος, πού τὴν λατρεύει γιὰ τὴν ψυχὴ τῆς καὶ πού ἀποκτοῖναι στὸ τέλος μὴ μποροῦντας νὰ ζήσει χωρὶς αὐτήν.

Ὅπως τὰ περισσότερα ἔργα τοῦ κ. Ξενοποῦλου εἶται καὶ ἡ «Ἀναδυομένη» εἶχε γοργὰ καὶ ἐνδιαφέροντα διάλογον, πού συγκατατετακτὴν τὴν προσοχὴ τοῦ θεατοῦ. Ἀρτιον σκηνηκῶς τὸ ἔργον, ἐξελίσσεται φροντιστὰ μέχρι τῆς τετάρτης τοῦ πράξεως πού τελειώνει τόσο τραγικᾶ. Ἐν ὀλίγοις ἡ «Ἀναδυομένη» ἔδρασε καὶ συνεκέντρωσε στὸ Κυβέλειον πολλὴν καὶ ἐκλεκτὴν κόσμον, ὅστις καταχειροκρότησε τὸν συγγραφέα.

Ἡ δὲ Παπαδάκη στὸν ρόλον τῆς νέας φυσιοκτῆς, γεμάτης ῥοσὰ καὶ χάρι. Ἐπίσης μετὰ πολλὴν φυσιοκτῆτα εἰσέεισε ἡ κ. Παπαδοπούλου, στὸ ρόλο τῆς γυναικὸς, ὅπως καὶ ἡ κ. Μουσούρης καὶ Πλωτῆς, Παντοκλῆους καὶ Κοντογιάννης.

Ἡ δὲ Ἄννα Σαυρίδου στὸν μικρὸν τῆς ρόλον χαριτωμένην καὶ πολὺ πολὺ εὐχάριστη, εἶται πού νὰ διδῇ πολλὰς ἐλπίδας γιὰ τὸ μέλλον.

Μ. Παπανικ.

ΧΑΡΙΤΙΝΟ ΑΓΑΛΜΑ

Στὴν προσεχὴ ἔκθεσι τῆς Γλασκώβης, προαναγγέλλεται ἓνα καὶ ἕνα ἐνδιαφέρον ἔκθεμα. Πρόκειται περὶ τῶν ἀποκαταστημάτων πού ἀρκετοὶ νὰ γίνοντο γιὰ ἓνα κολλοσιαῖο ἀγάλμα τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, τὸ ὁποῖο εἶνε κατασκευασμένο ἐντελὲς ἀπὸ πεποιημένο χαρτί.

Τὸ ἀγάλμα αὐτό, τὸ ὁποῖο φέρεται ὡς ὅτι μὲ τέχνης καὶ νομιμότητος, εἶχε ὕψος 8 μέτρων καὶ βάρος περισσότερον ἀπὸ 35 χιλιόγραμμα...

Ὁ κατηγορούμενος χλωμός, καὶ ἀδύνατος... Ἡ φυλακὴ τοῦ εἶχε καταστρέψει τὴν ὕλην. Ἦταν ἀγνώριστος... Καὶ ὅμως !... τίποτα δὲν εἶχε θάλασσε νὰ πῇ...

Ἡ δὲ ἀρχὴ... Διαβάσας τὸ κατηγορητήριον καὶ ἰσχυρίζεται ὅτι ἐξέτασε τὸν μαρτυρῶν... Τὴν στιγμὴν πού ἐξετάζεται ὁ πρῶτος μάρτυς, ἀκούεται μιὰ δυνατὴ βοὴ ἀπὸ τὴν εἴσοδον... Ἀκούομεθα φωνὰ καὶ ἀνταγκλισίας...

Ὁ πρῶτος κτυπεῖ τὸ κουδούνι.

— Ἦσυχία, παρακαλᾷ...

Οἱ φωνὲς ὅμως ἐξακολουθοῦν ἐντονώτερες. Ἐνας κλητὸς τοῦ δικαστηρίου διασπῇ τὸ πλῆθος τοῦ δικαστηρίου καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸν πρῶτον ἐγγεγραμμένον εἰς αὐτὸν ἓνα μικρὸν φακέλλον ἐπιστολῆς.

— Ἡ κυρία αὐτὴ ἐπιμένει νὰ μὴ μέσῃ... Λέγει πὼς εἶνε ἡ κυρία Φερριέ...

Ὁ πρῶτος ἀνοίγει τὸ φακέλλον καὶ διαβάζει τὴν κάρτα : «Ἡ κυρία Γουσταύου Φερριέ»...

Διατάζει, κατὰ πηγαινὴν νὰ πῇ... Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν μιὰ κυρία κομψή, ἀλλὰ μετὰ πολλὴν ταραγμένη μορφήν προχωρεῖ ἀνὰ μέση ἀπὸ τὸ πλῆθος...

Ὁ κατηγορούμενος τὴν ἀντιρροῖ... τὰ μάτια τοῦ λάμπουν... εἶνε τόσο δυνατὴ ἡ ταραχὴ τοῦ ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατηθῇ σὺ πόδια του... Πέφτει λιπόθυμος ἐπ' αὐτὸν τὰ χέρια τῶν φρουρῶν πού τὸν περιτονεύουν.

— Ἐγὼ εἰμαι τὸ θῆμα... φωνάζει ἡ Λεωνώρα... Ὁ Γουσταύος σπινθίζεται...

— Γουσταύε !...

Ἡ δὲ διακρίνεται... Ὁ κόσμος κρατᾷ τὴν ἀναπνοήν του...

Ἡ Λεωνώρα πέφτει στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀνδρός τῆς... Ἐκεῖνος δὲν ἀντίχει περισσότερον. Ἀνοίγει λίγο τὰ μάτια του... Ἡ ἀμέσως δὲ ξανακλείνει... Προσαθεῖ ν' ἀρδωρῇ ἰδνόμενα Λεωνώρα... ἀλλὰ καθίσταται ἀδύνατος...

Πέφτει καὶ πάλι ἀναίσθητος...

— Ἐνα γιὰρ... φωνάζει ὁ δικηγόρος του !

Ἡ Λεωνώρα τὸν κρατεῖ σὺ χέρια τῆς...

— Γουσταύε !... Ἐγὼ... Ἐγὼ... ἡ Λεωνώρα !...

Κημὶ ἀπάντησεν...

Ἦταν νεκρός. Ἡ μεγάλη αὐτὴ χαρὰ, αὐτὴ ἡ δυνατὴ καὶ ἀνέλπιστη εὐτυχία, ὅσοις ἀπὸ μιὰ τέτοιαν σορροὴν γεγονότων καὶ περιστάσεων, τοῦ εἶχαν φέρει τὸ θάνατον...

ΣΙΛΟΓΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Σ. Κ.

Φυσιονομία καλὺλντος σὺν φιλντιένια «Καμὲ», σιλουέττα περὶκομψή, ντύσιμο ἐκτάκτως ἐπιμελημένον, τὸ διακρίνει καλὰ σθησιὰ καὶ κοκετταρία, καὶ ἐπομένως ἡ ἐμφάνισις τῆς σὲ ἐκλεκτὲς δεξιώσεις, εἶνε λίαν διακοσμητικὴ. Τύπος πού δὲν διασαφηνίζεται εὐκόλως, ἀρκετοὶ σὲ κοσμικὰς συγκεντρώσεις γιὰ ἓνα ὀρισμένο χρονικὸ διάστημα, ξαφνικὰ ἀποσύρεται, προσυλιτιζομένη ἀπὸ τὴν ἀπολαυστικὴν ἡσυχίαν τοῦ «χόμ» μεταξὺ ἐνός τερπνοῦ βιβλίου καὶ μιὰς παρτίδος ρομὶ μετὰ τὴν προσφιλῆ τῆς μητέρα. Ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν τῆς ἀνωτέρου ἐκλεκτῆς δεσποινίδος ἀποτελεῖ ἡ καταπληκτικὴ μεταλλαγὴ τῆς φυσιονομίας τῆς, (σὲ σημεῖον πού θὰ ἐξηλουτοῦσαν καὶ ὁ πλέον φαιδρὸς μεταμορφωτής). Σύμφωνα μετὰ τὴν διάθεσιν τῆς καὶ τὸ κέφι τῆς, ἡ τὴν ἀρετὴν τῆς ἀλλάζει σὲ βαθμὸ ὅστε νὰ εἶνε δύσκολον νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ, καὶ ἄλλοτε τὴν ἐκλαμβάνετε ὡς παιδικήν, ἄλλοτε παρουσιάζεται ὑπὸ τύπον καὶ μορφήν γοητευτικῆς γυναικὸς, καὶ ἄλλοτε ὡς ἀπροσπέλαστη σκεπτικίστρια.

Ἡ Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Μία ἐξαιρετικὸν εὐχάριστη βραδιά ὑπὸ «ταράτσεν-πάρτυ» παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Γ. Μακκὰ. Οἱ οἰκοδεσπόται μετὰ τὴν διακρίνουσαν αὐτοὺς ἐξαιρετικὴν φιλοξενίαν ἐπεριποιήσαντο τοὺς κεκλημένους τῶν, μετὰ τὸν ὁποῖον ἦσαν κ. καὶ κ. Ἀντ. Φωτιάδης πολὺ θελκτικὴ συνομιλία μετὰ τὸυαλέττα χαριτωμένη μουςοσάλια ροζ-σι-κλαμὲν ἐμπριμὲ σὲ φόντο μονόχρωμο λιμπερτὶ ροζ-σι-κλαμὲν. κ. καὶ κ. Φραντζῆ, τουαλέττα βαθύχρως, Σὲρ Σίμσον τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀποκαταστάσεως, κ. Λέων Μακκὰς, κ. Ἀλεξ. Σκούφης, κ. Ε. Περγόλου τουαλέττα κομψὴν βαθύχρως, κ. Φωστήροπουλου τουαλέττα μαύρην, δις Φωστήροπουλου μία φυσιονομία πολὺ ἐνδιαφέροντα, τουαλέττα μαύρη ἐμπριμὲ κίτρινη, κ. Δ. Θεοδότου δις Χασιώτη τουαλέττα μαύρη, κ. Ν. Κοσμάτος, δις Χρυσόπουλου κομψὴν τουαλέττα λευκὴν καὶ ροζ, κ. Τσοποτός.

Μία

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ JEAN-JOSÉ FRAPPA

Ο ΑΕΡΑΣ

Ο Μάρτιν του 1915 πληροί οδός στο γύμα του ταγματάρχη Μορρά, που έκλεισε όταν χωρίστηκε απ' αυτόν, την περασμένη άνοιξη. Ναι, έκλεισε, γιατί τον άνθρωπο αυτόν τον αγαπούσε και τον έκτιμούσε όσο κανέναν. Ή ο απ' όσους γνώρισε στο στρατό.

Το σύνταγμα μας κατείχε τότε τα περσικά του Σαίν Μι-σέλ, κοντά στον ποταμό Μεζ, και μεις μέναμε σ' ένα ωραίο χωριουδάκι κοντά στην όχθη του ποταμού που το έβρομβούσαν όμως δυνατά πολύ συχνά. Γερμανοί.

Είχα ανακαλύψει ένα παλιό μισογκρεμισμένο ανεμόμυλο, κι' εκεί μέσα εγκαταστάσαμε, ο ταγματάρχης Μορρά, ο γιατρός του ταγματος κι' εγώ.

Συνειθίζαμε να κοιμόμαστε στο ίδιο γύμα, αλλά όποτε θέλαμε να εργαστούμε ή να φάμε, ανεβαίναμε πάνω. Από το παράθυρο, μέσα από την αλαφριά καταχνιά που σκέπαζε πάντα σχεδόν την πεδιάδα, φαινόταν το ποτάμι κι' οι κάμποι που φαινόταν με την άνοιξη.

Στο επάνω διαμέρισμα της αποθήκης αυτής του ανεμόμυλου ανεβαίναμε με μι' παλιά και μισογκρεμισμένη ξύλινη σκάλα που κατέληγε σ' ένα άνοιγμα στο ταβάνι.

Το διαμέρισμα αυτό, που δεν ήταν παρά μια σοφίτα, ήταν ολοστρόγγυλο και είχε και τι το έντελώς μεσαιωνικό. Στο χαμηλό ταβάνι, πάνω απ' τα κεφάλια μας, διαστρωγόντο τέσσερα-πέντε δοκάρια μεγάλα και χοντρά, που υποβάθριζαν την οσμή της αποθήκης.

Στη μέση ενός των δοκαριών ήταν κρεμασμένοι ένας μεγάλος και βυρβιτσιώδης οιδερένιος γάντζος. Εκεί φαινόταν ότι κρεμόσαν, τον καιρό που δοκάρια κι' ο μύλος, τον περασμένο αιώνα δηλαδή, τις μεγάλες εκείνες ζυγαριές που είχαν τότε για να ζυγίσουν τα σακιά με το αλεύρι.

Αν έμπαινα ποτέ στο διαμέριμά μας από χωρίς να ρίξω μια ματιά, άδεια τις περισσότερες φορές, στο δωμάτιο αυτό οίδεο που κρεμόταν πάνω από τα κεφάλια μας και να σκεφθώ πόσο τρύπι να ζυγίσει. Σκεπτόμουν να μάλιστα τι θα γινόμαστε, αν υπήρχε καμιά ώρα κι' έπεφτε άσφρα από το τεραστιό οιδερένιο γάντζο πάνω στα κεφάλια μας.

Ένα βράδυ, που ο καιρός ήταν πιο θροσερός από τις άλλες βραδιές, είχα κλείσει το παράθυρό μας που το σκεπάζαμε πάντα όποτε άναβαν φως, με μια μεγάλη και χοντρή στρατιωτική κουβέρτα, για να μη δει το φως και μας βουβαρίσει κανένα αεροπλάνο του Γερμανικού στρατού.

Η σκεπή του μύλου και της αποθήκης έτυχε να μην έχει χτυπηθεί ως τότε από καμιά δβίδα κι' έτσι το διαμέριμά μας ήταν καλά στεγασμένο και η θερμοκρασία ήταν εύχρηστη εκεί μέσα. Μια μεγάλη λάμπα του πετρελαίου, κρεμασμένη στον τοίχο, φώτιζε και ζέσταινε συγχρόνως την παράξενη αυτή κατοικία μας.

Μη σάς φανούν περιττές αυτές οι λεπτομέρειες. Κανώς να δίνετε παρακάτω, έχει η καθενιά τη σημασία της.

Όταν ήρθε ο ταγματάρχης Μορρά μαζί με το γιατρό μας, που εκείνη τη βραδιά είχαν βγεί μαζί έξω, ανεβήκαμε στο επάνω διαμέρισμα της αποθήκης του μύλου που καθώς σάς είπα ήταν η τραπέζιά μας και καθίσαμε γύρω στο τραπέζι μας για να φάμε.

Το γερμανικό ποροβολικό είχε ησυχάσει τη βραδιά εκείνη, και νομίζαμε πως θα περνούσαμε επιτελους μια νύχτα ήσυχη... Αρχίσουμε να τρώμε. Αξάρνα δυο-τρία ταγματάρχη Μορρά αιοθάνθηκε ένα ρίγος στην πλάτη του.

— Έχεις την καλωσύνη, μου είπε, να κλείσεις το παράθυρο; Έχει ένα ρεύμα εδώ μέσα. Κρυώνω...

— Είπε κλειστό το παράθυρο, κύριε ταγματάρχα, του είπα.

— Μα πως; δυνατά ρεύμα άερος με χτυπάει εδώ που κάθομαι... Δεν είναι έτσι γιατρός; είπε γυρίζοντας στο γιατρό μας.

— Δεν αιώναται τίποτα, είπε ο γιατρός μας.

— Αλλάς έχετε. Μα δεν αιοθάνοσαστε το ρεύμα; Έδώ που κάθομαι εγώ, ειν' ανυποφορό. Δεν πιστεύω ναχω λάθος.

Σηκώθηκα τότε και εγώ και πήγα ως το παράθυρο, με τη σκέπη πως μπορούσε ίσως να μη ήταν και καλά κλεισμένο.

— Ισως ν' άνοιξε, είπα μέσα μου, απ' τον άερα...

— Όχι! Δεν είχε άνοιξει. Ήταν κλεισμένο, καλά κλεισμένο μάλιστα, όπως είχα άρτοει.

Άμα του τάχα, ο Μορρά παραξενεύτηκε, άπόρροσε.

— Παραξένο ειν' αυτό, είπε, 'Από που έρχεται τότε αυτός ο άερος; Σοβαρώς, γιατρός, δεν τον αιοθάνεσαι;

— Σε βεραιώ...

— Σοβαρώς μου μιλάς;

— Σοβαρώστα. Μα τι πάθατε άπόψε;

— Μα δεν μπορεί! Ισως εκεί που καθόσαστε οείς, να μη σάς πειράζει αυτός άερας. Έδώ όμως πουμαι εγώ αλλάζει το πράγμα. Για έλατε μια στιγμή και καθίστε εδώ, δίπλα μου...

Ο γιατρός πήγε και κάθισε κοντά του, εκεί ακριβώς που τοίδειζε ο φίλος του Μορρά.

— Εκεί... καλά εισαι τώρα. Ίες μου, δεν καταλαβαίνεις τίποτα; Δεν φνοδει άερας εκεί που καθίσεις; Δεν σχηματίζεται κάποιον ρεύμα;...

— Όχι!

— Κι' εσύ; Έκαμε τότε ο Μορρά άποτεινό-μενος σέ μένα, τι λές; Αδ φνοδει άερας; Δεν τον αιοθάνεσαι ούτε εσύ;

— Ούτε κι' εγώ ταγματάρχα μου!

— Μα τι έχω τότε γώ και που φαίνεται πως φνοδει άερας; Σίγουρα, κάτι έχω. Δέ θάμια καλά φαίνεται άπ' εμε...

— Ας μιλάμε πειδ' γι' αυτό, άφου οείς δεν καταλαβαίνετε τίποτα, ήθε μου δάναί...

Κι' εξακολουθήσαμε, χωρίς να μιλάμε και πολύ να τρώμε το φαί μας.

Σε λίγο άκούσαμε πάλι το Μορρά που καθόταν ακριβώς από κάτω από τον τεραστιό οιδερένιο γάντζο που κρεμόταν από το ταβάνι στη μέση της καμαρούλας με, να μιάς λέη:

— Ότι κι' αν συμβαίνει, είτε φνοδει έδώ άερας, είτε όχι, αυτό το ρεύμα που αιοθάνεται με πειράζει και δεν κάθομαι πειδ' έδώ. Αλλάζω θέσι.

Σηκώθηκε, πήρε το σκαμνί του, κι' ήρθε και κάθισε δίπλα μου. Κι' έκεινη τη στιγμή, με τη στιγμή την ίδια, προτού προ-φάσει κανέναν μας να προσφέρει μια λέξη, ένας ήχος βαρύς και ήπιο άκούστηκε από μακριά κι' ένα σπύριγμα βαρύ κι' απαίσιον τον άκούσθηκε. Κι' άμέσως, μια βουβή γεμυστική πέρασε το διαμέριμά μας από τον ένα τοίχο στον άλλο, κι' έπαυσε στα δύο το χοντρή δοκάρη, που στη μέση του κρεμά-ταν ο βαρύς εκείνος οιδερένιος γάντζος...

Και το δγκώδες εκείνο οίδεο έπεσε βαρειά κάτω μ' έναν κρότο που μάς ξεκούρανε, και χάθηκε το μισό μέσα στο σασν-δια του παταμάτος, στο μέρος ακριβώς όπου προ δλίγων δευτε-ρολέπτων καθότανε κι' έτρωγε ο ταγματάρχης Μορρά...

Εδίνε, δε χτυπήθηκε κανένας μας.

— Έ, τυχερός είσαστε! φωνάξαμε εγώ κι' ο γιατρός, μόλις πέρασε η πρώτη μας συγκίνηση.

Φοβνά τη γλυτώσατε! Ειν' άπιοτενο! Σε να το ξέρατε.

Ο Μορρά, πολύ χλωμός, κάτασπρος, μιάς ειπε με φωνή ποδύρεμε λίγο:

— Είχετε δικιο οείς οι δύο... Είχατε δικιο... Το ρεύμα αυτό, ο άερας αυτός που μου φάνηκε πως φ-σούσε, δεν ήλθε στην πραγματικότητα... Είπατε προμύνημα... Λοιπόν, σάς τι λέω και να με θυμά-στε: Δέ θα σκοτωθώ σ' αυτόν τον πόλεμο! Είπα βέβαιος γι' αυτό, γιατί ξέρω καλά τι κάποιος άν-θρωπος κοντά μου και φροντίζει διαρκώς να με φ-λάει και να με προστατεύει. Κι' αυτό έδώ εινε το μυστικό της άνδρείας μου. Γι' αυτό δέ φοβόμια τίποτα. Σας ιδώχω πη κι' άλλη φορά, σάς τι λέω και τώρα: Ένα χρόνο προτού κηρυχθεί ο Έθνωπαικός πόλεμος, ή-ρετε πως έχασα τη γυναίκα μου, που μ' έλατρενε και την ή-λιτρενα. Λοιπόν, την ώρα που πέθανε, η γυναίκα μου, πούταν η πρώτη και τελευταία μου άγάπη σ' αυτόν τον κόσμο, που έ-ποσχέθηκε πως και μετά το θάνατό της θα βριόκεται πάντα κοντά μου και θα φροντίζει για μένα...

Δέ θα με βλέπεις, δέ θα με δής ποτέ πειδ', μου ειπε. Νόσω όμως βέβαιος διι πάντοτε θα βριόκομαι κοντά σου. Και θα φρο-τίζω νάσαι πάντα καλά, γιατί πρέπει να ζήσης άκόμα, για ν' αναθέρψης τα τρία παιδάκια μας ως που να γίνουν άντρες...

Ο ταγματάρχης Μορρά πίστευε άληθινά στη μυστηριώδη παρουσία της άγαπήμενης νεκρής, της μόνης του άγάπης. Και γι' αυτό έξετίθεο ο ταγματάρχης μας στέν έχθρο με μια τέτοια γενναιοδωρία, με μια τέτοια άνδρεία, με μια τέτοια πρωτοπαγ-άφροσύνη, ήδλεγε κανείς, που πολλές φορές είχαμε μείνει δί-πλα μας κατάπληκτοι. Κι' αυτό τόκαμε γιατί ήταν άπολύτως βέ-βαιος, είχε άπόλυτη πεποίθηση διι τη γυναίκα του άγρυπνός-παντα κοντά του και τον έπροστάτευε από κάθε κίνδυνο που τον άπειλούσε.

Και πράγματι, σ' έλο αυτό το μακροχρόνιο διάστημα του πολέμου, ένώ δεν άφισε ποτέ το στρατόπεδο, ένώ έλαβε μέρος σ' όλες σχεδόν τις μεγάλες μάχες, ένώ άνελαβε τις πιο επικίν-δυνες άπρεσιές, ο ταγματάρχης Μορρά δεν πληγώθηκε ούτε μια φορά...

Ζαν-Ζοζέ-Φραππά

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

«Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ»

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Βρινδινός κατσούφιασε. Το παρελθόν του δεν ήταν τόσο λαμπρό.

— Ός τόσο, μ' ένα ύφος ειρωνικό. Είπε:

— Άκούω...

— Ο Έξάδελφος του Διαβόλου άρχισε:

— Πάνε τριακόσια χρόνια τώρα πού...

— Πώς; διέκοψε ο Βρινδινός.

— Ήν με διακόπτετε από τώρα δέ θα τελειώσουμε ποτέ. Λοι-πόν πάνε τριακόσια χρόνια τώρα που στην Κολωνία ζούσε ένας δομικανός μοναχός ο οποίος εινε γνωστός στην ιστορία με τόνονα 'Αλβέρτος ο Μέγας. Και ειναν στ' αλήθεια μεγάλοι άνθρωποι, ο

αποιος ειναν κάτοχος όλων των επιστημών άνεξαιρέτως. Ο μεγα-λόφυλος αυτός δομικανός μεταξύ των άλλων του άνακαλύψαεν, είχε κατασκευάσει μια κουβλά, ή οποία είχε άνάστημα και μορφή ανθρώπου και την είχε τοποθετήσει μπροστά στην πόρτα του σπιτιού του. Όταν χτυπούσε κανείς την πόρτα, το αυτόματο χωρίς στά

έλατριά του, άνοιγε την πόρτα και μάλιστα πρόφερε μερικώς λέ-ξεις σά να χαιρετούσε εκείνους που έμπαιναν μέσα.

— Και τι μ' ένδιαφέρει αυτό; ρώτησε ο Βρινδινός.

— Μιά μέρα, εξακολουθήσε ο Έξάδελφος του Διαβόλου χωρίς να δώσει άποσχη στην ερώτηση του Βρινδινού, ένας μαθητής του 'Αλβέρτου μπαινόντας σπίτι του, είδε το άντρείκιλο και το πέρασε

πιά έργο του Διαβόλου. Γι' αυτό άμέσως το έπιασε και το έκανε ήλιο κομμάτι. Βλέποντας την καταστροφή του έργου, το οποίο του είχε στοιχίσει δεκαπέντε χρόνια δουλειάς, ο μέγας 'Αλβέρτος δεν άπελάστηκε, όπως όποιοςδήποτε άλλος. Αλλά εκείνος άρχισε να σκέφτεται έργα και μετά έκοισε χρόνια είχε κατασκευάσει έν

έλλο αυτόματο, φοβερότερο και τρομερότερο του πρώτου. Μέσα σ' αυτό ο φιλόσοφος μοναχός είχε βάλει όλη τη βαθειά περιφρόνηση που ένιωθε για τη ζωή. Το αυτόματο αυτό ειναι άπομνήσθησι πτώμα-τος, το οποίο έχει άρχισει πιά να σαπίζει. Οι σάρκες του, τις όποιες έτρωγαν τα σκουλήκια ειναν σκασιμένες σε πολλά σημεία...

Το πρόσωπο του ειναν πεινιό, όπως εισαι τώρα και σύ, άκριβέ μου κύριε Βρινδινέ...

Στάληθε, ο Βρινδινός δεν άπορούσε πιά εις τί άπέβλεπε ή άγνησις αυτή. Ποταμία ήδωτος έτρεχαν από τους κροτάφους του και τα μάτια του ειναν καρφωμένα άπάνω στη μαύρη προσωπίδα του Έξάδελφου του Διαβόλου.

Ο λεπτομέρειες που σου λέω, εξακολουθήσε ο δόν Διάξ, βλέπω ότι σου κάνουν τρομερή έντύπωση, γι' αυτό τις συντομεύω. Θεωρώ περιττό να σου πω ότι το πτώμα εκείνο, χωρίς στα διάφο-ρα έλατριά του, σηκώνότανε, άπλωνε τ' άσπρα χέρια του, περ-πατούσε... ναι, περπατούσε, κάνοντας διάφορους μορφαμούς...

Είτανε φριχτό, τρομερό και τρομερό να διαλύσει-όλόκληρο στρα-τεύμα. Πεινόνοντας το άφησε στον καλλίτερο μαθητή του, ο οποίος το χάρισε σ' έναν άλλο συνάδελφό του. Έτσι πέρασε από χέρι σε χέρι έπί τρεις ολόκληρους αιώνας. Τέλος, πού έκοισε πένετε άκριβώς χρόνων, περιήλθε στην κατοχή του περιφήμου ιατρού Πα-ρακλίσου.

Ακούοντας το όνομα αυτό ο Βρινδινός άνατρίχιασε σύσσωμος, θέλησε να μιλήσει, αλλά δέ μπόρεσε.

Ο Έξάδελφος του Διαβόλου έβλεπε τότε το χέρι του κάτ' άπ' το ράσο του κι' έβγαλε ένα φακέλλο γεμάτο κτερινισμένα έγγραφα, τα όποια άρχισε να φυλλομετρεί.

— Αλήθεια, άγαπητέ μου Βρινδινέ, ειπε, σύ ο οποίος έταξίδε-φες παντού και προπάντων στη Γερμανία, γνωρίζεις το Σαλτ-σβόργκο;

— Όχι, άπάντησε ο Βρινδινός δέ τραχύ τόνο.

Ο Έξάδελφος του Διαβόλου του έρριξε ένα ειρωνικό βλέμμα, έπειτα κοιτώντας ένα έγγραφο που το ξεχώρισε μέσα στ' άλλα, άρ-χισε να διαβάζει:

«Έκθεσις άριθ. α' Υπόθεσις II.— Σήμερα 24 Σεπτεμβρίου 1541, πέθανε στο Σαλτσβούργο, ο ευγενής Φίλιππος 'Αρεόλ, βα-ρόνος ντε Βομπάστ ντε Χοχεμχέιμ, γνωστός με το όνομα ο σοφός Παράκλεις. Ο Παράκλεις βρόθηκε σήμερα το πρωί σε μια χα-ράδα στα περσικά της πόλεως με δέκα πληγές, από τις όποιες κυλούσε άπθονο αίμα. Ξεψύχισε κατά το μεσημέρι χωρίς να συ-νέλθει έν τφ μεταξύ ούτε μια στιγμή. Σας τόσες που δεν βρόθη-καν ούτε χοήματα, ούτε κομμήματα. Μόνο μερικώς σημειώσεις ευρέθη-καν από τις όποιες μπόρεσαμε να εξακριβώσουμε την ταυτότητά του.

Ο Βρινδινός τότε έκανε μια δυ-νατή προσπάθεια και στηλώθηκε στα πόδια του.

— Εδενέστατε, ειπε, δεν είμαι παρά ένας φτωχός και άδύνατος γερός... Αλλά για να μιλήσουμε έλευθερά και ή κοροϊδία έχει τα όριά της... Έπαυόμια λοιπόν τη

γενναιοτήτά σας, έσοχώτατε, και σάς ζητώ την άδεια ν' άπο-χωρήσω.

Λέγοντας αυτά ο Βρινδινός τράβηξε προς την πόρτα. Αλλά κα-θώς έκανε να κατεβή είδε να περιμένουν κάτω με τα χέρια σταυ-ρωμένα οι τρεις καλόγεροι που με τόση άντοχη τον είχαν κατα-διώσει προηγούμενος.

Νά προσπαθήσει να ξεφύγει ειναν τρέλλα. Ο Βρινδινός δά-γκωσε τα χείλη του και έαναγκάζοντας κάθισε χωρίς να πει τίποτα.

XX

Το άριστούργημα του 'Αλβέρτου του Μεγάλου.

Ο Έξάδελφος του Διαβόλου δεν είχε σάλινει καθόλου για να έμποδίσει το Βρινδινό που ήθελε να φύγει. Όταν εκείνος ένα-γύρισε και κάθισε στην άλλη άκρη του τραπέζιού, δόν Διάξ έβγα-λε δεύτερο έγγραφο από το φακέλλο κι' άρχισε να διαβάζει.

«Έκθεσις άριθ. β. Φεύγοντας από το Μιδελχέιμ την 20 Δε-κεμβρίου ο Παράκλεις ύποχρεώθηκε να μείνη τη νύχτα στην κοι-λάδα του Σαλτσβούργου. Είχε μαζί του σημαντικά χρηματικά ποσά και έκτός του άλόγου του και του άλόγου του ύπνερετου του κι' άλλα τρία άλογα έπικουρικά για τη μεταφορά των επίπλων και των εγγαλείων του. Όλ' αυτά τα πράγματα έβγιναν άφαντα. Με-ταξύ των κλαπέντων εινε και το περίφημο αυτόματο του 'Αλβέρτου του Μεγάλου. Η άπόλλεια του άριστούργηματος αυτού εινε άνε-πανόρθωτη για την επιστήμη, αλλά ύπάρχει έλπίδα ότι ο κλέπτης δέ άνακαλυφθεί ένφ θα προσπαθεί να πούληση το μοναδικό αυτό άριστούργημα.

Ο Βρινδινός έρώτησε με άπάθεια:

— Καλά λοιπόν, προδόθηκε ο κλέφτης;

— Όχι, άπάντησε ο δόν Διάξ. Ο κλέφτης ειναν πολύ πιο φρό-νιμος άπ' όσο τον ύπέθεταν και γι' αυτό είκοσιπέντε ολόκληρα χρόνια τώρα δεν έπούλησε το άντρείκιλο. Ωστόσο αυτό εινε πε-ριττό.

Εινε γνωστός ο κλέπτης.

— Έτσι λέτε; ειπε ο Βρινδινός.

— Τώρα θα δήτε και γι' αυτό.

Ο δόν Διάξ πήρε και τρίτο έγγραφο και διάβασε:

«Όλες οι ύποψιες βαρύνουν τον ύπνερέτη του Παράκλειςου, ο οποίος λέγεται Βρινδινός!»

— Ήμεν! φώναξε ο τυχοδιώκτης.

Ο δόν Διάξ ύψωσε τους ώμους του και ύστερ' από μικρή σιωπή ειπε:

— Καταλαβαίνετε τώρα γιατί σάς ρωτώ αν ζή ή αν επέθανε ή Μαγδαληνή;

— Όχι, έσοχώτατε, άπάντησε ο Βρινδινός.

Καλά. Ας μεταφερθούμε τώρα διασημικώς τρεις μέρες μετά την άσπαγή της Μαγδαληνής στο περίφημο σπίτι σας. Την πύλη στο σπίτι σας, μα δεν άπορούσατε να την έχετε φυλακισμένη μέσ' στα δομάρια του γιατί ειναν άλληπάλληλες έρουνες; Γι' αυτό την έκλείσατε μέσα στο βάθος του τρομερού εκείνου δοματίου που χρησιμοποιεί για άσυλο στους νεκρούς τους όποιους ξεθάβει ή Φρέα...

Χωρίς άλλο ο Βρινδινός δεν έπρεπε να τελευτήσει αυτά λόγια που τον χτύπησαν σάν κεραυνός. Παρ' όλο το λάθος στην έκκληση της δυστυχισμένης Μαγδαληνής όταν είδα στο βήθος του δοματίου το φοβερό άντρείκιλο του 'Αλβέρτου του Μεγάλου.

Ο Βρινδινός είχε παγώσει ολόκληρος. Είτανε σαστό πτώμα. Σάν όπτασία είδε μπροστά του τον μαγεμένο πετεινό της μάνας του της Φρέας να φτερουγίζει και να φωνάζει με δυνατή φωνή: Φτωχός θα πέθάνης, Βρινδινέ!

Και σφίγγοντας τα χείλη του έπιασε γρήγορα το μαχαίρι του και το έχωσε κάτ' άπ' το μανίκι του.

Ο δόν Διάξ, ο οποίος δεν πρόσχε την κίνησή του αυτή, εξακο-λούθησε:

— Ωστόσο πρέπει να είμαστε και δίκαιοι, κύριε Βρινδινέ, το περί-φημο αυτό αυτόματο δεν έπαθε τίποτα στα χέρια σου. Ο-πως οι γεωγοί βάτουν στα χωράφια τους σιγάχατα για να φοβί-ζονν τα πούδια, έτσι και σύ έβαλες στο σπίτι σου, το αυτόματο για να φοβίσεις τους κλέφτες και τους άδικαιότερους...

Ο Βρινδινός έρριξε τα δόντια του.

— Αλλά τίποτε δεν γίνεται τέ-λειο σ' αυτό τον κόσμο, εξακολού-θησε ο δόν Διάξ. Έτσι και σύ έκα-νες την άπειροσκέπια να κλείσης τη Μαγδαληνή κοντά στο αυτόματο.

Αλλά ή Μαγδαληνή δεν εινε άπό αυτές που κλείνουν με το πρώτο τα μάτια τους μπρος σ' ένα φάντασμα. Αυτή εινε τόσο άφοβη, ώστε χωρίς άλλο θ' άρχισει, να έξετάζει το αυτό-μάτο σου και θα ζητήσει ν' άνα-καλύψει ποιά έλατρία τα κινούν...

(Ακολουθεί)

Ο Παράκλειςος βρόθηκε σε μια χαράδα.

ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Ἡ δις Μπαίτυ Ντ φούρ, Γαλλίς πρωταγωνίστρια τοῦ κινηματογράφου.

ΓΕΡΜΑΝΙΔΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Ἡ δις Ρέζυ Ραϊν, πρωταγωνίστρια τοῦ μουσικεῦ θεάτρου τοῦ Βερολίνου «Ἀστέρ».

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΕΜΟΡΡΟΙ

Ἡ ὡραία Ἑλένη Πάρλεμ, μεγάλη ἡθοποιός καὶ μάλιστα καλλιτέρας ἑρμηνευτρίας τῶν Σαίξπηρκιῶν ὑποκριτῶν.

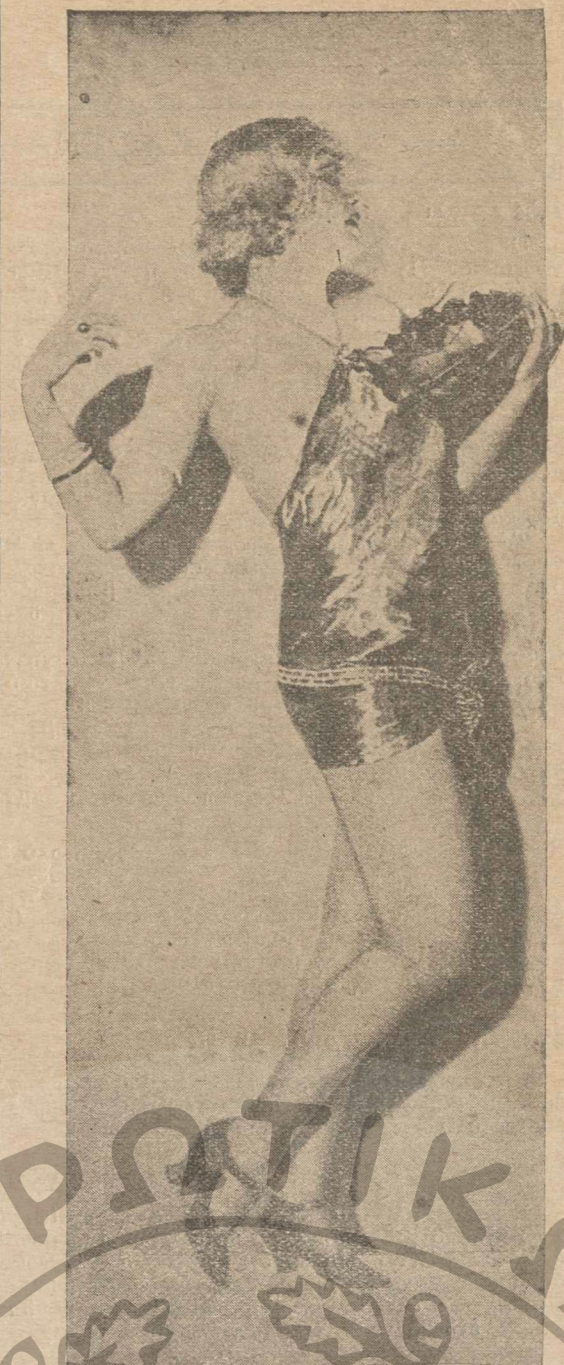
Οἱ μαθηταὶ τοῦ Γυμνασίου Θεσσων, μετὰ τὸν καθηγητὴν κ. Μοτέσκον εἰς τὸ μέσον.

Ὁ ὡραίος σκηνοθέτης καὶ συγγραφεὺς κινηματογραφικῶν ἔργων Γκαμπριέλ ντὲ Γκαμπρεν.

Ἡ περίφημος ἡθοποιός τοῦ κινηματογράφου Σόγκιτα Ντυφλός.

Ἡ διάσημος Βιεννέζα καλλιτέχνις Φιλία Χούμελ, ποζάρουσα εἰς τὸ ἀτελιὲ ἑνὸς ζωγράφου.

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΛΟΤΟΥ

Ὁ διάσημος κωμικὸς ἡθοποιὸς Μπισκό στὴν κωμωδία «Ὁ Μπιμπής».

Μία σκηνὴ ἀπὸ τὸ νέο φιλμ ὁ «Πελλέας καὶ ἡ Μελισσάνθη» τοῦ Μαίτερλιχ.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΘΕΝΑ

Πώς πρέπει να κοιμώμαστε

Οι τελευταίες άπα τήσεις της υγιεινής σύμφωνα με τις ανακοινώσεις του 'Ινστιτούτου της 'Υγιεινής των Παρισίων είναι πως ο καλύτερος ύπνος δεν μπορεί να είναι παρά ο φυσικός, ο ήρεμος, ο βαθύς ύπνος. Όσο για τη διάρκεια του, αυτή διαφέρει αναλόγως με την ηλικία, με τη κράση και με το επάγγελμα εκάστου. Έν γενεί μπορεί κανείς να πη πως είναι προτιμότερο να κοιμάται κανείς ολίγο και καλά. Στην έξοχη βέβαια οι άνθρωποι κοιμούνται νωρίς και ξυπνούν πολύ πρωί, προ της 9ης, πρωϊνής. Άμα όμως ξυπνάμε είναι απαραίτητο να πηδάμε άμεσα από το κρεβάτι. Τίποτα δεν είναι πιο βλαβερό από τη συνήθεια που έχουν πολλοί να παραμένουν το πρωί επί ώρας ξαπλωμένοι, διαβάζοντας, πίνοντας τον καφέ τους ή και... ύπνιστοπολύντες μέσα στην τόσο βαρύναι άτμοσφαιρα της κρεβατοκάμαρας.

Τώρα στον άφορά το ζήτημα της άδυναμίας το 'Ινστιτούτον συνιστά πλήρη άποχή από κάθε είδους ναρκωτικό. Όλα είναι βλαβερότατα και δημιουργεί ένα τεχνικό και βεβαιωμένο ύπνο. Τό μόνο το όποιο επιτρέπεται να κάνει ο πασχων από άπνια για να διευκολύνει τον ύπνο του, είναι να προσπαθή να καταπονή λίγο τον έαυτο του την ημέρα με περίπατο και με ελάχιστη γυμναστική. 'Επίσης συνιστάται και ένα ποτήρι κρύο νερό το όποιο πρέπει να πινει κανείς ύλγιον προτού να κατακλιθώ.

Εννοείται πως μόλις πέση κανείς στο κρεβάτι του, καλόν είναι ν' απομακρυνώ από το λογισμό του κάθε βλαβερή σκέψη και κάθε διανοητική άσασχόληση, να βγάξη δέ πάντοτε. μαζί με τ' αρούχα του και όλες τις όχληρες ιδέες της βιωτικής μέριμνας.

Για τὰ πολύ θερμά δωμάτια

Σ' ένα δωμάτιον στο όποιον ή ζέστη είναι υπερβολική θέσεται ένα μεγάλο και πλατύστομο δοχείο γεμάτο νερό (κατά προτίμηση παγωμένο) το όποιον ν' ανακινώμεν όταν θερμαίνεται πολύ. Μετά από ολίγον ώρων θα ιδώμεν ότι ή θερμοκρασία του δωματίου αυτού θα έλαττωθώ αισθητότατα.

Για την καλοκαιρινή άδυνία

Είς όποιους ύποφέρουν το καλοκαίρι, από αυτή την φοβερή και έννευριστική άδυνία, συνιστάται ως άριστο ναρκωτικό ένα ψυχρό λουτρό όλίγων προτού κατακλιθώ.

Για τὰ έγκαύματα

Σύμφωνα με τη δοκιμή που έκανε τελευταίως ο διακεκριμένος Γερμανός Ιατρός Μπάκερ, άπεδείχθη ως μοναδικό φάρμακον έναντιον παντός είδους έγκαύματος ή γλυκερίνη. Και είς το άσπαστον έγκαυμα ο σοφός αυτός έπιστήμων συνιστά να τίθεται άμέσως όλίγη γλυκερίνη, επί τεμαχίον βάμβακος, προς άποφυγήν ένδεχομένων επιπλοκών και προς ταχύτεραν θεράπείαν.

Πώς θεραπεύεται ο λέξυγος

Οι τελευταίες πειραματικές έρευνες που έγιναν στην 'Ακαδημία της 'Υγιεινής του Σικάγου απέδειξαν ότι ή προσβολή του ανθρώπου από το λέξυγα όφείλεται σε ευπάθεια των νεύρων του οισοράγου. Ο περίφημος άγγλος νευρολόγος Μπούρς προτείνει δύο μέσα τα όποια θεωρεί ότι καταπαύουν άσφαλώς το ένοχλητικότατο αυτό φαινόμενο.

Τό πρώτο είναι να ξαπλωθώ ο πάσχων κάτω στο πάτωμα (ή και σ' ένα κρεβάτι χωρίς στρώμα), με άνοιχτά τα χέρια και το δεύτερο είναι να συμπίεση τα άκρα του άντχειρος και του μικρού δαχτύλου με των δύο χειρών του μαζί. Πρέπει να σημειωθώ έννοείται πως και τα δύο αυτά μέσα για να τελεσφορήσουν, πρέπει να τεθούν εις ένέργειαν εύθως από της πρώτης ένοχλήσεως του λέξυγα.

Τό γέλιο όφελει στην ύγεια

Η γενική γνώμη όλων των ψυχιάτρων είναι ότι τό γέλιο όφελει πολύ στην ύγεια και αυτό γιατί με τους σπασμούς που προκαλούνται από τό γέλιο στους διαφόρους μύς του σώματος, άνακινούνται και αυτά τα μικρότερα ακόμα αίματοφόρα άγγεια του οργανισμού μας. Η κυκλοφορία του αίματος με τό γέλιο συγκλονίζεται γυνικά, τό δ' αίμα κυκλοφορεί έτσι όρμητικότερα, τρώγοντας έτσι όλα τα όργανα του σώματος μας. Έν γενεί δέ, κατά τους ψυχιάτρους, κάθε άβιστο και ελκρινές, όφελει και τελειώνει την παραταχή της ζωής και τη δυνάμωση όλων των ζωικών λειτουργιών μας... Άστε γελάτε λοιπόν όσο μπορείτε περισσότερο !...

ΠΑΛΙΑ ΓΑΛΛΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟ ΑΓΙΟΚΛΗΜΑ

Μουρθε το κέφι να σάς πω μιὰ ραφωδιά που μ' άρέσει. Τη ραφωδιά που λέγεται «'Αγιοκλήμα».

Είνα ή ιστορία του Τριστάν και της βασίλισσας, της υπέροχης αγάπης των που τους πότισε τόσες λύπες, ώσπου μιὰ μέρα τους πέθαναν άπ' αυτήν.

Ο βασιλέας Μάρκ ήτανε θυμωμένος με τόν Τριστάν τόν άμφι του. Τόν έδωξε μακριά από τό βασιλείο του, γιατί άγασσε τη βασίλισσα. Έφυγε ο Τριστάν για την πατρίδα του, τη Νόνα Ουάλλια. Άκείριο χρόνο έμειν' εκεί χωρίς να μπορεί να γυρίσει στην Τενταζέλ. Όλημερίς είταν βυθισμένος σ' εκείνες τις σκέψεις που σκοτώνουν και καταστρέφουν. Μην παροξενούσε: Όποιος άγασί τιμα, τυραννείται και είναι θλιμμένος. Ο Τριστάν ήταν θλιμμένος και σκεπτικός και γι' αυτό άφηνε τόν τόπο του και γύρισε ίσα στην Κουρνονουάλλια, όπου έμεινε ή βασίλισσα. Μονάχος τρώσας στο δάσος, γιατί δεν ήθελε να τόν ιδώμεν. Τό βράδυ-βράδυ έβγαζε να ζητήσει μέρος να κοιμηθώ και περνούσε τη νύχτα πλαγιάζοντας με τους χωράτες και με τους φτωχούς. Τους ρωτούσε νέα για τόν βασιλιά κ' έμαθε πως ο Μάρκ καλούσε τους βαρόνους του να συναχθούν στην Τενταζέλ, που θάδιδε γιορτή και της Πεντηκοστής να βρίσκονται όλοι εκεί. Θά χαρούμεν και θά διασκεδάσουν όμορρα και θάνα και ή βασίλισσα με τό βασιλιά.

Σάν τώμαθε ο Τριστάν πέταξε από τη χαρά του γιατί θάβλεπε τη βασίλισσα, που θά περνούσε από εκεί. Έτσι την ημέρα που θά ξεκινούσε ο βασιλιάς, ο Τριστάν βγήκε μέσ' ίππ'ι τή δάση στο δρόμο που θ' άκολουθούσε ή συνοδεία. Κάβει ένα κλωνάρι φουντουκιάς και τό πελεκάει σε τετράγωνο ραβδί. Σκάλισε με τό μαχαίρι του έπάνω τώνομά του και τό κάρφωσε στη μέση του μονοπατιού. Άν τό ιδώ ή βασίλισσα, που τό προσέχει όλα, θά γνωρίσθ το ραβδί, γιατί κ' άλλοτε συνεννοήθηκαν μ' αυτόν τόν τρόπο.

Περνάει καβάλλα ή βασίλισσα και βλέποντας μπροστά στο μονοπάτι ξεχωρίζει τό ραβδί. Γνωρίζει όλα τα γράμματα. Άμέσως δίνει διαταγή στους ίππότες που την άκολουθούσε να σταματήσουν. Θέλει να κατεβή γιατί είναι τάχα ευραμένη. Έκείνη σταματούνε. Μακρινάει από κοντά τους ή βασίλισσα μαζί με ήν αντή της άκόλουθο Βρανζιάν και βγαίνει από τό δρόμο. Στο δάσος βρίσκει εκείνον κ' άγαπά πειό πολύ από κάθε πλάσμα σόν κοσμο. Και χαίρονται μαζί κ' όλοπαλίνον. Της λέει πως από κοντά την παραμονεύει και την καρτερεί ζητώντας ευκαιρία να την άτάξω. Γιατί δέ μπορεί να ζήση χωρίς εκείνη. Ήνανε οι δύο τους σάν τό αγιοκλήμα που περιτυλίγει τη φουντουκιά. Όταν σωλώση κ' άγκαλιάσθ και τριγυρίσθ τόν κορμό, μπορούν μαζί να ζήσουν. Μά σάν τ' ά χωρίσουν, πεθαίνουν και τα δύο:

— 'Ρωαία μου φίλη, έτσι είμαστε κ' έμεις. Όχι έγώ χωρίς έσένα, ούτε έσύ χωρίς έμέ.

Έτσι όμορρα της μιλεί και της λέει την εύτυχία του. Κ' έκείνη του λέει με τό τρόπο θά τόν φιλήσθ με τό βασιλιά και θα έμεινε από την έποχή που ο Μάρκ τόν έδωξε. Τόνανε από μιὰ σπιουνιά.

Ύστερα άφήνει τόν καλό της και φεύγει, μά κλάψανε την ώρα που χωρίζονταν. Έκείνος ξαναγύρισε σόν τόπο του στη Νόνα Ουάλλια περιμένοντας να τόν δοθώ ή χάρη. Έξ αίτίας της χάρης που έννοιασε ξαναβλέποντας την καλή του και για να κρατήσθ την άνάμνηση των όσων είπαν, ο Τριστάν που ήξερε να παίζω όργανο, ταίριαζε μιὰ καινούργια ραφωδιά. Μένει μονάχα να σάς πω ότι λένε: «'Αγιοκλήμα».

Μαρί ντε Φράνς

ΕΝΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

Ο διάσημος μηχανικός ήλεκτρολόγος και καθηγητής του Πολυτεχνείου του Βερολίνου κ. Σίμινς έπραματοποίησεν έσχάτως και έθεσε άμέσως εις έφαρμογή, για την ίδια του χρήση, τό σπείον ένός πρωτοτύπου ήλεκτρικού σπιτιού, για την άποπεράτωση του όποιου εργαζότανε μανιωδώς όλόκληρο την τελευταία αυτή πενταετία.

Η ψυχή του σπιτιού αυτού είναι ο ήλεκτροισμός. Όχι μόνο όλο τό σπίτι φωτίζεται φυσικά δέ ήλεκτροισμός, άλλα και ή θερμότητά του, τό μαγειρείο του, τό πλυντήριο του και όλες οι σχετικές υπηρεσίες του ενεργούνται άποκλειστικώς με ήλεκτρισμό!

Εκτός όμως όλων αυτών, ο καθηγητής κ. Σίμινς έπροχώρησε ακόμα περισσότερο: Θέλοντας να καταστήσθ όσο τό δυνατόν άντε τον την κίνηση της ύπηρεσίας του σπιτιού του, έγκατέστησε με ταξίδ της οίναποθήκης, του μαγειρείου και της τραπεζαρίας του ένα μικρό... ήλεκτρικό σιδηρόδρομο, επί του όποιου κυκλοφορούν μικρά τροχοφόρα κομμά βαγονάκια, τα όποια μετακινούν τις μπουκάλες του κρασιού, τα φαγητά και τα διάφορα άλλα έπιμα-πέξια σερβίτσια!

ΓΑΛΛΙΚΗ ΔΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΣΥΓΓΝΩΜΗ

Του MICHEL CORDAY

Ο γιατρός έξέτασε την γυναίκα του Λιλ.

Υατρός γάρ ην το γρηγορώτερο. Η γυναίκα του, έαπλωμένη, του έζητάνε πως την πιάσανε μερικά πόνοι μακριά άπ' τό σπίτι. Σε κάθε κόμμα του ταξί που την έφεραν σάνι άνατράχιαζε γιατί φοβότανε κανένα δυστύχημα.

Έπειδή μάλιστα την ξαναπιάσανε πάλι τώρα στο σπίτι, έβγαλε τόν κορσ της και ξεσφίχτηκε. Ο άντρας της τη σήκωσε άμέσως και την πλάγιασε στο κρεβάτι της.

Οι πόνοι της όμως μεγαλώνανε. Ο Λιλ άρχισε να φοβάται μή της έθδει καμιά συγκοπή, και θέλησε να της δώση μερικά έλλατα που ή γυναίκα του είχε πάντοτε κοντά της για κάθε ένδεχόμενον.

Ο Λιλ ήγνε λοιπόν στο σαλόνι, πήρε τό τσαντάκι της, έβγαλε ένα μαντήλι, ένα πορτομόνε, κάτι κλειδιά, ένα γράμμα μέσα σε φάκελλο και τέλος κάτω-κάτω βρήκε τό κρυστάλλινο μπουκάλι, με τ' έλλατα.

Μά δεν την όφείλσαν καθόλου κ' αυτό και ο καυμένος ο άντρας της, γονατισμένος μπροστά στο κρεβάτι της, την παρηγορούσε με γλυκά λόγια. Σε λίγο ήρθε ο γιατρός. Έκανε μιὰ άσπτερη εξέταση και είπε να περιμένουν ακόμα λίγη ώρα. Ο Λιλ υπέφερε πολύ όταν άκουε τό βόγγυτά της γυναίκας του κ' όταν έβλεπε τους στασιμούς της και τό δάκρμά της. Για να περάσθ ή ώρα, άρχισε να βηματίζη μέσα στο σαλόνι. Τα φορέματα της γυναίκας του ήσαν πεταμένα έδώ κ' εκεί, άπάνω στα έπιπλα, μαζί μ' όλα τα μικρο-πράγματα πους μέσα στο τσαντάκι της. Ο Λιλ είδε έξαφνα τό γράμμα πουτανε μέσα στο φάκελλο, κ' άπάνω σ' αυτόν έδιάβασε την διεύθυνση: Ε. Ρ. 32. Ταχυδρομικό γραφείο 17. Άμέσως, αυτό τό μυστηριώδες σημεία τόν χτυπήσανε στη καρδιά, και ύποπτευ-θηκε... Χωρίς διαταγή, έβγαλε τό γράμμα και διάβασε:

Άγάπη μου!

Θά μπορούσε ν' ής στο ταχυδρομείο να ζητήσθ αυτό τό γραμμάκι μου; Θέλω να μάθω τι γίνεσαι, και κάθε μέρα πηγαίνω στο ταχυδρομείο και πέρνω τό γράμμα σου. Άν δεν ξαναβρω άλλο θά πη πως ή μεγάλη στιγμή έφθασε. Πόσο θά ήθελα νάμωνα μαζί σου και να σε παρηγορούσα. Άχ! φιλάσκη μ' έξώ-ως τόσες μέρες!... Θάμε άγόρι; ή κορίτσι; Φτωχό πλάσμα! Πού νάξερε την αγάπη μας! Έγώ άσπείνομαι, μά πεθαίνω από άπνια. Κάθε βράδυ περνώ κάτω άπ' τό παράθυρό σου. Άχ! πόσε θά τελειώσουν αυτά! Πότε θά ξαναβρωμε τα όμορφα γέλια μας; Άχριο έλπίζω να πάρω γραμμά σου και να κοιμηθώ με τό μάγουλό μου άπάνω σ' αυτό...

Γιώργος

Ο Λιλ θά προτιμούσε να τρελ-λαινόταν ή να πέθαινε, παρά να μά-θαινε τέτοιο πράγμα. Δέκα χρόνων έμπιστοσύνη, δέκα χρόνων εύτυχία, δέκα χρόνων ζωη, γρημίζοντανσαν όλα! Με καρδιά ματωμένη και ζήλο-τυπία μεγάλη, ο Λιλ άναστένανε κ' είπε μέσα του:

— Είνα δυνατόν; αυτό τό παιδί που θά γεννηθώ, που με τόσα καμιά έλεγα σόν κόσμο πως τό περίμενα, δεν είναι παιδί δικό μου; Είνα ένός έλλου! Δέν είμαι έγώ ο πατέρας του! Και αυτή ή γυναίκα μου, που τόσο με περιποιούσε και μ' άγαπούσε, άπισ-τούσε εις βάρος μου!

Οι φωνές που άκούγότανε άπ' την πλάτη κάμαρα του ραϊνότανε σάν δάες του λυπημένες... Έννοιωθε τώρα μέσα του τη θανάσιμη έδρα του άπα-

«...πότε θά ξαναβρωμε τα χάρια μας!»

τημένον ανζύγου, και τό φοβερό μίσος που δεν πεθαίνει παρά μαζί μ' έκείνην που τό προσένησε.

Έκείνη τη στιγμή ο γιατρός μπήκε στο σαλόνι όπου βρισκόταν ο Λιλ. Τό πρόσωπό του ήτανε τώρα σοβαρό και λυπημένο. Τράβηξε τό Λιλ σε μιὰ γωνιά κ' άρχισε να του λέη για την κατάστασι της γυναίκας του. Τούπε πως ο τυκετός ήταν δύσκολος, πως ήταν άνάγκη να γίνη έγχειρήσεις, και στο τέλος τόν ρώτησε ποίον προτιμούσε να θυσιάσθ, τη μάννα ή τό παιδί !...

Τό καινούργιο χτύπημα ήτανε κ' αυτό δυνατό σάν τό πρώτο, κ' ο Λιλ τάχασε... Σκέφθηκε όμως σε λίγο ότι έτσι τό περωμένο έρχότανε να τόν βοηθήσθ...

— Μά είναι άμεσος άνάγκη να θυσιάσουμε έναν άπ' τους δύο; ρώτησε τό γιατρό.

— Σ' ένα τέταρτο πρέπει ν' αποφασίστε...

— Καλά, είπεν ο Λιλ. Άφήστε με να σκεφθώ.

Ο γιατρός νύμισε φυσικά πως ο παλάτης του θά προτιμούσε να θυσιάσθ τό παιδί, και γι' αυτό άπόρρησε με την άπάντησή του και βγήκε άπ' τό σαλόνι. Έτσι ή έκδικιση παρουσιάστηκε στο Λιλ έτοιμη. Έφθανε να πη τρεις λέξεις! Σώσατε τό παιδί! Κ' έτσι ή μάννα θά τιμαριότανε σκληρά για τό σφάλμα της. Τρεις λέξεις θά σβύνανε τό παρελθόν και θά έλευθερώσανε τό μέλλον! Ο άπα-τημένος σύζυγος δεν θά σκότωνε, θάφινε μόνο να πεθάνη ή ένοχος σύζυγος του!

Δέ θάταν όμως άνανδρία αυτή; Δέ θάταν άνανδρία να πάρη την ψυχρή άπόφαση να σκοτώσθ τη μάννα που γεννούσε; αυτή ή ύπουλη έκδικιση, δέ θά χαρακηνιζόταν άργότερα κακούργημα;

Ο Λιλ άκούμπησε τό μέτωπό του που βίαιε στο τζάμι του πα-ραθύρου. Κύτταξε στο πεζοδρόμιο και είδε έναν άνθρωπο να στέ-κεται μπροστά στο σπίτι του. Ο φίλος της θάνα, είπε ο Λιλ μέσα του. Βέβαια περιμένει κάτω άπ' τό φωτισμένο παράθυρο της κά-μαράς της! Περιμένει την ώρα που θά ξαναπαρή την θέσι του !... Ξαναθυμήθηκε τι έγραψε τό γράμμα. Σκέφθηκε για μιὰ στιγμή να του φωνάξθ άπ' τό παράθυρο: Κύριε τό θύμα σας πεθαίνει!... Ένα όμως σκέφθηκε κάτι άλλο: Σκέφτηκε να κατεβή κάτω να πάρη τόν άνθρωπο αυτόν άπ' τό μπράτσο, να τόν οδηγήσθ στο προκείμενο της λεχώνας, και να τόν βάλη ν' άποφασίσθ αυτός ποίον θ' άφίνανε να ζήσθ...

Μιὰ στιγμή όμως ή πυρετώδης σκέψη του σταμάτησε στο παιδί. Τι έπρεπε να κάνει; Νά τ' αφήσθ να ζήσθ; Νά θυσιάσθ την μη-τέρα;

Έπειδή δεν μπορούσε ν' άποφασίσθ, ξαναμπήκε στην κάμαρα της γυναίκας του. Ήταν μισόγυμνη, και, έαπλωμένη στο κρεβάτι της, βογγούσε. Σήκωσε κοντά της. Εκείνη όμως παρατήρησε άμέσως τό άγριο και λυπημένο πρόσωπο του άντρός της και κατάλαβε στη στιγμή τι είλε συμβεί...

Θυμήθηκε πως είχε ξεχάσθ τό γράμμα πους είχε πάρη άπ' τό ταχυ-δρομείο στο τσαντάκι της. Με τους πόνους που την πιάσανε δέ θυμήθηκε να τό κρύψθ άλλοθ...

Με μάτια τρομαγμένα, ή γυναίκα κύτταξε τό πονεμένο πρό-σωπο του άντρός της. Ήθελε να μιλήσθ, να παρακαλέσθ, μά κρατήθηκε, γιατί ήτανε κ' ο γιατρός μέσα. Άναστένανε μόνο και είπε:

— Άχ! πόσο πόνω, πόσο ύποφέρω!

Ο Λιλ έκλεισε τό μάτιά του. Έ-νοιωσε ένα χέρι ζεστό και ιδρωμένο να πιάη τό δικό του. Ήταν της γυναίκας του. Τότε έξαφνα όλη τη λύπη που αισθανόταν ή γυναίκα του, την έννοιασε αυτής, και κατάλαβε πως δεν μπορούσε να μη συγκωρήσθ. Έτσι σιγά-σιγά είπε με τρομαγμένη φωνή στο γιατρό:

— Σώσατε τη μητέρα !...

Μιχ. Κορντέ

ΠΩΣ ΣΥΝΕΤΑΙ ΤΟ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ

Τό παλαιόν περιοδικό «Φύσις» συ-γιστά ως μόνο άσφαλές μέσο τόν άνα-φλεγέντος πετρελαίου τό... γάλα! Δέν έχει να κάνει κανείς τίποτ' άλλο εύθως ως άνατραπή έξαφνα ή λάμπα σας, παρά να χύσθ έπάνω στη φωτιά αυτή, όσο γάλα εύχθ πρόχειρο.

Έν έλλείψει γάλακτος—του όποιου βέβαια ή έλλειψις θά είναι πολύ συνή-θης !... μπορεί να είλε κανείς ακόμα και σάκχη, άμμο, χάρμα—κάθε άλλο έκτός ά π' ο νερό—τό όποιο άντι να σβύσθ τις φλόγες του πετρελαίου, έχει την ιδιότητα αντίθετος να τις έαπλώνη περισσότερο.

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΤΟ ΘΑΥΜΑ

ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΖΕΛΑ

— Δεν πιστεύετε στα θαύματα, ελπε, ο Κλεζέλ. Έχετε δίκιο. Σ' ένα θαύμα χρωστάω την εδνχία μου!

Πρό τρεσάρων έτών ήμουνα πολύ στενοχωρημένος οικονομικώς. Αντιπροσέπεινα τότε ένα Νορβηγικό Οίκο που πουλούσε πατίνια. Είχα αποφασίσει να πουλήσω το έμπορεύμα μου στα βουνά της Έλβετίας. Έκαμα θαύματα για να τα βγάλω πέρα με τον μικρό προϋπολογισμό μου, γιατί, λόγω της εργασίας μου, ήμουν υποχρεωμένος να κατοικώ σε μεγάλα ξενοδοχεία. Είπε όμως αλήθεια ότι μου άρεσε εξαιρετικά και η πλούσια ζωή!..

Το χρόνο αυτό η δουλειά μου πήγαινε καλά. Κατόρθωσα να πουλήσω τριακόσια ξενοδοχεία πατίνια. Μου ήλθε τότε η ιδέα να κάμω ένα ήλιο και στα χειμερινά κέντρα της Γαλλίας. Έφθασα στη Σαμνί διέγες ημέρες προ των αγώνων παγοδρομίας. Ο ξενοδόχος μου, που ήτανε μέλος του κοιτάτου των δροτών, με συνεβούλευσε να γίνει καθηγητής του σκι. Δέχθηκα, κι' ο ξενοδόχος μου άνηγγειλε την άφιξή μου. Σε λίγες μέρες, είχα πλήθος μαθητών. Τους έπληθαινα στα περίχωρα και τους μάθαινα εύσυνεπτητα την τέχνη του σκι γλιστρούν και να τρέχουνε στο χιόνι χωρίς να πέφτουνε κάτω.

Μεταξύ των μαθητριών μου, δυό μου κόνανε εντύπωση. Ή μια ήτανε ξανθή, άγερη και ανυπόμονη. Ή άλλη ήτανε μελαχρινή, γλυκιιά, γελαστή και υπομονητική. Την πρώτη τη λέγαμε Μις Μοδ Χάρβαδ, τη δεύτερη τη δίδα Ρενέ Ντυπρέ. Ήταν κι' η δύο πολύ όμοιες.

Καί, άξαφνα, μια μέρα, κατάλαβα πως ήμουν έρωτευμένος με την μελαχρινή Ρενέ... Με κυρίεψε μια βαθιά μελαγχολία... Έκάναμε μακρινούς περιπάτους και κάθε μέρα που περνούσε ο έσως μου γινόταν όλοένα θερμότερος. Δεν είχα όμως καμιά έλπίδα ότι θα ποικτούσα ποτέ τη Ρενέ...

Μιά πλούσια και όμοια κόρη δεν θα έπερνε ποτέ άνδρα της ένα δάσκαλο της παγοδρομίας.

Ο πατέρας της Μοδ, της ξανθής, ήταν Άγγλος. Ήταν ένας τζέντλεμαν ψηλός και έρως, με κόκκινα μάγουλα και με μάτια ψυχρά και σκληρά! Ήτανε πολύ ψηλός, κύταζε πάντα άτενώς τους ανθρώπους και δεν έπρόφερε παρή μουσιόλλαβα, κι' αυτά όμως σπάνια. Μιά μέρα με ρώτησε πόσα κερδίζω με το επάγγελμά μου. Έγώ του είπα ένα ποσό υπερβολικό, για να του κάνα εντύπωση. Έκείνος χαμογέλασε και μου είπε:

— Μα όταν όλοι θαχουνε πατίνια, τι θα κάνεις;

— Αί, του άπάντησα, θα πουλάω παντόφλες.

Ή ζοηόητης με την όποια του άπάντησα του άρεσε. Ο κύριος Χάρβαδ μη πορετήρησε μ' ένα βλέμμα κίτωε ελθονικό, και ύστερα μου γύρισε τη ράχη.

Ο κύριος Ντυπρέ ήταν άπαναντίας ένας άνθρωπος καλής καρδιάς και πάντα γελαστός. Είχε φυσιογνωμία συμπαθητική κι' γεμάτη καλοσύνη. Είχε άσπρα μαλλιά, κι' έν' αγαθό νομίδαμα φώτιζε πάντα το πρόσωπό του. Μου φερότανε με μεγάλη εδνέγεια, άν και θεωρούσι την παγοδρομία γελοίο σπόρ... Ίσως νάχε μαντεύσει το αίσθημα που είχα για την κόρη του, γιατί μια μέρα, με ζώητης άν υποοόσα να τη μάθω Άγγλικά.

Ή Ρενέ, μου είπε, θα κάνει ένα γάμο άντάξιο της σειράς της, και θέλω να είνε τελεία η άνατροφή της...

Γι' αυτό δεν είχα καμιά έλπίδα... Έβλεπα με τρόμο να πλησιάζει η έποχή που θα παντρευόταν η Ρενέ και που θα τελείωνε τόνειρό μου...

Ένα πρωί άποφασίσαμε να κάνουμε μια μακρυνή έκδρομή στο βουνό. Είμαστε πολλοί και ή συντροφία μας ήτανε ζοηρή κι' εδνχρήστη. Άκουγόντουσαν όλοένα τα κουδουνάκια των οδηγών, και το θαυμάσιο τοπίο είχε αυτή την ημέρα εξαιρετικά όμορτάσιμη ζήν.

Ή Ρενέ Ντυπρέ, τυλιγμένη στις γούνες της διασκεδάζε περισσότερο με τη μελαγχολική φυσιογνωμία μου, παρά με τις φλυαρίες των συντρόφων μας. Ή αλήθεια είνε ότι ήμουνα πολύ λυπημένος. Μέσα στη φαντασία μου οδωνόταν άμείλικτο το φάντασμα της χαμένης εδνχίας... Το όμοιο προσώπκι της Ρενέ γούριζε διαρκώς το μέρος που και μου φαινότανε σαν να μου χαμογελούσε ελθονικά. Μοιρολόητα να κλάψω... Μιά στιγμή όμως ποδύσκυπα το κεφάλι μου κάτω, είδα μέσα στο χιόνι ένα μεγάλο σκαλί πορτοφόλι. Έσκυψα και το σήκωσα άμέσως. Τόκρυψα στο στήθος μου, χωρίς να με δη κανένας... Καί περάσανε τότε άν' το νού μου χίλιες γλυκές έλπίδες.

Φτάσαμε σε μια κορυφή του βουνού. Οι νέοι και οι νέες της παρέας μας περνούσαν με χαρά και τινάζαν το χιόνι από τα πανφόρια τους. Ή Μις Χάρβαδ πήγε να μιλήση στον πατέρα της,

πούχε σταθεί λίγο πειό πέρα. Έμεινα μια στιγμή μόνος με την δεσποινίδα Ντυπρέ. Περπατήσαμε μαζί κάμποσο διάστημα. Ή Ρενέ έεσκολοιούσε να με κυττάζει ελθονικά. Τι χαριτωμένη, ποή ήταν! Τι έλασρό, τι αλθέριο ποδύτανε το περπατήμα της.

— Έκαμα προόδους στο σκατίνγκ, μου είπε.

— Ναι, δεσποινίς, κάνετε μεγάλες προόδους.

— Φανόσαστε όμως πολύ μελαγχολικός.

— Είμαι λυπημένος...

— Γιατί;

— Γιατί σάς αγαπώ!

Έπρόφερα άσυνηδέτως αυτές τις λέξεις. Σάν σκέπηναι καί τερα τι είχα πη, έννοιωσα στενοχώρια και ντροπή. Θέληνα να πάρω πίσω τα λόγια μου αυτά και να φύγω άμέσως, να πέσω από τον ψηλό βράχο στο άπειρο έν άνάγκη...

Ή Ρενέ Ντυπρέ άχριασε και σοβαρεύτηκε πάλι.

— Δεν έπρεπε να μου μιλήσετε έτσι, μου είπε η Ρενέ.

Ήθελα να έξηγηθώ, να έκφράσω τη λύπη μου, τη μετάνοιά μου, την άεελπισία μου.

Δέν μπόρεσα όμως παρά να μιλήσω τα δυό αυτά λόγια:

— Με συγχωρείτε...

— Έκείνη με κύτταξε και μούρε:

— Δεν θέλω όμως να λυπόσαστε... Δεν το θέλω αυτό.

Μόλις άκουσα αυτά τα λόγια μια τρελλή χαρά πλημύρεσε την καρδιά μου. Τι έσήμεσαν τα λόγια της; Δεν άπάντησα, ή καρδιά μου όμως χτυπούσε τρελλά. Αδτή τη στιγμή ή Μοδ μες έβρεσε και με μιλήσα πειό με τη Ρενέ. Έφθασα στο ξενοδοχείο. Ή συγκίνησή μου ήταν άπερίγραπτη. Τα χέρια μου τρέμανε. Άξαφνα σκέφθηκα το σκαλί πορτοφόλι... Τάνοιξα με πυρετώδη περιέργεια. Είχε μέσα χίλιες λίρες στερίλινες. Μιά δολόκληρη περιουσία! Περπάη κι' ένα έπισκεπτήριο με τόννομα: «Τζαίμς Χάρβαδ».

— Ίσως ή χαρά, που μου είχαμε πορεξενόσει τα λόγια της Ρενέ, μ' έδωκε να αισθανόμηναι καλύτερα άν' οι αισθανόμηναι πρώτα. Έτρεξα σπών κούριο Χάρβαδ και του έδωσα το πορτοφόλι του. Του είπα απλά:

— Όρίστε, κύριε. Χάσατε το πορτοφόλι σας!

Το έπηρε από τα χέρια μου με μεγάλη ψυχραιμία, και είπε, άφοι με κύτταξε κάμποση ώρα στα μάτια:

— Έδωριστώ, κύριε. Καθίστε...

Είμαστε στο σαλόνι του μιλλάρδου και από την πόρτα δέχονταν την Ρενέ που συνομιλούσε με την Μις Χάρβαδ. Άν και το έπιτακτικό όρος του Άγγλου δε μ' άρεσε, κάθισα κοντά του.

— Κύριε μου είπε εκείνος αί λίγη, άν το περιεχόμενο του πορτοφολιού αυτού σάς άνηκε, θα έφηνάτε όριστικώς από το Σαμνί;

— Όχι κύριε, του άπάντησα ήγν, αλλά γιατί το λέτε αυτό;

— Δέν καταλαβαίνετε; Έγώ νομίζω πως καταλαβαίνετε θαμάρσια... Κι' άν σάς δίνανε διέλασιο ποόον, δε θα φεύγατε!

— Όχι!

— Ποιό καλά, κύριε. Είπατε ένας τυχοδιώκτης! Ή κόρη μου σάς αγαπά, μου το είπε, αλλά όσο εγώ ο Τζαίμς Χάρβαδ δεν θα γίνω γυναίκα σας.

— Κύριε, του είπα με αγανάκτηση, έγώ συμπαθώ και ένταμιού πολύ την κόρη σας. Σας δίνω όμως τον λόγο μου ότι θα άρνουμαι να δεχθώ την τιμήν αυτήν, και άν άκόμα μου την προσέφεραν...

— Και γιατί, παρακαλώ;

— Γιατί αγαπώ την δεσποινίδα Ντυπρέ!

— Α, έτσι; Είσατε θαυμάσιο παιδί! Δώστε μου το χέρι σας!

Μου έσφιξε και τα δυό χέρια με όρημ και διαρκώς έπαναλάβαινα.

— Είμαι ευχαριστημένος, πολύ ευχαριστημένος...

Έγώ άπομακρύνθηκα τότε έκπληκτος μαζί και στενοχωρημένος, γιατί είχα όμολογήσει σ' ένα ξένο τον έρωτά μου.

Την άλλη μέρα, ήμουνα σά μεθυμένος από τη χαρά μου. Το άπόγευμα στο δάσος, είχα σφίξει την Ρενέ στην άγκαλιά μου! Μου είχε ψιθυρίσει: — Πρέπει να έλπίσετε, ο πατέρας είνε πολύ καλός άνθρωπος...

Πώς να τολήσω όμως να παρουσιαστώ μπροστά στον κύριο Ντυπρέ, τη στιγμή που όνειροπολούσε για την κόρη του έν' άν τάξιο γάμο;

Περπατήσα στην τρύχη έως το βράδυ κι' έγύρισα άργά στο ξενοδοχείο. Άπάνω στο τραπέζι του δωματίου μου, βρήκα δυό γραμμάτια. Το ένα ήτανε του κυρίου Ντυπρέ. Μου έγραφε: «Είμαι λαμβάνων ύπ' όψη μου την πρότασι, που κάνετε στην κόρη μου. Θα σάς άπάντησω όμως άργότερα. Έλάτε άπόψε στο σαλόνι μας να πάρете το σάδι σας μαζί μας». Το άλλο ήτανε του Χάρβαδ

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ευκλεη Δουλειά

Σε μια έφημερίδα της Άμερικης έδημοσιεύθη ή εξής άγγελία:

Ζητείται άνθρωπος, δυνατός δια να δειξη ούζυγον ξυλοφορτώνοντα την γυναικα του. Έργασία εύκολη. Άμοιβή 10 δολάρια. Άπευ' άποβείτε κυρία Π. Β. Τζέλλιν, 4η, Λεωφόρος, 1154.

Είς άπάντησιν παρουσιόθησαν 8 έπιθυμούντες να έκτελέσουν την εργασίαν αυτήν. Ένας ερωμαλός πυγμαχός άνελάρηκε και μισοτιμής: 5 δολάρια. Ή κυρία των έσυνμώνησε.

Όταν δ άνδρας της, έτών 50 πρώην παραγγελιοδόχος, έγύρισε άργά τη νύχτα σπίτι του, ο πυγμαχός, κατά διαταγήν της κυρίας των έσυνμώνησε δεόντως. Ή κυρία Τζέλλιν έμεινε τόσο ελθροισμένη, ώστε του έμέτρησε 10 δολάρια άντι των συμφωνηθέντων 5.

Οι καλοί Σκαμαρτζές

Ομηλίκος πολίτης που πέφτει για δεύτερη φορά στα χέρια ληστών το ίδιο βράδυ:

— Παιδιά, ληστές, αλλά προ όλίγου μου έπλεσαν άλλοι και είχα επάνω μου

και δ άγνώτερος από τους ληστές:

— Και δέν έμπηγες μια φωνή; Έδώ κοντά ήμαστε έμεις!

Της γραφειοκρατίας

Γιατί ή δαπάνη του γάτου των άποθηκών φορηής είνε 3 τένην ημερησίας, ενώ άντιστρόφως ή δαπάνη του γάτου, της άποθηκής έλικού πόλεμου είνε 5 φέννην ημερησιών;

Ένα τέτοιο έγγραφο είχε σταλεί από το Στρατιωτικό Έλεγκτήριο στην Οικονομική, Διεθύνσι ενός γεωμανικού συντάγματος. Καί ή Οικονομική Διεθύνσις άπάντησε έτσι:

«Ο γάτος των άποθηκών φορηής τρέφεται άρκετα με ποντικούς που παχαίνουν από το κριθάρι και τη βρώμη της άποθηκής. Ο γάτος των άποθηκών έλικού πόλεμου τρέφεται με ποντικούς που ίσχνούε, λόγω της έλλείψεως τροφίμων εις το κρημα τουτο. Έγ' ο και ή προδωτος δαπάνη ποδς διατροφής του ελθμένου γάτου».

Άσφαλτεες

Θέλω να κάνω μια δοσφάλεια, ειπε μπαίνοντας στο γραφείο της Έταιρείας και βγάζοντας το κασέτο του ένας ψηλός και ερωμαλός άνθρωπος:

— Έυχαρίτως, κύριε, άπαντα δ ύπάλληλοι. Τι είδους δοσφάλεια θέτετε; Ποικαίως, θαλάσσιος ή ζωής;

— Και για τα τρία. Είμαι, ξερετε θερμαστής στα βαπόρη.

Ίσπανοαμερικανικόν

Μια Άμερικανίδα εκατομμυριούχος ήταν άρραβωνισμένη μ' ένα έγγενή άλλ' άπένταρο Ίσπανό.

— Δόν Άλφόνσο, του ειπε μια μέρα ή πολύφερος, ο κόμος λέει πως με παίρνετε για τη πλούτη μου.

— Ο κόμος φέδεται, άγαπητή μου, ειπε δ Ίσπανός άνάβοντας ένα ποδρ της Άβδας.

— Έν τοιούτος έξηκολούθησε ή Άμερικανίδα, έγώ πειράζομαι από τα λόγια του κόμου και δέν θέλω να σάς κατηγορούν έτσι.

— Ναι, αλλά πως να τους σταματήσουμε!

— Νά, θα δώσω όλη μου την περιουσία στους ιεραποστόλους.

Ο Ίσπανός έστερέωσε καλλίτερα το ψηλό του καπέλλο στο κεφάλι, το νονόκλ στο μάτι και άρχισε να τρέχη προς την άντίθεση διεθύνσι.

— Δόν Άλφόνσο! Δόν Άλφόνσο! Έφώναζε ή κόρη. Ποι ήτανατε;

— Πάω να γεινω ιεραπόστολος!

Κι' έγραφε το εξής: «Κύριε, είσασι ένας τίμιος άνθρωπος, ένας άνθρωπος με θλάσι. Έχγετε λαμπρό μέλλον. Νομίζω ότι είνε συμφέρον μου να σάς προσλάβω, ώ, διευθυντή των έπιχειρησών μου. Ο τραπέζις μου είδοποιήθηκε σχετικώς, και είνε στας διατάγας σας. Ο κύριος Ντυπρέ είνε έν γνώσει του διορισμού σας και τον έσυνμώλησε να σάς δώσει την κόρη του, άφοι την άγάπη. Φεύγω αύριο το πρωί με την Μοδ. Νά σάς πω την αλήθεια, άρχίζω τώρα να λυπούμαι που δέν σάς έκαμα γαμπρό μου. Νά μου γράψετε έως ότου ιδωθούμε». Πάρα κάτω, αυτές οι δυό λέξεις ήτανε γραμμένες με διαφορετικό χαρακτήρα: «Καλή τύχη». Μιά στιγμή συγκινήθηκα στη σκέψη ότι ή Μοδ... Έπειτα τα έξεχασα όλα και δα σκαφτόμηναι πειά την εδνχία μου...

Όφειλο την μεγάλη εδνχία σ' ένα πορτοφόλι, που το βρήκα κάτω στο χιόνι. Δέν είνε αληθινό θαύμα αυτό; Γεώργιος Καζέλα

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ο πληθυσμός της γης κάθε δέκα έτη αύξάνει κατά 10 ο/ο.

Χρυσός αξίας 50 εκατομμυρίων λιρών έξάγεται έτησίως εκ χρυσορυχείων της νέας Ζηλανδίας. Το πρώτον χρυσορυχείον εις την χώραν αυτήν άνεκαλύφθη το 1842.

Η άτμόσφαιρα στην Ζουλουλάνδην είνε τόσο διασπής, ώστε κατά την νύκτα, και ύπό την άνταύγειαν των άστέρων μόνον, μπορεί να διακρίνη κανείς διάφορα άντικείμενα εδρισκόμενα επτά χιλιόμετρα μακρύν.

Έάν όλο το κρημα που βρίσκειται στην κόμο, διμεμοιράζετο εξ' ίσων σ' όλους τους ανθρώπους, έκαστος άνθρωπος θα είχε από... 6 λίρες!

Τις μεγαλύτερες καταστροφές της έσήμεωσεν έπιδημία της χολέρας στο 1866 στην Ίνδία. Τότε άπέθανον 1.450.000 άνθρωποι! Ή χολέρα του 1877, που ένέσκαψε στις Ίνδίας και άτιπ έσήμεωσε 500.000 θύματα. Καί στο 1878, στην Κίνα, όποτε άπέθανον 9.500.000 άνθρωποι!

Το μικρότερο βιβλίο του κόμου το κατέχει δ Άγγλος Ήρ' Νιουφερν. Έξεδόθη από τον οικο Σίκς το 1636 και έχει σχήμα γεωμετρούμενου!

Ο ύγιης άνθρωπος άναπνέει 20 φορές το λεπτό, δηλαδή 1.200 φορές την ώρα.

Ή Γαλλία έχει τους περισσότερους γέροντας άν' όλα τα έθνωπαικά κρητα.

Είς τα όρηκεία της Νοτίου Άφρικης εργάζονται 70.000 άνθρωποι.

Έξακόσιες χιλιάδες όκδδες τοαγιού πίνουν ήμερησίως οι Άγγλοι!

Το άλογο τρώει σ' ένα χρόνο τροφή βάρους έννέα φορές περισσότερας από το σώμα του!

Έκαστον τετραγωνικόν χιλιόμετρον θαλάσσης περιέχει περίπου 120.000.000 ψάρια!

Ή μεγαλύτερη βιβλιοθήκη του κόμου είνε ή των Παρισίων, ιδρυθείσα ύπό του Λουδοβίκου 14ου. Περιλαμβάνει 1.400.000 τόμους βιβλίων, 175.000 χειρόγραφα και 500.000 χαρτες και σχέδια.

Είκοσιχιλιάδες είδη πτερυγούτων ύπάρχουν σ' όλον τον κόμο.

Ο πολεμική της Οβαλλίας λαμβάνει καθημεριώς 500-600 έπιστολάς.

Ο άριθμός των εκ γενετής τυφλών αναλογεί εις 65 επί ένός εκατομμυρίου ανθρώπων.

Κατά υέσον όρον έκαστος Άγγλος ή Άγγλίς χρησιμοποιεί ήμερησίως όκτω σπύργα.

Τα καναρίνια ζούν είκοσι χρόνια.

Ή εκκλησία του Άγίου Πέτρου της Ρώμης εστιάσκει 14.000.000 λίρες στερλίνες.

Το άλόφρακτο των Τατιάρων έχει 202 γράμματα.

Το μεγαλύτερο ένδομο το έπονομαζόμενον «Έλέας» εδρσκειται στη Βενεζουέλα και ζυγίζει ένάμιση κιλό!..

Ή βροχή πέφτει συνήθως κατά την διάρκεια του είκοσις τρωόρου, στις τρεις ή στις άρχα το πρωί.

Το μόνο κρητος το όποτον στερρείται σιδηροδρομικής συγκοινωνίας, είνε ή γείτων μας Άλβανία.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΜΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΙ ΠΡΩΤΑΙ ΕΚΛΟΓΑΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Μετά την Γ' Σεπτεμβρίου 1843.— Η προκήρυξις των εκλογών εξαπτεται τὰ πνεύματα.— Οι κουμπουροφόροι της «Ωραίας Ελλάδος».— Η πρώτη διαδήλωσις στὸ Πεδίον τοῦ Ἀρεως.— Οἱ Καλλέργηδες ἀποκρούει τὸ πλῆθος.— Οἱ Θεσσαλικοὶ Γρίβοι ἐπαναστατεῖ στήν Ἀκαρνανίαν.— Τα γεγονότα τῆς Φυλῆς.— Αἱ ἐκλογαὶ στὰς Ἀθήνας.— Φόνοι πρὸ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης.— Οἱ μπράβοι περικυκλώνουν τὸ ἀμάξι τοῦ Ὁδωνος.— Καὶ ὁ Μαυροκορδάτος παραιτεῖται.

Εὐ τὴν κατάρρευσι τῆς δικτατορίας καὶ τὴν προκήρυξιν τῶν ἐπιθυμητῶν ἀπὸ ὅλων τοῦ ἑλληνικοῦ ἐκλογῶν, γίνεται ἐπικρατὴς μιὰ σελὶς τῆς πολιτικῆς μας ἱστορίας—ἐκείνη πού ἀναφέρεται στήν ἐνέργεια τῶν πρώτων βουλευτικῶν ἐκλογῶν.

Τὴν 3ην Σεπτεμβρίου 1843, μὲ τὴ γνωστὴ ἀναιμικτὴ ἐλάνθασσι, ἡ Ἑλλὰς ἀπέκτησε Σύνταγμα. Ἡ συγκληθεῖσα Ἐθνικὴ Συνέλευσις, μαζὶ μὲ τὰλλα τῆς ὑψηλῆς ἐργασίας καὶ τὸν ἐκλογικὸν νόμον, ἡ δὲ ὑπὸ τὸν Μαυροκορδάτον Κυβέρνησις ἀνέλαβε νὰ ἐνεργήσῃ τὰς πρώτας ἐκλογάς. Κατὰ τὸ νόμον ἡ διάρκεια τῆς ψηφοφορίας ἦταν ὀκταήμερος, μὲ ψηφοδέλτια, τὸ δὲ σύγχρονον τῆς ἐκλογῆς σὲ ὅλο τὸ Κράτος δὲν ἦταν ὑποχρεωτικόν. Καὶ ἔτσι ἐνθ' ἑαυτοῦ τοῦ Ἰουλίου εἶχαν τελειώσει ἡ ἐκλογὴ στὰ νησιά καὶ στὶς περισσότερας ἐπαρχίας τῆς Στερεᾶς καὶ τῆς Πελοποννήσου, στήν Ἀττικὴ ἡ ψηφοφορία μάλιστα εἶχε ἀρχίσῃ τὴν 1ην Αὐγούστου.

Οἱ Βαναοὶ εἶχαν φύγει, πεῖσι, «ἡ ξένη ἀκρίδα» ὅπως τὴν ἔλεγον. Οἱ Ἑλλήνες τοῦ 43 ἐκινδύνευαν νὰ πᾶθουν ἀπὸ... ἀσφυξία ἐλευθερίας καὶ ἡ ἐκλογὴ δόσαν τὸ σύνθημα τῆς ἐξέσεως. Λόγοι, ἄρθρα, συζητήσεις, τὸ καφενεῖο τῶν «Ὁραίων Ἑλλάδων» καὶ ὅλα τ' ἄλλα ἐβρῶντο. Δυστυχῶς δὲ, μαζὶ μὲ τὴν πολιτικὴν ἐξασφίνα ἀνατρεῖται καὶ τὸ πατροπαράδοτον ἔθιμον τῆς ἀπογραφῆς. Ὅλοι σχεδὸν οἱ μέλλοντες ἐκλογεῖς τῆς συνταγματικῆς Ἑλλάδος ἔφεραν ἱπποτικῶς «ἐγγυηρίδιον»... τεραστίων διαστάσεων. Ὁ τύπος ἐκαυτηγρίας τὴν κατάστασι, ἀλλὰ ποὺς τοιοῦτος ν' ἀποφύγῃ τοὺς ἐξημερεύοντες πατριώτες. Ἀνυπαντίας μάλιστα, ὅταν διεδόθη ὅτι θὰ γίνῃ τάχα γενικὸς ἀπογραφικὸς τῶν κατοίκων, ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς καὶ ὑποψήφιος βουλευτὴς Καλλέργης ἐσπευσε μὲ προκήρυξιν τὸν στὸ λαὸ νὰ διαμαρτυρηθῇ. Ὁ διοικητὴς ἐπέτρεψε μάλιστα σὲ ὅσους εἶχαν μεταλλίον τῆς Σεπτεμβριανῆς μεταπολιτεύσεως νὰ φέρουν μὲ περηφάνειαν τὰ ὅπλα τους.

Ὁ Μαυροκορδάτος ἦταν ἀρχηγὸς τῶν λεγομένων Μπαρλαίων, δηλαδὴ τοῦ κόμματος τῶν ἀγγλοφίλων. Ὁ Ἰω. Κωλέττης τῶν «μοσχομαγγῶν», ἦτοι τῶν Γαλλοφίλων. Ὁ Μεταξῆς τῶν Ρωσοφίλων, ὑποστηρίζομενος ἀπὸ τὸ κόμμα τοῦ ἰσχυροῦ τότε σταδίου Ἀθῆνας Δ. Καλλιφρονά. Ἡ Κυβέρνησις εἶχε νὰ παλαίῃ μὲ ἰσχυροτάτη ἀντιπολιτευσίαν, πού δὲν εἶχε κανένα δισταγμὸ στὰς μεθόδους τῆς. Μαζὶ μὲ διάφορα ἄλλα, οἱ ἀντιπολιτευόμενοι διεδίδον ὅτι «ἐπιδόθηκες Μαυροκορδάτος ἐσκόπευε νὰ προσαρτήσῃ τὴν Ἑλλάδα στὴν Ἀγγλίαν, νὰ προσβάλῃ καὶ νὰ καταλύσῃ τὴν ὀρθόδοξον θρησκείαν τοῦ Ἑλλ. Λαοῦ, νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ μὲ τὸν... Καλβινισμό καὶ οἱ γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ἤθελε νὰ πάρῃ μὲ κάθε θυσία καὶ μὲ τὴν λόγην ἀκόμη τοὺς ψήφους. Σὲ τέτοιους ἀντιπάλους ὁ Μαυροκορδάτος δὲν ἦταν ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος ν' ἀντιπαραταχθῇ. Τίμος πολιτικός, πατριώτης, μὲ ἐπιεικεία καὶ δεξιὰ γραφῶν τὸν προεκλογικὸν ὄμιλον, ἀπέναντι τῶν λυσσαλέων ἐπιθέσεων τῶν ἀντιπάλων του. Ἡ σφοδριότης καὶ ἡ διαβολὴ ὥρμησε. Οἱ ἀντιπολιτευόμενοι προσπαθοῦσαν νὰ ρίξουν τὴν Κυβέρνησιν πρὶν τελειώσῃ ἡ ἐκλογὴ, μὴ διστάζοντες νὰ ἐνεργήσουν καὶ ἐνόπλιος ἐπιθέσεις.

Στὰς Ἀθήνας, γιὰ τὸ σκοπὸ τοῦτο, διοργανώοντο μεγάλης διαστάσεως. Τὸ σημαντικὸν τοῦτογεγονὸς εἶχε ὀρίσθῃ γιὰ τὴν 11 Ἰουνίου ἡμέρα Κυριακὴ. Ὁ καιρὸς ἦταν ὥραίος. Ἀπὸ τῆς 5 τοῦ ἀπογεύματος ὁ κόσμος ἀρχίσει νὰ συγκεντρώνεται στὸ Πεδίον τοῦ Ἀρεως, ὅπου ἔπαιζε ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ. Ἀπὸ τοὺς τακτικούς θαυμάνας τῆς μοναδικῆς αὐτῆς τέχνης τῶν Ἀθηναίων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν ἔλειπε κανεὶς, ἐκτὸς τοῦ Βασιλέως Ὁδωνος καὶ τῆς Ἀμαλίας. Τὸ ὥραϊο φύλλο φαίδρο καὶ ἀμέριμον, ἐσκόλλε τὴν ὁδὸν Πατησίων καὶ τὴν εὐρύχωρον ἐκτασιν τοῦ Πολυγώνου. Φέσια, φράγματα καπέλλα, καλεμικριὰ, φουστανέλλες. Τὰ μόνα παραδόξα φαινόμενα τοῦ ἀπογευματινοῦ ἐκείνου ἦσαν ἡ ἀπουσία τῶν βασιλέων, οἱ πυκνὲς ἐμπιέσεις περιπόλες καὶ τὸ ἐπιτελεῖο τοῦ στρατιωτικοῦ Διοικητοῦ Καλλέργη ἀπὸ 15 ἀξιωματικούς μὲ τὰ σήματα τῆς ὑπηρεσίας.

Κατὰ τὰς πληροφορίες τῆς Κυβερνήσεως ἡ διαδήλωση θὰ γίνετο στὸ Πεδίον τοῦ Ἀρεως τὴν σιγὴν πού θὰ ἐφθάνε ἐκεῖ ὁ Βασιλεὺς γιὰ νὰ δοθῇ ἐστὶ μορφὴ αὐθόρμητης λαϊκῆς ἐκδηλώσεως στὴν ἀποδοκιμασίαν αὐτῆς τῆς Κυβερνήσεως. Ἀλλ' ὁ Ὁδων ἐκρίνε φρόνιμον νὰ παραλείψῃ τὸ βράδυ ἐκεῖνο τὸν τακτικὸν τοῦ περιπάτου. Οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἅμα τὸ ἐκτάλαβαν, ἐτράβησαν γιὰ τὸ παλόν. Ἀλλὰ καὶ ὁ Καλλέργης, εἰδοποιηθεὶς ἐγκαιρῶς, ἐπῆρε τὸ ἐπιτελεῖο του καὶ τοὺς ἐφίλους χωροφύλακες καὶ ἔτρεξε μὲ καλπασμὸ στ' Ἀ-

νάκτορα, ὅπου ἐρῆσε προηγουμένως ἀπὸ τοὺς διαδηλωτάς. Σὲ λίγο, ὅλο τὸ πλῆθος τοῦ Πεδίου τοῦ Ἀρεως ἐφθάνε ἐκεῖ. Ὁ στρατὸς εἶχε καταλάβει ὅλας τὰς διόδους πού ἐφθάναν πρὸς τ' Ἀνάκτορα, γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν προχώρησιν τῆς διαδηλώσεως. Ὁ Καλλέργης στεκόταν ἐκεῖ πού εἶνε τώρα τὸ ξενοδοχεῖο τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας καὶ διέταξε τὸ πλῆθος νὰ σταματήσῃ καὶ νὰ διαλυθῇ ἡσυχᾶ. Ἀλλὰ τότε φωνές:—«Κάτω ἡ Κυβέρνησις!»—ἐσκόπανε, χωρὶς κανέναν νὰ γυρίσῃ πίσω. Ὁ Καλλέργης, θυμηθεὶς διέταξε τὸ στρατὸ νὰ διαλύσῃ διὰ τῆς βίας καὶ τοῦ πλῆθους. Ὅσοι δὲν ὑπάκουον αἱ ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς—κοπεῖς καὶ θῆρες ἀντήχησαν. Ἄνδρες, γυναῖκες, νῆπια ἐκυκλόντο εἰς τὸ ἔδαφος ἐν τῇ σπουδῇ τῆς φυγῆς, ἐνθ' αἱ σπάται τῶν χωροφυλάκων καὶ οἱ πόδες τῶν ἱπποδυνάμων ἐκείνου ραγδαία συνταγματικῆς ἐγκυβερνήσεως ματα εἰς τὸ πολυήγορον ἐκείνου πλῆθος.

Ἐπὶ τὴν ἀπὸ τὴν ὥρα στὸν πεδὸν τῆς μάχης ἔβλεπε κανεὶς λίγα αἵματα καὶ τὰ πτώματα... καπέλλα καὶ φρεσὶν καὶ ταχυποδὴ ἡρωϊκὰς πεσόντας τὸν ὄμιλον ἐκείνου τῆς πολιτικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ τῆς ἀνθρωπίνης περιουσίας. Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη καὶ τελευταία περίστασις πού ἡ Κυβέρνησις τοῦ Μαυροκορδάτου ἀπέσπασε καὶ μπόρεσε νὰ ἐπιβάλῃ τὸ κράτος τοῦ νόμου στοὺς ἀντιπάλους τῆς.

Ἡ ὀχλαγωγία αὐτὴ δὲν ἔφερε ἀποτέλεσμα, ἀλλὰ τὸ πείσμα τῶν ἀντιπολιτευομένων δὲν ἐπαύοντο. Φόνοι καὶ συγκρούσεις ἀνέλυοντο ἀπὸ τῆς περισσότερας ἐπαρχίας τοῦ Κράτους, ἐνθ' ἀνὰ μὴν κινήματα ἐσημαίνοντο στὴ Μάνη, στὴν Τριπολι, στὴν Ἀκαρνανίαν. Στὴ Μάνη οἱ ὑποψήφιοι βουλευταὶ ἤθελαν νὰ ἐπικρατήσουν διὰ τῶν ὁπλῶν ἀφού δὲν μποροῦσαν νὰ ἐπικρατήσουν διὰ τῶν ψήφων. Οἱ Μαυρομυχιᾶδες, ὁ Γρηγοράκης, ὁ Περδικὰς, ἔσαν δικὸν τοῦ στρατοῦ καὶ δικὸν τοῦ κράτος. Ἡ Κυβέρνησις ἐστειλε τότε τὸν στρατηγὸν Κίτσο Τζαβέλλα νὰ ἐξομαλύνῃ τὴν διενέξει καὶ ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν τάξιν καὶ πράγματι ὁ στρατηγὸς τὸ κατόρθωσε, διαλύσας καὶ τὰ ἐνοπλα μπουλούκια. Ἀναστῆκε ἀκόμη ἡ Κυβέρνησις νὰ λάβῃ τὸ γενικὸν μέτρο νὰ καλέσῃ στὰς Ἀθήνας ὅλους τοὺς κομματάρχους τῆς Μάνης, τοὺς διαλυθέντας σὲ στρατιωτικὴ ἢ πολιτικὴ ὑπηρεσία καὶ νὰ τοὺς ἀπαρτίσῃ αὐστηρῶς νὰ γυρίσουν στὶς ἐπαρχίας τους πρὸ τῶν ἐκλογῶν.

Στὴν Ἀκαρνανίαν, ὁ στρατηγὸς Θεοδωρῆς Γρίβας μὲ τοὺς μαζοῦς του ἐνέριξε τὴν ἐπαρχίαν του καὶ παρῶντες τοὺς χωρικοὺς νὰ ἐπαναστατήσουν. Ἡ Κυβέρνησις, γιὰ νὰ μὴ χειροτερεύῃ τὰ πράγματα καὶ ὅσοι ἀφορμὴ νὰ τὴν κατηγορήσουν ὅτι κάνει ἐπιδράσεις ἐκρίνε προτιμωτέρον νὰ σταματήσῃ τὸν ἐκινδύνον αὐτὸν περὶ τὸν στρατηγὸν. Ἐδωκε λοιπὸν ἐντολὴ στὸν ὑποπλοῦρχον τῆς Ἀκαρνανίας νὰ κοινοποιήσῃ στὸ Γρίβα τὴν διαταγὴ πού τὸν ἀπολύει στὰς Ἀθήνας. Ὁ στρατηγὸς δὲν ἀρνήθηκε νὰ ὑπακούσῃ στὸν Ἰπποφύλῳ τῶν Στρατιωτικῶν καὶ ἐδήλωσε ὅτι δὲν ὑπακούει στὴν Κυβέρνησιν. Τὴν ἴδιαν μέρα ἐπῆγε στὴ Ναυπακτία, ὁχυρωμένη σὲ τὸ χωριὸν Ἀβαρίνο γιὰ ν' ἀμυνθῇ ἐναντίον τοῦ Βασιλικοῦ στρατοῦ. Τότε ἡ Κυβέρνησις ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγῃ καὶ πάλιν πρὸς συνδιαλλακτικὸν τάλαντο τοῦ Τζαβέλλα καὶ διορίσας αὐτὸν ἀρχηγὸν τοῦ στρατοῦ τῆς Ἀκαρνανίας τοῦ ἔδωκε ὁδὴν καὶ καλὰ φιλικῶς τὸν Γρίβα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὰς Ἀθήνας. Καὶ οἱ περὶ τῶν ἀπειθειῶν καὶ καμὴν χρῆσιν τῶν ὁπλῶν ἐναντίον του. Ἐπειὶ ὁμως τὸ πολεμικὸν «Ὁδων» δὲν ἦταν ἐτοιμὸν, ὁ πρεσβυτὴς τῆς Γαλλίας Πισκατώρ προσέφερε Γαλλικὸ ἀντιπλοῖον, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ Τζαβέλλας ἐφυγε γιὰ τὴν Ναύπακτον. Ἀπὸ κεῖ, μὲ γράμμα ἐκτετατὸν στὸ Γρίβα νὰ προσέλθῃ σ' αὐτὸν μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι δὲν εἶναι νὰ ὑποστῇ καμμίαν καταδίωξιν. Ὁ Γρίβας ἅμα εἶδε τὰ στενά προστάτην στὸ Τζαβέλλα καὶ εἶπε ὅτι αὐτὸς δὲν εἶχε κανένα λόγον νὰ ἐπαναστατήσῃ ἐναντίον τοῦ καθεστῶτος, ἀλλὰ διατηροῦσε ἐνόπλιος μόνο γιὰ νὰ ἀμύνεται ἐναντίον τοῦ στρατοῦ τῆς Ἀκαρνανίας τὸν ὁποῖον διοικούσε ὁ προσωπικὸς τὸν ἐχθρὸς Στρατὸς! Ὁ Τζαβέλλας ἐντὶς ἐπῆρε μαζὶ του στὸ πλοῖον... Ἀλλὰ στὸς Ἀθήνας εἶχε βγεῖ ἐνταλμὸν συλλήψεως ἐναντίον του, τὸ ὁποῖον ἐκρεπε νὰ ἐκτελεσθῇ μόλις θὰ ἐφθάνε τὸ βαπόρι. Ὁ Γρίβας ἅμα εἶδε ὅτι ἐκεῖσε τοῦτο ἐξήγγισεν τὴν προστασίαν τῆς Γαλλικῆς σημαίας. Ὁ πρὸς αὐτὴν τὴν παρεχώρησε καὶ τὸ γαλλικὸν πλοῖον ἐφυγε γιὰ τὴν Αἴγυπτον, φέροντας μακριὰ ἀπὸ τὸ νῆμα τῆς Ἑλληνικῆς Δικαιοσύνης τὸν ἀπειθήσαντα στρατηγόν.

Ἡ Ἀντιπολιτεὺς, ἀφού ἐπέτυχεν νὰ φέρῃ ἀποτέλεσμα μὲ τὴν ἐξέγερσιν τῶν ἐπαρχιῶν, ἀπέφρασε νὰ συγκεντρώσῃ διὰ τὴν ἐπίθεσιν στὰς Ἀθήνας, τῆς τὴν ἐπίθεσιν στὰς Ἀθήνας, μόλις θ' ἀρχίζε ἡ ἐκλογὴ. Στὸν περὶ τὸν ὅσον τὸν ἀπείθησαντα στρατηγόν.

Ὁ πρὸς τὴν ἐπίθεσιν στὰς Ἀθήνας, τῆς τὴν ἐπίθεσιν στὰς Ἀθήνας, μόλις θ' ἀρχίζε ἡ ἐκλογὴ. Στὸν περὶ τὸν ὅσον τὸν ἀπείθησαντα στρατηγόν.

γνῆς. Στὸ δῆμον Φυλῆς ἐξήντα ὀπλοφόροι σταλμένοι ἀπὸ τὸ Δ. Καλλιφρονά, ἐργάζοντο ἐντὶς τὸ ἐκλογικὸν τμήμα τὸν Δημάρχον καὶ τὴν Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ καὶ ἔσαν μόνον τοὺς τοὺς... μέρημα τῶν ψήφων. Τὰ ἴδια συνέβαιναν παντοῦ. Ἀλλοὺ ὀδοντοὶ οἱ χωροφύλακες, ἀλλοὺ ἐσκότονοντο πολῖται. Καὶ οἱ Ἀντιπολιτευόμενοι Ἰησουϊτικῶτα... ἐνιπτον τὰς χεῖρας καὶ μάλιστα διαμαρτυροῦντο ἐναντίον τῶν Κυβερνητικῶν ἐπεμβάσεων. Μὲ τέτοιες περιστάσεις ἀρχίσει καὶ μέσα στὰς Ἀθήνας ἡ ψηφοφορία. Ἀπὸ τὴν πρώτην μέρα, μπροστὰ στὸ νὰ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, τοποῦ τῆς ψηφοφορίας, τὰ δύο κόμματα εἶχαν τοποθετηθεῖ τοὺς κουτσάρηδες φίλους τῶν, ἀπειλητικούς καὶ ἐτοιμοὺς νὰ ἐκτελεστούν, ἐν ἀνάγκῃ τῇ συνδρομῇ τῆς ἁγίας μαχιοῦρος ἐντὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν ἐκλογῶν θελήσεως. Ἀλλὰ τὸ μεγάλο πανηγύρι ἐγένετο τὴν τετάρτην μέρα τῆς ψηφοφορίας. Μάλιστα ἐπρόβαλλε ἄνθρωπος γιὰ νὰ ψηφίσῃ, ἐπεφάνη ἐπάνω του οἱ μπράβοι καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη ζητοῦντες νὰ τοῦ πάρουν τὸ ψηφοδέλτιον καὶ νὰ τοῦ δώσουν καθέννας τὸ δικό του. «Ζήτω» καὶ «ποῦχα» καὶ βροσιὰς καὶ βλαστήμιες σὲ κάθε τέτοια ἐφεδρῶν. Ἀλλ' ὁ δόρυς δυνάμειος μὲ δυνάμειος φάνηκε ὁ Δημάρχος, τὸν ὁποῖον οἱ ἀντιπολιτευόμενοι ὑπεδέχθησαν—πολυπληθέστεροι καὶ θρασυέστεροι—μὲ βροντόφωνα «ποῦχα» καὶ τὸν ἀνάγκασαν νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν. Ὅσοι ἀπὸ λίγο, περνοῦσιν ἀπ' ἐκεῖ μὲ ἀμάξι ὁ διευθυντὴς τοῦ «Προσφύγων Κήρυκος», Ὁρανόπουλος: οἱ μαχιοῦροφόροι ὄρμησαν, κἀβασαν ἀπὸ τ' ἀμάξι τὸ νεαρό δημοσιογράφον καὶ (ὅπως ὁ λέγει ὁ χορογράφος τῆς ἐποχῆς) ἐφθάναν παρὰ ἐν τεσσαράκοντα ἀρῶν ἐπὶ τῆς οἰκίας τοῦ. Ἀλλὰ ὁ κυριώτερος ἦρος τῆς ἐπιθέσεως αὐτῆς, Πιερὸς ὀνόματι βροσιὰς σὲ λίγο τὰ ἐπείχερα τῆς καρίας του. Κἀνεν ν' ἀρπάξῃ τὸ ψηφοδέλτιον ἐνὸς πολίτου, ὁ πολίτης ἀντίστασι, ὁ Πιερὸς τὸν τραυματίζει, ὁ πολίτης πυροβολεῖ καὶ τὸν ρίχνει χάρω πληγνόμενο, ὁρμητὸν οἱ ἄλλοι καὶ τὸν ἀποτελειώ-νουν μὲ τίς μαχαίρας. Τὰ σκαλοπάτια τῆς ἐκκλησίας πλημμυρίζουν ἀπὸ αἷμα... Σὲ λίγο γίνεσι ἄλλη σκηνή. Οἱ φρουροὶ σπῶνουν τοὺς μπράβους νὰ τοὺς ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, ἐκείνους ὅμως ὁρμητὸν κατὰ τοῦ μοιράρχου Γενοβέλη γιὰ νὰ τοῦ ἀραιώσουν τὸ ξίφος. Οἱ χωροφύλακες πληγνόμενοι μερικῶς. Τούτῳ ἀντίθετος περισσότερον τὰ αἵματα τῶν Καλλιφρονικῶν, οἱ ὁποῖοι συσσωματώνονται, ἀρπάζουν τὰ ὅπλα τῶν χωροφυλάκων καὶ τοὺς δέρνουν ἀγχοῖς. Τότε περὶ φτάνει στὸν τόπον τῆς συμπλοκῆς ὁ Στ. Διοικητὴς καὶ κυβερνητικὸς ὑποψήφιος Δ. Καλλέργης—ὁ ὅποιος ἔως τότε ἦταν δημοφιλὴς διότι ἐρωτοστάτησε κατὰ Σεπτεμβριανῇ Ἐπαναστάσει. Γιουχαῖσμοι, σφυρίγματα, ζητωκραυγές, ἀνακαταμέντες ὅλες οἱ φωνές, ἔσπευον καὶ ἕνα μαχαίρι ὑψώνεται κατ' ἐπάνω του. Ὁ στρατηγὸς σάττει ὡς ἐν θαύματος καὶ καταφεύγει στὸ πλαινὸν σπῆτι ἐνὸς Γεωργίου. Τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ φτάνει καὶ ὁ Καλλιφρονάς καὶ προσπαθεῖ νὰ συγκρατήσῃ τοὺς μενομήνους μπράβους, ἀλλ' αὐτοὶ μόλις βλέπουν τὸν ἀρχηγὸν ἐνθουσιάζονται περισσότερον καὶ φωνάζουν—«Στὸ Πιερὸν! Στὸ Πιερὸν!» Αὐτὸ ἀκριβὲς ἤθελε καὶ ὁ Καλλιφρονάς. Ἐπὶ κεφαλῇ τῶν φίλων του βαδίζει πρὸς τὸ Ἀνάκτορον γιὰ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Βασιλέα τὴν παύσιν τῆς Κυβερνήσεως, ἡ ὁποία βεβαίως ἐπρεπε νὰ πῶσ ἀφού ἐπέτρεπε σὲ λίγους ταραξίεας νὰ τρομοκρατοῦν τὴν πόλιν.

Στὴν ὁδὸν Ἐρμού φαίνεται μιὰ βασιλικὴ ἀμάξα φέρουσα τὸν Βασιλέα. Οἱ διαδηλωταὶ ἀναγκάζουν τὸν ἀμάξιν νὰ σταματήσῃ ὅλοισιν, ἐνθ' ἀπὸ κεφαλῇ, φέσια, μαντήλια σείονται νεοκινῶς καὶ φωνές «Κάτω ἡ Κυβέρνησις» ταρῶν τὸν ἀέρα. Ὁ Ὁδων κινεὶ καταπικρῶς τὸ κεφάλι πρὸς τὸ πλῆθος καὶ τότε... τοῦ ἐπιτελοῦν νὰ συνεχίσῃ τὸν περιπάτου του! Κατὰ τὸ βράδι γίνεται γνωστὸν ὅτι ὁ Μαυροκορδάτος παρητήθη καὶ ὁ Κωλέττης ἐκλήθη νὰ σχηματίσῃ νέα κυβέρνησιν. Ἀλλὰ καὶ πρὶν τὰ γεγονότα αὐτὰ συμβοῦν, ὁ Μαυροκορδάτος ἐσκόπευε νὰ ὑποβάλῃ τὴν παραίτησιν του, νομίζων ὅτι δὲν εἶχε πιά τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Ὁδωνος, διότι αὐτὸς, χωρὶς νὰ λάβῃ γνώσιν τὸ Ἰπποφύλῳ, ἐπέτρεψε στὸν ὑποπλοῦρχον τοῦ Δ. Μαυρομυχιᾶ καὶ πᾶσιν τῆς Μάνης, ἐναντίον τοῦ γενικοῦ μέτρου νὰ μὴν ἐπιτραπῇ σὲ κανένα στρατιωτικὸ ἢ πολιτικὸ ὑπάλληλον νὰ ταξιδεύσῃ στὴ Μάνη μέχρι τέλους τῶν ἐκλογῶν.

Καὶ ἔτσι ἐπέσε ἡ Κυβέρνησις. Ἡ συνέχισιν τῶν ἐκλογῶν διεκόπη μὲ τὴν τοῦ σχηματισμοῦ νέας Κυβερνήσεως. Ἀλλὰ τὰ πάθη τῶν Ἑλλήνων ἐβράζαν πάντα ἀχαλίνωτα...

✱

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΡΩΜΕ ΤΙΣ ΠΑΤΑΤΕΣ

Οἱ πατάτες πρέπει νὰ τρώγονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ψημμένες στὴ φωνὴ ἢ στὸ φούρνον καὶ ὄχι βραστές. Μόνον ἔτσι ὠφελοῦνται καὶ διατηροῦν τὴν ἀμυλώδη συστατικὴν των. Ἐπίσης οἱ ἱατροὶ συνιστοῦν νὰ μὴ χρησιμοποιούμεν συχνὰ τὰς φρεσκάς πατάτες, καίτοι βέλαντι εἶναι νοσιωτέρες ἀπὸ τὰς παλαιάς. Ἡ νοπὴ πατάτα θεωρεῖται βλαβερὴ στὸ στομάχι, γιατί κρύβεται πάντοτε ὀλίγον πρὶν νὰ ὁμαλῇ τὴν ἐκτέλεσιν καὶ ἔτσι δὲν μπορεῖ ν' ἀναπτύχῃ τὸ ἀμυλώδες στοιχείον τῆς, μὲ τὴν νοπὴ οὖσα. Ἡ τελευταία συμβουλὴ πού δίδεται οἱ γιὰτροὶ σχετικῶς μὲ τὰς πατάτας, εἶναι πὼς πρέπει νὰ τρώγονται κατὰ προτίμησιν ζεστές.

ΤΑ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΑ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἦτο ἀκόμη ὁ ἐποχὴ πού ἡ «Φαῦστα» τοῦ Δημητρίου Βερναρδάκη εἶχε ἀποτελέσει πρωτοφανὲς θεατρικὸν γεγονός. Αἱ δύο πρωταγωνίστριαι τῆς ἐποχῆς, ἡ Εὐαγγελία Παρασκευοπούλου καὶ ἡ Αἰκατερίνη Βεργῶν, μὲ τοὺς πρωταγωνιστάς Δημήτριον Κοτοπούλιν καὶ Διονύσιον Ταβουλάρην ἔδιδον κάθε βράδυ παραστάσεις τῆς «Φαῦστας» εἰς θέατρα κατέμεστα ἀπὸ κόσμον. Τέτοια ἦτο ἡ ἀμίλλα μεταξὺ τῶν δύο ἡθοποιῶν, ὥστε τὸ κοινὸν εἶχε διαιεσθῇ εἰς δύο κόμματα: τὸ ἐνα βράδυ οἱ θαυμασταὶ τῆς Παρασκευοπούλου, ἔλυνον τὰ ἄλογα ἀπὸ τὸ ἀμάξι τῆς, μετὰ τὸ θέατρον, καὶ τὸ ἄλλο βράδυ ἐπανελάμβανον τὸ αὐτὸ οἱ θαυμασταὶ τῆς Βεργῶν. Οἱ ἀθηναῖοι λόγιοι καὶ μὴ, ἀπήγγελλον εἰς τοὺς δρόμους καὶ εἰς τὰς συγκεντρώσεις των, σίχους καὶ περικοπὰς ὁλοκλήρους ἀπὸ τὴν τραγωδίαν αὐτὴν καὶ σχεδὸν ἡ πρώτη ἀπόπειρα τῶν αἰσθητικῶν ἐξομολογήσεων μεταξὺ τῶν νέων ἤρχιζε μὲ τὸν στίχον:

Ὡ λέξεις, πλήρες γλυκύτητας ἡδονῆς!

Τὴν διαίρεσιν τῶν θεατῶν εἰς Παρασκευοπουλικούς καὶ Βεργῶνικους ἠκολούθησαν καὶ ἡ διαίρεσις τῶν κριτικῶν εἰς τὰς ἐφημερίδας: ἄλλοι ἐκηρύττοντο ὑπὲρ τῆς μᾶς καὶ οἱ ἄλλοι ὑπὲρ τῆς ἄλλης: μερικοὶ δὲ καὶ κατὰ τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον δὲν ἐύρισκον σύμφωνον μὲ τοὺς κανόνες τῆς τέχνης. Μεταξὺ τῶν ἐκικριτῶν ἦτο καὶ ὁ δικηγόρος Νικόλαος Παπαλεξανδρῆς, ὁ ὁποῖος καὶ φυλλάδιον εἶχε ἐκδώσει μὲ δομητάτας ἐπικρίσεις. Ὁ Παπαλεξανδρῆς ἦτο πολὺ μελετημένος ἄνθρωπος, ἀλλὰ πολλὰς ἐφθάνεν ἡ κριτικὴ του μέχρι τῶν ἀκρῶν: εἰς τὴν κρίσιν του περὶ τῆς «Φαῦστας» δὲν εἶχε καθολικῶς δικαίον, εἰς πολλὰ ὅμως οὐδαμῶς σμειὰ εἶχε ἐντὶ τὰς πληγὰς, ὡς λ. χ. εἰς ὁλόκληρον τὴν τελευταίαν πράξιν, ἡ ὁποία ἠμποροῦσε καὶ ν' ἀφαιρεθῇ, χωρὶς τὸ ἔργον νὰ χάσῃ καὶ τὸ αὐτὸ σφάλμα περιέπεσε καὶ ἐγὼ μετὰ δύο ἔτη εἰς τὴν κριτικὴν μου «Εἰς τὴν ἡ Ἀθηναίαν».

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐγὼ ἦμην εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Μενδρεσῆ καὶ ἀκολουθοῦσα τὴν πόλιν εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὁ δὲ Ν. Παπαλεξανδρῆς, πού ἦτο καὶ δικηγόρος μου καὶ μὲ ἐκεσεκέπτετο συχνά, μοῦ ἔφερε δὲ μιαν ἡμέραν τὸ φυλλάδιόν του, καὶ μοῦ ἔδωκε καὶ ἐξηγήσεις λεπτομερεστέρας.

Ὅλα αὐτὰ μοῦ ἐξύπνησαν πάλιν τὴν παιδικὴν μου πρὸς τὰ θεατρικὰ ἔργα κλίσιν καὶ ἀρχισα ἀναγινώσκω νὰ γράφω τὴν «Μαρκέλλαν». Δὲν εἶχα ἀκόμη οὕτε ἰδεάν τοῦ θεάτρου, οὕτε ἤξευρα καλὰ καλὰ τί θὰ εἴπῃ σκηνὴ καὶ τί θὰ εἴπῃ παρασκηνίον. Ἐγράφα μᾶλλον ἀπὸ θυμοσφορίας καὶ ἀπὸ ὑπολογισμ

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ

WILCIA WHITE

Ἡ Παμέλα Οὐδὲν φόρεσε βιαστικά τὸ πανωφόρι τῆς καὶ κατέβηκε μὲ γρήγορα βήματα στὸν κήπο. Οἱ κοκκινωμένες σκαρφαλωμένες σὲ δέντρα, θρηνησαν ἀκόμα. Ἡ ἐξοδὸς τῆς αὐτὴ φαίνεται ἀποκοπὴ, μὴ ἐγγιωθεὶ πὼς μόνο ἡ καθαρὴ ἀτμόσφαιρα ἦταν ἱκανὴ νὰ τῇ δώσῃ τὸ θάρρος ποὺ ἀπαιτοῦσε ἡ ἀπόφασίς ποὺχε πάρει.

Ἦταν ἀνθρώπων καὶ μιὰ μολοβένια κούρασι αἰσθάνθηκε στὰ πόδια τῆς ὅταν ἦρθε καὶ σπρίχτηκε στὸν κορμὸ ἐνδὲς δέντρον.

Τὴ νύκτωρ, τὴ νύκτωρ, τὴ νύκτωρ, ἔπανελαμβανε κάθε λίγο. Μόνην τὸ θρόισμα τῶν φύλλων ἀκουγόταν. Ἡ κ. Παμέλα ἄφισε τὸν κήπο, τέρασε ἀπ' τοὺς μικροὺς φειδωτοὺς δρομίσκους μίπηκε στὸ παρακείμενο δάσος, ἐκεῖ ποὺ τ' ἀπομεινόμενον εἶχε συναντηθῇ μὲ τὸν ἀγαπημένο τῆς... Σαμάτσοι, βουρβὺ, κ' ἄκουγε. Στὸ μέρος αὐτὸ ἀκριβῶς, λίγες ὥρες πρωτύτερα, ὁ φίλος τῆς τῆς μίλησε γιὰ τὸν ἐρωτὶ τῶν. Καὶ διώκε...

— Δὲν μπορῶ νὰ κἀνω ἀντρα μὲ τὸν Οὐγκ, ἀν. δὲν τοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, ἔλεγε μέσα τῆς. Ἦρθε νὰ τοῦ τὰ πῶ.

Σὲ λίγο εἶχε περάσει τὸ δάσος μὲ τὴς πριμερόζες καὶ βρέθηκε σ' ὁρίζοντα ἀνοιχτά. Ἡ καρδιά τῆς ἄρχισε νὰ κτυποῦν δυνατά. Γιατί; Δὲν ἤξερε οὔτε αὐτὴ. Καὶ ὅμως ὁ ἦχος τῶν βημάτων τῆς τῇ φόβιζε κ' αὐτὴς. Ἐξάφνα μιὰ ἀπ' τὰ χαράς ἔλαμψε στὸ πρόσωπό τῆς. Ἀπὸ μακριά, στὸ δρόμο, εἶδε μερικὰ πρόσωπα, χαρούμενα καὶ καλοντυμένα. Κότταζε πρὸς τὸ μέρος τοῦς: τὰ μάτια τῆς πέσανε στὴν κεντρικὴ πόρτα τῆς ἐκκλησίας, ποὺ φάνταζε στὴς κορυφὲς τ' ἀντικρυνὸ λόφου. Ἦταν ἀνοιχτή.

Τὴν κυρίως μιὰ μεγάλη ἐπιθυμία νὰ ἐξομολογηθῇ τὸ μυστικὸν τῆς καὶ δὴ μὲτὰ δάκρυα κύλησαν ἀπ' τὰ μάτια τῆς. Προχώρησε ἀποφασιστικά καὶ σὲ λίγο βρέθηκε μέσα στὴν ἐκκλησία. Γὰρ μὴ σιγῇ μὴ χαλαροποιήσῃ τῆς δείχνει πὼς κάποια πάλιν γίνονται μέσα τῆς.

Ἐξάφνα τὰ φῶτα τῆς Ἁγίας Τράπεζας φωτίσανε ἕνα μεγάλο πρόσωπο ποὺ τὴν πλησίαζε. Εἶχε ὁμοίαν μαλλιά καὶ γένεια, ὁμοίον κυρτωμένον, κ' ὁμοίον σέ τ' ἄμφω τοῦ πατρός. Ἡ Παμέλα εἶπεναι τὰ χεῖρα τῆς.

— Θὰ μὲ ἰκοῦντε; φώναξε. Ἐ-χω ἀνδράγα ἀπ' τὴ βοήθειά σας.

— Σ' ἀντιπῶναι τίποτα, παῖδι μου; τὴ εἰπὼς οὐραρὰ ὁ Παπᾶς.

— Μάλιστα! ἀπάντησε σιγῇ.

Ἐξάφνα μιὰ μεγάλη μυστικὴ...

— Μὴ φοβᾶσαι! τὸ μυστικὸν οὐδ' ἀποκαλύπτει σ' ἀσφάλεια μέ-σα σ' αὐτὴ τὴν ἐκκλησία. τῆς εἶπε ὁ Παπᾶς.

Ἡ Παμέλα φάνηκε τότε ὅταν νὰ διστάζει... Τέλος ὅμως κατώ-θωσε νὰ πῇ σιγῇ-σιγῇ:

— Εἶνε τώρα πέντε χρόνια ποὺ ἀκόμα κἀποιον. Ναι, εἰ-μαι μιὰ φόνισσα, μὲ τὸν ἀκόμα γιὰ νὰ ὑπερασπίσω τὴν τιμὴ μου.

Ἦμουν καὶ κοίτοι εἰκοσι χρόνιων τότε, κ' αὐτὸς ἦθελε νάναι φίλος μου ἂν κ' εἶχε διπλάσια χρόνια ὁπότε. Ὁ πατέρας μου εἶχε πεθάνει καὶ μὲν ἀφίσει ἀρκετὰ περιουσία. Αὐτὸς τότε καὶ δὲν μ' ἀγαποῦσε παρὰ γιὰ τὰ λεπτὰ μου. Κ' ὅμως ἤξερε πὼς αὐτὸς ὁ γάμος μεταξὺ μας δὲν θὰ γίν-τανε ποτέ...

Στὸ σμῆμα αὐτὸ ἡ Παμέλα στέναζε.

... Μὴ μέρα, συνέχισε, μὲ κἀ-λεσε στὸ δωμάτιό μου γιὰ νὰ μοῦ μιλῇσιν δὴδεν καὶ ῥίχτηκε ἀπάνω μου ἄγριος, φρενιασμένος. Ἐγὼ ἐξομολόγησα. Στὴς παρακλήσεις μου αὐτὸς γέλοισεν. Ἦταν φοβικὰ νε-ρικός. Φοβήθη καὶ πὼς θὰ λιποθυ-μῶν, δεινὸν τὸν εἶδε ἔξωφνα νὰ σωρίζεται κάτω. Προσεβλήθη φαίνεται ἀπὸ καρδιακὴν κρίσιν, γιὰτὶ ὑπόφερε καὶ τὸν ἀπ' τὴν καρδίαν του. Θυμήθηκα τότε αὐτὸς τῆς σὲ-λες ποὺπερε γιὰ νὰ σταματήσῃ τοὺς παλινδρῶν τῆς καρδίας του, τῆς βρῆκα, εἰς πῆρα ἀπὸ ἕνα ῥαφί, καὶ ἀδειαῖσα δλο τὸ μυστικόν καὶ μέ-σα σ' ἕνα ποτήρι. Τὸν εἰς ἐδῶ-ου καὶ εἰς ἦναι. Ἦταν λάβδανο.

Ἦταν πῆρα τὸ κλειδί ἀπ' τὴν τσέπη του καὶ πῆρα καὶ κομ-βηκα στὸ δωμάτιό μου. Τὴν ἄλλη μέρα ἀνδρὸς πέθανε!

— Κόρη μου! τῆς ψιθύρισε ὁ Παπᾶς. Πρέπει νὰ προσε-χθῇς μαζί μου, καὶ νὰ μιλήσωμε μαζί μὲ τὸ Θεό!

Ἡ Παμέλα τὸν ἀκούει: ὁδὸν μικρὸ παιδί. Γονάτισαν κ' αὐ-τὸς, κ' ὁ Παπᾶς ἄρχισε νὰ λέει διάφορες προσευχάς.

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰς ὥρας προσεχῇ ἡ Παμέλα ἠόρχασε κἀμὰ καὶ ῥώπος τὸν παπᾶ.

— Κ' ἂν θελήσω νὰ παντρευθῶ;

— Νὰ μὴ πῆς τίποτα σὲ κανένα. Ἐγὼ εἰμαι ὁ πνευματικὸς σου σύμβουλος. Τὸ μυστικὸν σου βρίσκεται σὲ χεῖρα τοῦ Θεοῦ.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ἡ Παμέλα Οὐδὲν βρισκόταν σὲ δω-μάτιό τῆς κ' ἔγραφε στὸν ἐραστὴ τῆς νὰ ὀρίσῃ τὴν ἡμέρα τῶν γάμων τοῦς...

Ἐνας χρόνος, ἔπέρασε...

Ὁ αἰδεσιμώτατος Στέφανος Οὐδάρτος, καθολικός καὶ μὲρ στὸ γραφεῖο τοῦ διδάσκει ἕνα γράμμα πῶςχε ἀλφει ἀπ' τὸ γυναι-κὸν λίγες στιγμὲς προτύτερα.

— Εἰμαι πολὺ ἐχρησιμοποιημένος ἀπ' τὸ γυναικὸν, ψιθύρισε, αὐτὸ εἶπε τὸ καλότερο πρᾶγμα ποὺ μποροῦσε νὰ κάμῃ. Ἀς παντρευθῇ.

Ἐξάφνα ἀκούει τὸ μοτέρ τοῦ αὐτοκινήτου, κ' ἕνα παρ-ῆξο καὶ νευρικὸ αἰσθημα τὸν κυρίως... Χωρὶς ἄλλα ὅταν ὁ γυνὸς του μὲ τὴν ἀραπηνένη του.

Τώρα, ὁ γυνὸς τοῦ Οὐγκ, κ' ἡ ἀρραβωνιαστικὴ τὸν βρο-κόντουσαν μυστικὴ στὴν πόρτα. Ὁ αἰδεσιμώτατος μίλησε ἀν-κρως αὐτὴ τὴν γυναῖκα πλὴν στὸ γυναικὸν, ἀποδίδωναι πρὸς κτῆπος τῆς καρδίας του νὰ δαναγώνουν. Τὴ γνώρισε πρὸς μιλῆσει. Θὰ τὴν ἀναγνώριζε κ' ἂν βρισκόταν ἀνέμου σὲ γι-λιάδες γυναῖκες, αὐτὴ τὴν γυναῖκα μὲ τὰ τραγικὰ μάτια. Ἐκεῖ, ὁρῶν μυστικὴ τὸν, μὲ φόντο τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἦταν ἡ γυναικὴ ποὺ τοῦχ: ἐξομολογηθῇ πρὸ μνηδὸς σὲ μικρὴ ἐκκλησίᾳ τὸ σφάλμα τῆς.

Στὴ σκῆψι αὐτὴ φηκίασε. Μὲ μιὰ μηχανικὴ κίνησι τῆς ἔδω-σα τὸ χεῖρ τοῦ καὶ τὴν χαιρέτισε. Τὸ μυστικὸν ἦτανε δικὸ τῆς καὶ δικὸ τοῦ. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ μάθῃ κανεὶς ἄλλος. Ὁ γυνὸς τοῦ Οὐγκ, δὲν εἶχε παρατηρήσει τίποτα. Ἦταν ἐντονη...

Ὅσον γι' αὐτὴν, δὲν εἶχε γνωρίσει καθόλου τὸ γέρο παπᾶ. Ὁ αἰδεσιμώτατος σκέφτηκε πὼς τὸ μυστικὸν ποὺ τὸν ἐμπε-σεύθηεν ἡ νῆα αὐτὴ μέσα στὴν ἐκκλησία ἦταν ἱερὸ. Τῆς εἶπε ἄλλωστε ὑποχρεωθῇ τὴν συγγένειά του.

— Κ' ὅμως πὼς εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ παιδὸς μου; σκέφθηκε ἔξωφνα.

Κότταζε τὴν Παμέλα σὲ ἀπὸ-σωπο. Ἦταν πολὺ ὁρατὰ καὶ τὸ τραγικὸ βλέμμα τῆς εἶχε χαθῇ ἀπ' τὰ μάτια τῆς.

Τὸς ἄρπος μόνους καὶ πῆρα στὸ πλαινὸν δωματίου. Μὴ σκέ-ψις τὸν βροδνίε. Τὴν κἀν:

— Ὁ Οὐγκ ἀγαπᾷ πολὺ αὐ-τὴ τὴν γυναῖκα, σκέφθηκε, ἂν ὅμως μύθαινε αὐτὸ ποὺ λέω γιὰ ποῖς ἔχει εἰς ὀδὸν... ὁποῖος πάλιν ψιθύρισε:

— Ἀς γίνῃ δ' ἰθέλει ὁ Θεός! Κλειδῶσε τὴν πόρτα, κ' ἄρπον νατίσε ἄρχισε νὰ προσευχεται.

Ὅταν ἀπκώθηκε, εἶχε ποιε-πιδ τὴν ἀποφασί του. Ἡ Παισία στὸ παρῶντο καὶ κατὰ τὴν φωνὴν στὸν ὄρανον. Τὸ γεγῆμν παρῶν-διζε μὲ τὰ κλαριά κ' ἡ γυναικὴς γέμειζαν τὸν κήπο ἐκωδῆς. Ἐκεῖ, ἔξωφνα τὸν Οὐγκ καὶ τὴν Παμέ-λα, καθισμένους σ' ἕνα ἀγκυρὸν φιλοιοῦνται. Βῆκε τότε ἐξ' αὐ-τῶν νὰ τοὺς συναντήσῃ.

Ἡ μπετέρα τοῦ Οὐγκ, εἶπε τῆς Παμέλας μὲ τὴν ἀπλοῖαν ἀγαποῦσε τὴν γυναικὴ καὶ τὴν ἀποφασί τοῦ γεγῆμν παρῶν-διζε μὲ τὰ κλαριά κ' ἡ γυναικὴς γέμειζαν τὸν κήπο ἐκωδῆς. Ἐκεῖ, ἔξωφνα τὸν Οὐγκ καὶ τὴν Παμέ-λα, καθισμένους σ' ἕνα ἀγκυρὸν φιλοιοῦνται. Βῆκε τότε ἐξ' αὐ-τῶν νὰ τοὺς συναντήσῃ.

Ἡ μπετέρα τοῦ Οὐγκ, εἶπε τῆς Παμέλας μὲ τὴν ἀπλοῖαν ἀγαποῦσε τὴν γυναικὴ καὶ τὴν ἀποφασί τοῦ γεγῆμν παρῶν-διζε μὲ τὰ κλαριά κ' ἡ γυναικὴς γέμειζαν τὸν κήπο ἐκωδῆς. Ἐκεῖ, ἔξωφνα τὸν Οὐγκ καὶ τὴν Παμέ-λα, καθισμένους σ' ἕνα ἀγκυρὸν φιλοιοῦνται. Βῆκε τότε ἐξ' αὐ-τῶν νὰ τοὺς συναντήσῃ.

Ἡ μπετέρα τοῦ Οὐγκ, εἶπε τῆς Παμέλας μὲ τὴν ἀπλοῖαν ἀγαποῦσε τὴν γυναικὴ καὶ τὴν ἀποφασί τοῦ γεγῆμν παρῶν-διζε μὲ τὰ κλαριά κ' ἡ γυναικὴς γέμειζαν τὸν κήπο ἐκωδῆς. Ἐκεῖ, ἔξωφνα τὸν Οὐγκ καὶ τὴν Παμέ-λα, καθισμένους σ' ἕνα ἀγκυρὸν φιλοιοῦνται. Βῆκε τότε ἐξ' αὐ-τῶν νὰ τοὺς συναντήσῃ.

Ἡ μπετέρα τοῦ Οὐγκ, εἶπε τῆς Παμέλας μὲ τὴν ἀπλοῖαν ἀγαποῦσε τὴν γυναικὴ καὶ τὴν ἀποφασί τοῦ γεγῆμν παρῶν-διζε μὲ τὰ κλαριά κ' ἡ γυναικὴς γέμειζαν τὸν κήπο ἐκωδῆς. Ἐκεῖ, ἔξωφνα τὸν Οὐγκ καὶ τὴν Παμέ-λα, καθισμένους σ' ἕνα ἀγκυρὸν φιλοιοῦνται. Βῆκε τότε ἐξ' αὐ-τῶν νὰ τοὺς συναντήσῃ.

Ἡ μπετέρα τοῦ Οὐγκ, εἶπε τῆς Παμέλας μὲ τὴν ἀπλοῖαν ἀγαποῦσε τὴν γυναικὴ καὶ τὴν ἀποφασί τοῦ γεγῆμν παρῶν-διζε μὲ τὰ κλαριά κ' ἡ γυναικὴς γέμειζαν τὸν κήπο ἐκωδῆς. Ἐκεῖ, ἔξωφνα τὸν Οὐγκ καὶ τὴν Παμέ-λα, καθισμένους σ' ἕνα ἀγκυρὸν φιλοιοῦνται. Βῆκε τότε ἐξ' αὐ-τῶν νὰ τοὺς συναντήσῃ.

Ἡ μπετέρα τοῦ Οὐγκ, εἶπε τῆς Παμέλας μὲ τὴν ἀπλοῖαν ἀγαποῦσε τὴν γυναικὴ καὶ τὴν ἀποφασί τοῦ γεγῆμν παρῶν-διζε μὲ τὰ κλαριά κ' ἡ γυναικὴς γέμειζαν τὸν κήπο ἐκωδῆς. Ἐκεῖ, ἔξωφνα τὸν Οὐγκ καὶ τὴν Παμέ-λα, καθισμένους σ' ἕνα ἀγκυρὸν φιλοιοῦνται. Βῆκε τότε ἐξ' αὐ-τῶν νὰ τοὺς συναντήσῃ.

Ἡ μπετέρα τοῦ Οὐγκ, εἶπε τῆς Παμέλας μὲ τὴν ἀπλοῖαν ἀγαποῦσε τὴν γυναικὴ καὶ τὴν ἀποφασί τοῦ γεγῆμν παρῶν-διζε μὲ τὰ κλαριά κ' ἡ γυναικὴς γέμειζαν τὸν κήπο ἐκωδῆς. Ἐκεῖ, ἔξωφνα τὸν Οὐγκ καὶ τὴν Παμέ-λα, καθισμένους σ' ἕνα ἀγκυρὸν φιλοιοῦνται. Βῆκε τότε ἐξ' αὐ-τῶν νὰ τοὺς συναντήσῃ.

Ἡ μπετέρα τοῦ Οὐγκ, εἶπε τῆς Παμέλας μὲ τὴν ἀπλοῖαν ἀγαποῦσε τὴν γυναικὴ καὶ τὴν ἀποφασί τοῦ γεγῆμν παρῶν-διζε μὲ τὰ κλαριά κ' ἡ γυναικὴς γέμειζαν τὸν κήπο ἐκωδῆς. Ἐκεῖ, ἔξωφνα τὸν Οὐγκ καὶ τὴν Παμέ-λα, καθισμένους σ' ἕνα ἀγκυρὸν φιλοιοῦνται. Βῆκε τότε ἐξ' αὐ-τῶν νὰ τοὺς συναντήσῃ.

Ἡ μπετέρα τοῦ Οὐγκ, εἶπε τῆς Παμέλας μὲ τὴν ἀπλοῖαν ἀγαποῦσε τὴν γυναικὴ καὶ τὴν ἀποφασί τοῦ γεγῆμν παρῶν-διζε μὲ τὰ κλαριά κ' ἡ γυναικὴς γέμειζαν τὸν κήπο ἐκωδῆς. Ἐκεῖ, ἔξωφνα τὸν Οὐγκ καὶ τὴν Παμέ-λα, καθισμένους σ' ἕνα ἀγκυρὸν φιλοιοῦνται. Βῆκε τότε ἐξ' αὐ-τῶν νὰ τοὺς συναντήσῃ.

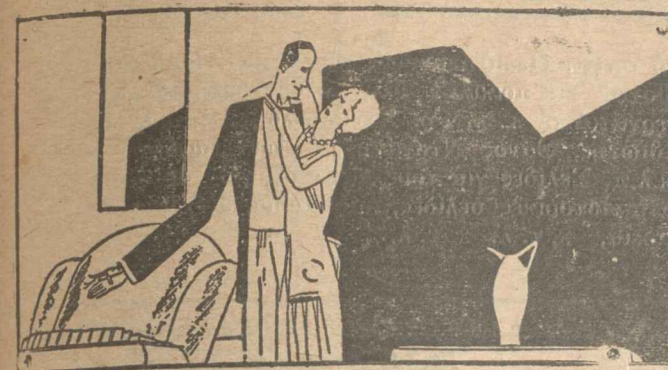
Ἡ μπετέρα τοῦ Οὐγκ, εἶπε τῆς Παμέλας μὲ τὴν ἀπλοῖαν ἀγαποῦσε τὴν γυναικὴ καὶ τὴν ἀποφασί τοῦ γεγῆμν παρῶν-διζε μὲ τὰ κλαριά κ' ἡ γυναικὴς γέμειζαν τὸν κήπο ἐκωδῆς. Ἐκεῖ, ἔξωφνα τὸν Οὐγκ καὶ τὴν Παμέ-λα, καθισμένους σ' ἕνα ἀγκυρὸν φιλοιοῦνται. Βῆκε τότε ἐξ' αὐ-τῶν νὰ τοὺς συναντήσῃ.

Ἡ μπετέρα τοῦ Οὐγκ, εἶπε τῆς Παμέλας μὲ τὴν ἀπλοῖαν ἀγαποῦσε τὴν γυναικὴ καὶ τὴν ἀποφασί τοῦ γεγῆμν παρῶν-διζε μὲ τὰ κλαριά κ' ἡ γυναικὴς γέμειζαν τὸν κήπο ἐκωδῆς. Ἐκεῖ, ἔξωφνα τὸν Οὐγκ καὶ τὴν Παμέ-λα, καθισμένους σ' ἕνα ἀγκυρὸν φιλοιοῦνται. Βῆκε τότε ἐξ' αὐ-τῶν νὰ τοὺς συναντήσῃ.

Ἡ μπετέρα τοῦ Οὐγκ, εἶπε τῆς Παμέλας μὲ τὴν ἀπλοῖαν ἀγαποῦσε τὴν γυναικὴ καὶ τὴν ἀποφασί τοῦ γεγῆμν παρῶν-διζε μὲ τὰ κλαριά κ' ἡ γυναικὴς γέμειζαν τὸν κήπο ἐκωδῆς. Ἐκεῖ, ἔξωφνα τὸν Οὐγκ καὶ τὴν Παμέ-λα, καθισμένους σ' ἕνα ἀγκυρὸν φιλοιοῦνται. Βῆκε τότε ἐξ' αὐ-τῶν νὰ τοὺς συναντήσῃ.

Ἡ μπετέρα τοῦ Οὐγκ, εἶπε τῆς Παμέλας μὲ τὴν ἀπλοῖαν ἀγαποῦσε τὴν γυναικὴ καὶ τὴν ἀποφασί τοῦ γεγῆμν παρῶν-διζε μὲ τὰ κλαριά κ' ἡ γυναικὴς γέμειζαν τὸν κήπο ἐκωδῆς. Ἐκεῖ, ἔξωφνα τὸν Οὐγκ καὶ τὴν Παμέ-λα, καθισμένους σ' ἕνα ἀγκυρὸν φιλοιοῦνται. Βῆκε τότε ἐξ' αὐ-τῶν νὰ τοὺς συναντήσῃ.

Ἡ μπετέρα τοῦ Οὐγκ, εἶπε τῆς Παμέλας μὲ τὴν ἀπλοῖαν ἀγαποῦσε τὴν γυναικὴ καὶ τὴν ἀποφασί τοῦ γεγῆμν παρῶν-διζε μὲ τὰ κλαριά κ' ἡ γυναικὴς γέμειζαν τὸν κήπο ἐκωδῆς. Ἐκεῖ, ἔξωφνα τὸν Οὐγκ καὶ τὴν Παμέ-λα, καθισμένους σ' ἕνα ἀγκυρὸν φιλοιοῦνται. Βῆκε τότε ἐξ' αὐ-τῶν νὰ τοὺς συναντήσῃ.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΛΕΒΑΔΕΙΑ.— Πρὸς ἡμερῶν οὐκ ἔστιν ἐν πόλει μας ἔγινε ἀγορὰ ἐπὶ τῶν πτωχῶν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Χριστιαν. Ἀδελφότητες Λεβαδείας. Στὴν ἀγορὰ ἦσαν ἐκτεθειμένα διάφορα χειροτέ-χνηκα ἔργα καθὼς καὶ ὡροφρα ἔργα ζωγραφικῆς τῶν καλλιτέ-χνων διδῶν Κούλας Καρόζου, Ἀν. Μεγά, κ.λ.π.

Καὶ αὐτὴν ἐδείξαν μεγάλον ἔπλο καὶ αἱ κ. Νίκοι Ν. Τούγκας, κ. Ἀδμ. Ζίνου, κ. Εὐσταθ. Σαυροπούλου, κ. Κατὶνα Βαρθολομαίου κ.λ.π. αἱ δίδες Ἀσπασία Νάκου, Κούλα Καρόζου Μαργαρίτα Σαυροπούλου, ἀδελφαὶ Ἀρετὴ καὶ Λεωνοὶνα Δέδε, Ροζίτση, Καραμετζίδη κ.λ.π. Ἐπίσης καὶ τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου κατέβαλε μεγάλους κόπους γιὰ τὴν ἐν γένει διοργάνωσιν τῆς ἀγορᾶς ἀποτελούμενον ἀπὸ τὸν Μητροπολίτην Θηβῶν-Λεβαδείας Συνέσιον, Ἀρχιμανδρίτην Ιεροκήρυκα κ. Πολύκαρον Κοτούσιδην, κ. Γεώργ. Ρηγό-πουλον, κ. Χρῆστον Ἀναγνωστοπούλου, κ. Κων. Σαυροπούλου κ. Νικ. Τούγκαν, κ. Γεώργ. Τζιμαν, κ. Ἀνδρ. Μόρζην κ.λ.π.

Φ. Α.

ΒΥΛΙΑ.— Τὸ μαγευτικὸν καὶ δροσίζοντο χωριὸν μας συνε-κέντρωσε καὶ ἐρέτος πλήθος παραθεριστῶν.

Ἐπὶ ἡμερῶν τὸ γραφικὸν Βερῶρι εἶχε συγκεντρώσει πλείστον περιπατῆς μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίνανε τοὺς κ. κ. Μετάνδρον, Ἀδ. Οἰκονόμου, Μαγιάκου, Στ. Μα-λάου, Κουϊνῆν, Καμπάν, Δημ. Μαλλέαν, Καβαδίου καὶ Γιαν-νουλῆν. Ἐπίσης τὰς κυρίας Καραβιά, Γιαννουλῆν, Γιαν-νουλῆν, Μετάνδρον, Οἰκονόμου, Γαρίδου, Μαγιάκου καὶ τὰς δίδας Δρίτσα, Κεραλοπούλου, Κασιμαντῆ, Κόντονα, Πανο-πούλου, Σολερού, Παναγιωτοπούλου, Μαγιάκου καὶ Γαρίδου.

Κων. Κων.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.— Πρὸς ἡμερῶν ὁ δημῶς Θεσσαλονίκης διοργάνωσε τριήμερον ἐκδρομὴν εἰς τὸ μαγευτικὸν καὶ δροσίζοντο χωριὸν Χορτίδιον, ὅπου πέρασε θανάσιμα.

Ἐλαβαν μέρος εἰς τὴν ἐκδρομὴν οἱ κ. κ. Ἀλέξ. Ζέρβας, Βασ. Τζιῶρας, Εὐδ. Καντσαῖ, Ἀν. Κεοκίρας, Ἀλέξ. Παπαδοπούλου, Τάκ. Διδασκάλου, Πολ. Καραγεωργίου, Κωνστ. Γάρος, Ἀλέξ. Κώνστα, Τάκ. Καρδάλης, Μαγ. Ἀναστασιδῆς Γεώργ. Μητοπούλου, Δαμασκηνίδης, Παν. Ξανθοπούλου, Ἰωάν. Παλάς καὶ ὁ ἀποφανόμενος. Οἱ ἐκδρομῆς ἐπέστρεψαν τὴν δευτέραν τὸ βράδυ ἀποκομιάντες τὰς καλλιτέρας τῶν ἐντο-πίων.

Λεων. Γρ. Σακελλαρίδης

ΕΔΕΣΣΑ.— Πρὸς ἡμερῶν εἶχονεν τὴν τιμὴν νὰ φιλοξενῶ-μεν περὶ τοὺς 250 ἐκδρομῆς τοῦ Ο. Σ. Βερροίας, οἱ ὁποῖοι ἀποδύσαν μὲ ἐξαιρετικὴ κίνησι στὴν πόλιν μας. Ἐξερχόμε-νοι κ. κ. Ἡλ. Πολίτην, Μάρκου, Χονδρογιάννην, Πιπίνον μετὰ τῆς δίδος ἀδελφῆς τοῦ, τὰς οἰκονομίας Βελτίδου Σορνοῦ, Τούτσου, Ραφτοπούλου, Λεονάρδου κ.λ.π.

Στὸ χορευτικὸν τερεαὶν τῶν Μετεώρων διεκρίνονεν σὺν τῇς δίδας Κουλιαν Κωστοπούλου, Μ. Φουδάκη, Σεφερίτῃ, Δημητρίδου, Καλτσῇ, Πέτσου, Ἐβρενογίου, Ὀμφάλου, Ἰωαννίδου, Βαρί-τογλου, Παπαμιχαλάκη, Λιμπέρη, Παρασκευοπούλου, Βασι-λικοῦ, Σακλόγλου κ.λ.π. καθὼς καὶ τοὺς κ. κ. Μετκατάκη, Ἐβρενογίου, Ζέρβαν, Φουδάκη, Ἰωαννίδην, Ὀμφάλου, Βα-ρίτογλου, Καλτσῇ, Ἀλῶν, Σαραντιδῆν, Τσιούλην, Ἀντι-νάκου, Ἰ. Ἀναγνωστοπούλου, Βλάχον, Βουγῶν, Ριζόπου-λου κ.λ.π.

ΑΡΑΧΩΒΑ.— Πρὸς ἡμερῶν ἐδόθη οἰκονομικὴν χοροεσπερὶς παρὰ τῶν κ. κ. Π. Σταῖχον φαρμακοποιῶν. Μεταξὺ τῶν κεκλιμένων διεκρίνανε τὰς κυρίας Σταῖχον, Μπάκα, Παπα-γεωργίου, Παπαποστόλου, Κρέμην, τὰς δίδας Αἰσά καὶ Φωτεινὴν Μάκα, Σ. καὶ Ε. Κοκκινόπουλου, ἀδελφὰς Τσιτῆ καὶ Ἀθηνᾶ Παπαποστόλου, Στέλλα Κρέμην καὶ τοὺς κ. κ. Παπαγιάννην, Κοκ-κινόπουλον, Ν. καὶ Μ. Τσαμζῆν, Μπάκαν (καθηγητὴν) κ. ἀ.

Μίμος

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ σὲ καλὰς τιμὰς, βιβλία φιλολογικὰ, ιστο-ρικά, ἱερὰ καὶ συγγραφεῖς, περιοδικὰ, ἐφημερίδες, δολοκίπες βιβλιοθηκῆς κ.τ.λ. κ.τ.λ. Πληροφορίαι σὲ γραφεῖα μας.

ΤΗΝ 25^{ΗΝ} ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ
ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ
Η „ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ“

Περιοδικόν γιά κάθε τάξιν και κάθε ηλικίαν. Περιοδικόν γιά τὸ σπίτι. Περιοδικόν διὰ τὰς κυρίας. Περιοδικόν διὰ τοὺς μαθητάς. Περιοδικόν με' ὁραίας εἰκόνας, με' ἐκλεκτὴν, ἀφθονὴν καὶ ποικίλην ὕλην. Μυθιστορήματα τῶν κ. κ. Διον. Κοκκίνου, Αἰμ. Βεάκη καὶ Γκαστόν Λερού. Συνεργατοὶ οἱ κ. κ. Γρ. Ξενόπουλος, Λάμπρος Πορφύρας, Χρ. Χριστοβάσιλης, Δημοσθ. Βουτυράς, Ναπολ. Λαπαθιώτης, Θάνος Ντογάνης, Κλέων Παράσχος Σαματά, Σταματίου, Στέφανος Δάφνης, Αἰμιλία Στ. Δάφνη, Πίκουικ, κ.λ.π. Σελίδες γιά τοὺς μαθητάς, γιά τὰς οἰκονομίας, γιά τοὺς κυρίους, γιά τοὺς μικροὺς, ξένα διηγήματα καὶ ποιήματα, ἱστορικὲς σελίδες, παραμύθια, ἀνέκδοτα, ἀστεία, πρακτικὲς συμβουλές, ἐγκυκλοπαιδεία, κ. τ. λ. κ. τ. λ.

ΑΝΩΤΕΡΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΧΟΥΡΜΟΥΖΗ

Μετὰ εἰκογενειακοῦ Οἰκοτροφείου

Παρέχει ἀρίστην ἐγκυκλοπαιδικὴν ἐκπαίδευσιν. Ζητήσατε κανονισμὸν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 43 ΤΗΛΕΦ. 708

PHOSPHATINE FALIÈRES
(ΦΩΣΦΑΤΙΝΗ ΦΑΛΙΕΡ)

Ἡ παρὰ φύσιν τροφή διὰ τὰ παιδιά.
Ἰπποκρίτης οἱ εἰδικοὶ ἰατροὶ τὴν συνιστοῦν ἕνεκα τῶν ἐπιστημονικῶν ιδιοτήτων τῆς κατὰ φύσιν τροφῆς. Πᾶσα μὴν ἡ οἰκογενεὶα τὴν μεταχειρίζεται διὰ τὰ μικρὰ ὅπως τὰ κατὰ φύσιν τροφὰ καὶ ἀντέχοντι. Ἡ Φωσφατίνη Φαλιέρ ἀρέσει εἰς τὰ μικρὰ, καθὼς μὴννομένη με' τὸ γάλο σχηματίζει γυλὸν καίρετον γεύσεως.
Ἐν τῷ γάλῳ δὲ γίνεται ἡ χρῆσις αὐτῆς κατὰ τὸ ἀπογαλάκτισμα καὶ τὴν περίοδον τῆς αὐτοῦ. Ἐνταῦθα δὲ ἵπποκρίτης καὶ ἀρμόζει εἰς τοὺς ἀδύνατους στομάχους.
Ἐνταῦθα δὲ τὸν καίρετον καὶ ἀντέχοντα τὸ σῶμα.

PHOSPHATINE FALIÈRES

PARIS — 6, Rue de la Tacherie, καὶ εἰς τὰς Φαρμακείας

ΤΕΤΡΑΤΑΞΙΟΣ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
Μ. ΣΑΡΙΒΑΞΕΒΑΝΗ & ΣΙΑ

22 ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΟΥ 22

Παρά τὴν Πλατεῖαν Κάνιγγος

Τὸ κεντρικώτερον, τὸ τελειότερον καὶ τὸ εὐδυνότερον ἐκπαιδευτικὸν ἱδρυμα τῶν Ἑμπορικῶν Σπουδῶν ἐν Ἑλλάδι.

ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΙ:

ΤΕΤΡΑΤΑΞΙΟΝ Ἑμπορικὴν Σχολὴν λειτουργοῦσαν συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου.
ΗΜΕΡΗΣΙΟΝ μονοτάξιον τμήμα ἐλευθέρων ἐμπορικῶν σπουδῶν.
ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ μονοτάξιον τμήμα ἐλευθέρων ἐμπορικῶν σπουδῶν.
ΤΜΗΜΑΤΑ λογιστικῆς (καθ' ὁμάδας διαρκείας τριῶν μηνῶν).
ΤΜΗΜΑΤΑ ἀνωτέρας λογιστικῆς καθ' ἑκάστην διαρκείας τριῶν μηνῶν.
ΤΜΗΜΑΤΑ ξένων γλωσσῶν, Γαλλικῆς, Ἀγγλικῆς, Γερμανικῆς, Ἰταλικῆς.
ΤΜΗΜΑΤΑ στενογραφίας.
ΔΙΔΑΣΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ἐκ τῆς ἀνωτέρας ἐμπορικῆς ἐκπαίδευσως.

ΔΙΔΑΚΤΡΑ προσιτὰ εἰς πάντας.
ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΟΝ.
ΕΝΑΡΞΙΣ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1926.

Διὰ τὴν τετρατάξιον Ἑμπορικὴν Σχολὴν, αἱ ἐγγραφαὶ ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου, τὰ μαθήματα ἀπὸ 1ης 3/βρίου.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΝ

ΙΩΑΝ. ΓΕΩΡ. ΛΟΥΓ'ΖΙΑΝ

Κελερδὸς ΘΑΝΟΥ'Γ'ΙΤΟΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Ἐν τῇ τετρατάξιον εἰδικὴς εἰς Παρίσιος οὐνοδόξας. Θεωρεῖται με' ἐγγύησιν ὅτι ἐλθοντὶ ἀνδρόνες θαλασσίας τὰς καθήσεις στόματος καὶ ὀδόντων. Ὀδοντοδία, δυσασμίαν, Ργογνθία καὶ δ. διὰ νοστήσαν ἰασημονικῶν μεθόδων. Δέχεται 9—12 καὶ 2—6 1/2. 51—ἑδὸς 1/2 Σεπτεμβρίου 51 πάτωμα 2ον.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς πολὺ καλὴν τιμὴν βιβλία καὶ βιβλιοθήκη. Γράψατε εἰς τὸ „Μπουκέτο“.

ΣΩΦΦΕΡ

Ἀγοράζοντες τὴν τελειὰ ἀβλαβὴ διὰ τὰς μηχανὰς αὐτῆς

= ΤΟΝ ΟΒΕΝΖΙΝΗΝ =

ΟΙΚΟΝΟΜΕΙΤΕ

40 ο/ο Βενζίνην καὶ 80 ο/ο Ἐλαῖον

Ἑταιρία Βιομηχαν. Ἐπιχειρήσεων Π. ΒΟΥΤΣΙΝΑΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΑ Ἑργοστάσιον Γραφεῖα ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΜΕΛΑΝΙΟΥ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Διὰ τοὺς θέλοντας νὰ ἐκμάθωσι

ΒΙΟΛΙ - ΜΑΝΔΟΛΙΝΟ - ΚΙΘΑΡΑ

Ὁ διδάσκαλος τῶν ἀνω Θ. Μαυρομάτης ἐπανερχόμενος τὰς παραδόσεις καὶ οἰκον τῶν μαθητῶν, καὶ εἰς τὴν Σχολὴν του. Ὑπεύθυνος ἐκμάθησις Μανδολίνου ἐνδὸς τριμηνίας δι' ἰδίαν ἐφευρέσιν. Σύστημα Ἰκολίου (Seusik). Πληροφορία Χαριλάου Τρικοῦτη ἀριθ. 4. Ὁραὶ 11—12 1/2 π. μ. καὶ 4—6 μ. μ.

GMET

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΟΝΩΤΙΚΑ

Ἐκχυλίσματα φυτικὰ, ὑγρὰ παρασκευαζόμενα δι' εἰδικῆς μεθόδου, ἄνευ οἰνοπνεύματος καὶ ὀξέων. Εἰς οἰκονομικὰ ἀνταλλάγματα τοῦ ὁργανισμοῦ μὴ παραλείπηται νὰ κάμνηται χρῆσιν τῶν προϊόντων τῆς GMET ἅτινα εἶνε τὰ ἑξῆς: Quinquina: τονωτικόν, ὀρεκτικόν, ἀντιπυρετικόν.

Composé: τονωτικόν, διεγερτικόν.
Bolder: τονωτικόν, καθαρτικόν, ἀσθενεῖται τοῦ ἥπατος.
Gratogin: τονωτικόν, πρᾶντικόν.

Εὐρίσκειται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΤΕΧΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ. Ε. Πειραιῶς 2.

Εἰς τὰ γραφεῖα μας κολοῦνται πλὴν τῶν ἐκδόσεων τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου» καὶ δύο ξένα ἐκδόσεις τὸ «Ἡμερολόγιον μᾶς Ἑορτασμένης», ἀντί δραχ. 12, τὸ ὁμάντισον ἀειμνήστου λογοτέχνου Πλάτωνος Ροδοκανάκη-Μέσση στὰ γινασμαὶ ἀντί δραχ. 6, ἡ «Λεβέντισσα» ἀντί δραχ. 60 καὶ ἡ Γαβριέλλα ἀντί δραχ. 50.

ΑΣΚΛΗΠΕΙΟΝ

SANATORIUM

Πλησίον τῆς Κρανῆς Ἀκτὸς καὶ μαγνητικὴν τοποθεσίαν τοῦ παλαιῦ δάσους Βελανδῆς ἔχοντες τὴν ἰδίαν του τοῦ νέου θερμοστατοῦ παθολόγου ἰατροῦ κ. Σπυρίδου Πρίφτη, μοναδικὸν διὰ τὴν ἀσθενεῖς τοὺς πάσχοντες ἀπὸ τῶν τῶν ὁσίων καὶ τῶν ἀσθενῶν καὶ τοὺς ἔχοντες ἀνάγκη ἀναψυχῆς, ὡς καὶ διὰ παιδιὰ. Διευθυνταὶ ἐπιμελῆς, διαμονὴ ἐν Πλήρῳ ἀεροθεραπευτικῶν. Ἡ ἀεροθεραπεία καὶ ἡλιοθεραπεία. Πληροφορία ἀποστέλλεται ἐπ' αἰτησίνης παρὰ τοῦ διευθυντοῦ Πρίφτη ἐν Στάτῳ Ἀττικῆς καὶ ταῖς τοιαύταις εἰς τὰ γραφεῖα «Μπουκέτο».

ΒΟΥΤΡΥΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Μετοχικὸν Κεφάλαιον 100.000. Ἀποθεματικὸν Δρ. 50.000. ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ Ἐνταῦθα Χρηματοποιεῖται

ΚΥΡΙΑΙ

Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΝΘΟΥ καὶ μὲν ὁμοῦ δὲ ἡ ΚΡΕΜΑ ΔΕΙΓΜΑΤΑ ΔΑΦΝΕΩΝ. ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΠΟΥΛΟΣ ΑΘΗΝΑΙ

«NUTRICIA»

Ὁλλανδικὸν Γάλα εἰς μὴ ἀποβουτυρωμένον κατὰ τὴν τατοῦν. Ἡ μόνη ἀρίστη εὐδυνή τροφή διὰ τὰ Βρέφη. Ἡ «ΝΟΥΤΡΙΤΣΙΑ» συνιστᾶται ἀπὸ τοὺς ἱατροὺς. Ἐκτὸς ἀπὸ τῆς τροφῆς διὰ τὰ Βρέφη, ἡ «ΝΟΥΤΡΙΤΣΙΑ» παρέχει καὶ Γάλα τελειῶς ἀποβουτυρωμένον διὰ τὰς τετρικὰς καθήσεις ὡς καὶ φημισμένον αὐτῆς «BARKER» (condensed buttermilk).

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΩΔΕΙΟΝ

ΔΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 6

(ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΟΥΣΕΟΥ ΔΟΣ ΠΑΤΗ ΓΩΝ)

Διευθυντής: Μανώλης Καλομοίρης. Διευθυντὴς Σχολῆς: Μαρία Κοτοπούλη.

Πλάνο: Καθηγητὴς καὶ ἐφορος Α. Καλομοίρης. Καθηγητὴς καὶ ἐφορος Β. Καλομοίρης. Καθηγητὴς Α' Χ. Καλομοίρης, Γ. Καλομοίρης, Σ. Σπανοῦδης, καθηγητὴς Β' Μ. Λασποπούλου, Μ. Τότση, Μ. Σπανοῦδης. Διδασκάλισσαι: Μ. Μιχαλοπούλου, Δ. Παπαδοπούλου, Μ. Χαλκιά, Ε. Ράμνα, Δ. Νικολάου, Τ. Βλάχου, Θ. Χριστοπούλου, Κ. Ρίζου, Δ. Σουλίου, Α. Δραγίδου, Ζ. Ζήση, Ε. Ζαμάνου, Β. Φινάλε. Τροφίκα: Καθηγητὴς καὶ ἐφορος Α. Φινάλε, καθηγητὴς Α' Σ. Γεννηματῆ, Α. Γ. Γ. Καθηγητὴς Β' Μ. Καλομοίρης, Χρ. Κωνσταντίνου, Δ. Κωνσταντίνου, Κ. Κωνσταντίνου, Ε. Κωνσταντίνου, Α. Πατρικίου. Καὶ Καθηγητὴς Α' Φ. Βολανί, Α. Κωστά, Διδασκαλοὶ Γ. Κωστά, Χ. Χαροκόπου.

Διευθυντὴς Α. Βολανί-Μασέ. Διευθυντὴς Β. Καλομοίρης. Διευθυντὴς Α' Α. Καλομοίρης. Διευθυντὴς Β. Καλομοίρης.

Διευθυντὴς Α. Καλομοίρης. Διευθυντὴς Β. Καλομοίρης. Διευθυντὴς Α' Α. Καλομοίρης. Διευθυντὴς Β. Καλομοίρης.

Διευθυντὴς Α. Καλομοίρης. Διευθυντὴς Β. Καλομοίρης. Διευθυντὴς Α' Α. Καλομοίρης. Διευθυντὴς Β. Καλομοίρης.

Διευθυντὴς Α. Καλομοίρης. Διευθυντὴς Β. Καλομοίρης. Διευθυντὴς Α' Α. Καλομοίρης. Διευθυντὴς Β. Καλομοίρης.

Διευθυντὴς Α. Καλομοίρης. Διευθυντὴς Β. Καλομοίρης. Διευθυντὴς Α' Α. Καλομοίρης. Διευθυντὴς Β. Καλομοίρης.

Διευθυντὴς Α. Καλομοίρης. Διευθυντὴς Β. Καλομοίρης. Διευθυντὴς Α' Α. Καλομοίρης. Διευθυντὴς Β. Καλομοίρης.

Διευθυντὴς Α. Καλομοίρης. Διευθυντὴς Β. Καλομοίρης. Διευθυντὴς Α' Α. Καλομοίρης. Διευθυντὴς Β. Καλομοίρης.

Διευθυντὴς Α. Καλομοίρης. Διευθυντὴς Β. Καλομοίρης. Διευθυντὴς Α' Α. Καλομοίρης. Διευθυντὴς Β. Καλομοίρης.

Διευθυντὴς Α. Καλομοίρης. Διευθυντὴς Β. Καλομοίρης. Διευθυντὴς Α' Α. Καλομοίρης. Διευθυντὴς Β. Καλομοίρης.

Διευθυντὴς Α. Καλομοίρης. Διευθυντὴς Β. Καλομοίρης. Διευθυντὴς Α' Α. Καλομοίρης. Διευθυντὴς Β. Καλομοίρης.

Διευθυντὴς Α. Καλομοίρης. Διευθυντὴς Β. Καλομοίρης. Διευθυντὴς Α' Α. Καλομοίρης. Διευθυντὴς Β. Καλομοίρης.

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ
ΤΟ „ΑΧΙΛΛΕΙΟΝ“

Α. ΑΡΝΕΛΛΟΥ

ΓΩΝΙΑ ΑΛΚΙΒΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΠΙΠΙΝΟΥ (Πλατεία Ἀγ. Παντελεήμονος).

ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΙ:

Α. ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟΝ
Β. ΠΛΗΡΕΣ ΜΙΚΤΟΝ ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΕΙΟΝ
Γ. ΑΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΓΛΩΣΣΩΝ
Δ. ΤΜΗΜΑ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ
Ε. ΤΜΗΜΑ ΘΕΩΡΗΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ
ΣΤ. ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ
Ἡ διδασκαλία τῆς ΓΑΛΛΙΚΗΣ ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς κατωτάτης τάξεως μέχρι τῆς ἀνωτάτης.

ΠΛΗΡΗΣ ΣΧΟΛΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ

ΕΚΔΡΟΜΑΙ—ΑΣΚΗΣΕΙΣ—ΠΑΙΔΕΙΑΙ—ΒΡΑΒΕΙΑ
ΘΕΣΕΙΣ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ. ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΑΡΙΣΤΟΝ. ΕΠΙΒΛΕΨΙΣ ΠΑΤΡΙΚΗ

VALE THRYNE

Τακτοποιεῖ τὰ ΕΜΜΗΝΑ

Σταματᾷ τοὺς ΠΟΝΟΥΣ

Νέων φάρμακον αποτελεσματικόν

Ὀδηγία ΔΡΕΑΛ εἰς τὰς Φαρμακείας

Διὰ τὰς ΠΑΡΧΙΑΣ, γράψατε:

Α. ΔΑΠΟΝΤΕ, Καλαμῖτου 8.

ΑΘΗΝΑΙ

Διγλωσσος Γραφομηχανή

FLORIO

ΓΕΝ. ΑΓΡΗΙΟ Α' Π. Χ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ

Στὰς Πασατζόγλου 25.—ΑΘΗΝΑΙ

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΤΩ ΤΩ ΙΑΤΡΟΤΕΛΕΙΩ

Ἐπανερχοῖται τὸ πρότερον χροῖμα. Δὲν βάφει τὴν ἐπιδερμίδα καὶ δυναμάνει τὰς τρίχας.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥ ΠΛΗΡΗΣ ΑΡ. 48

Τὴν δρ. 40 διὰ τὰς ΠΑΡΧΙΑΣ 52

Η ΚΡΕΜΑ ΚΡΙΝΟΣ

Καμνὴν τὸ ἀριστοτέρεον ὀσμὴν. Εἶνε ἀπολύτως ἀβλαβὴς. Συντελεῖ τὴν καλλολογίαν καὶ ἐξελίσκει τὰς τρίχας.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥ ΠΛΗΡΗΣ 48.—ΑΘΗΝΑΙ

ΠΟΥΔΡΑ ΛΟΡΙΑ

ΕΔ. ΠΙΝΩ

ΕΔ. ΠΙΝΩ

ΕΔ. ΠΙΝΩ

ΕΔ. ΠΙΝΩ

ΕΔ. ΠΙΝΩ

ΕΔ. ΠΙΝΩ

ΕΔ. ΠΙΝΩ

ΕΔ. ΠΙΝΩ

ΕΔ. ΠΙΝΩ

ΕΔ. ΠΙΝΩ

ΕΔ. ΠΙΝΩ

ΕΔ. ΠΙΝΩ

ΕΔ. ΠΙΝΩ

ΕΔ. ΠΙΝΩ

ΕΔ. ΠΙΝΩ

ΕΔ. ΠΙΝΩ

ΕΔ. ΠΙΝΩ

ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ „ΑΝΑΤΟΛΗ“,

ΔΔΕΕ. Γ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ, ΑΘΗΝΑΙ.—ΓΩΝΙΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 32, ΑΒΕΡΦ 21

Ἐγκαταστάσει (ἡ Οἰκία εὐρύχωρον καὶ μεγαλοπρεπές, περιλαμβάνει Δημοτικὸν Ἑλληνικὸν—Γυμνάσιον—Ἑ. ποικίλην Σχολὴν (ἀναγνωριστικὸν ὡς κανονικὸς λειτουργοῦσαν διὰ τῆς ἐπ' αὐτῇ ἀριθμὸν 106,978 ἀποφάσεως τοῦ οἰκίου Ὑπουργείου). Μονοτάξιον Ἑμπορικὸν—Γερμανικὸν—Γαλλικὸν καὶ Ἑμπορικὸν—Λογιστικὸν—Οἰκονομικὸν, με' ἀρμόδιον διδασκόντων—Μουσικὸν τμήμα. Προσέλασιν ὡς γινώσκοντες μετ' ἀσκήσεως προσεγγίης πρὸς τὰ πρόσωπα καὶ τὴν ἀξίαν ἐκλεγμένον ἐκ 32 ἀρίστων καθηγητῶν καὶ γινώσκον διδασκάλων. Ἰδιαιτέρα εἰδικὴ διευθύνσις ἐκάστου τμήματος.
Παράρτημα Ἑλληνογαλλικῆς Σχολῆς «ΑΝΑΤΟΛΗ» δόδος Ἰωαννῶν 47 δ' (Συνετομία Κολωνοῦ) Νηπιαγωγεῖον—Ἀστικὴ Σχολή—Μουσικὸν Τμήμα. Προσωπικὸν ἀλλοῦ καὶ ἐκτετατὸν ἀπὸ τὴν αὐτὴν διὰ τὴν τοῦ γινώσκοντος πρὸς τὴν διδασκαλίαν διδασκαλίας ΜΚ. ΗΛΙΑΔΟΥ. Ἐγγραφαὶ 1ην Σεπτεμβρίου, μαθήματα 21ην τοῦ αὐτοῦ. (Ἐκ τῆς διευθύνσεως)

ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΟΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ Θ. ΝΕΣΤΟΡΙΔΟΥ

ΜΕΤ' ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1905.—ΑΘΗΝΑΙ, ΕΠΙΤΑΓΗΣΟΥ 32

Αἱ μὲν ἐγγραφαὶ ἤρχισαν, τὰ δὲ μαθήματα ἀρχοῦν 15 Σεπτεμβρίου. Ζένοι γλώσσαι ἡ Ἀγγλική, ἡ Γαλλικὴ, καθ' ἑκάστην κατὰ τμήματα. Καθηγητὴς καὶ Γυμνασιὸν θηλέων ἰσοτίμον ὡς δημοσίων. Λειτουργοὶ καὶ Μονοτάξιον Ἑμπορικὸν Τμήμα. Οἱ οἰκοτρόφοι καὶ ἡμιοικότροφοι τυγχάνουσι οἰκονομικῶν περιθάλψεων. Ζητήσατε κανονισμὸν.
Ὁ Διευθυντής
Θ. Νεστορίδης

ΑΓΓΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

BARKSHIRE (ΜΠΑΞΕΡ)

ΜΕΤ' ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

Ἡ ἀρχαιότερα τῆς Ἀνατολῆς ἰδρυθεῖσα τῷ 1872, ΑΓΓΛΟΙ καὶ ΓΑΛΛΟΙ καθηγηταὶ ἐξασφαλίζουν ἀρίστην ἐκμάθησιν τῆς ΑΓΓΛΙΚΗΣ καὶ ΓΑΛΛΙΚΗΣ.

Ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΗ διδάσκειται πρὸς ἀρίστον Ἑλληνιστῶν. ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ αὐστηρά, πατρικὴ ἐπίβλεψις.

ΕΝΑΡΞΙΣ 15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ: Κ. Φ. ΜΠΑΞΕΡ

ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

Διδακτὴριον Ξένων Γλωσσῶν καὶ Ἑμπορίου

HENRY

ΕΤΑΓΙΟΥ 24

Προτότυπον Ἑκπαιδευτικῶν Νεανίδων καὶ Ἑφήβων.

ΞΕΝΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ:

Ἀγγλική, Γαλλικὴ, Ἰταλική, Γερμανικὴ, Ἰσπανικὴ, ὁπὸ

Ξένων Καθηγητῶν.

ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ: Ἐπιστημονικὴ διδασκαλία.

ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΙΑ: Φοίτησις τρίμηνη.

Ἑλληνοαγγλικὸν Παρθεναγωγεῖον — Ἑλληνοαγγλικὸν Λύκειον — Ἀκαδημία γυναικ. Παιδείσεως. Νηπιαγωγεῖον μέχρι Δ' Γυμνασίου ἐν τῷ Παρθεναγωγείῳ ὡς καὶ ἀνωτέρα Σχολὴ πραγματιστικῆς μορφῆς τῆς Ἑλληνίδος. Δημοτικόν, Ἑλληνικόν καὶ Γυμνασίον ἐν τῷ Ἀρρεναγωγείῳ μετὰ τμήματος Πρακτικοῦ Λυκείου. Δεκτεὶ μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι ἐσωτερικοὶ, ἐξωτερικοὶ καὶ ἡμίτροφοι. Κανονισμοὶ τῷ αἰτοῦντι. Τακτικὰ μαθήματα τὴν 1ην 8βρίου.

URODONAL

ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΥΠΕΡΣΑΡΚΩΣΙΝ

Ποδάγρα
Ἀρτηριοσκλήρωσις
Νευραλγίαι
Ψαμμιάσις

15
Μεγάλα Βραβεῖα

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ:
ΜΑΡΙΟΣ Η. ΜΠΑΛΑΝΤΟΥΡ
ΜΙΧ. ΒΟΔΑ 8
ΑΘΗΝΑΙ

πλύνει τὸ ἥπαρ καὶ
τὰς ἀρθρώσεις, δια-
λύει τὸ οὐρικὸν ὄξύ,
ἐπιταχύνει τὴν θρέ-
ψιν καὶ ὀξυδώνει τὰ
λίπη.

Τὸ URODONAL εἶνε
ἡ μόνη λογικὴ καὶ ἀποτελε-
σματικὴ θεραπεία τῆς ὑπερ-
σαρκίας. Ἄλλως τε πᾶσα थे-
ραπεία κατὰ τῆς ὑπερλιπώ-
σεως θέτει ἐν κυκλοφορίᾳ οὐ-
ρικὰ ἄλατα καὶ ὀφείλει νὰ συ-
νοδεύηται ὑπὸ τῆς χρήσεως
τοῦ URODONAL, τὸ ὁποῖ-
ον θὰ τὰ ἀποκρίνη.

Τὰ εἰς πραγματικὴν ἀπόδοσιν ἀποτελεσμάτων προέδου
ΜΟΝΟΤΑΞΙΑ ΕΙΔΙΚΑ ΤΜΗΜΑΤΑ
τῶν ἐλευθέρων ἐμπορικῶν σπουδῶν τῆς
ΣΧΟΛΗΣ ΓΛΩΣΣΩΝ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΟΥ

Ἡμερήσια καὶ ἑσπερινὰ τῆς Λογιστικῆς καὶ τῶν Ξένων Γλωσ-
σῶν καὶ κατὰ τὸ ἀρξόμενον ἔτος 92 λειτουργήσωσι μετὰ διδαστι-
κῶν προσωπικῶν ἁξιοτῶν καὶ μετὰ πρέσβειαν μαθημάτων πύξη-
μένων μετὰ εἰδικὰ μαθήματα. ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ. Δίδακτρα
προσιτὰ εἰς πέντε 3—ΦΕΙΔΙΟΥ 3.

ΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΜΑΣ

Ὁ κ. Σπύρος Κασελάκης ὅστις
μεταβαίνει εἰς τὴν Κωνσταν-
τινούπολιν ὡς ἀντιπρόσωπος
τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τὸν ὁποῖον
παρακαλοῦνται οἱ φίλοι μας
ὅπως ἐνισχύσουν εἰς τὸ ἔρ-
γον του.

Κατὰ τῆς Ἐπιδερμίδος
POUDRE IDEAL
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: Ἄφει ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ
Στοῦ Περματῆ 28

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΘΕΤΙΚΩΝ ΚΑΙ
ΚΛΑΣΣΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ
— ΑΛΩΠΕΚΗΣ 11 (Κολωνάκι) —

Λειτουργοὶ τμημάτων διὰ τὰς εἰσιτη-
ρίους ἐξετάσεις τοῦ Πανεπιστημίου. Εἰ-
δικοί καὶ πεπεισμένοι καθηγηταὶ δι-
δάσκουσι πάντα τὰ μαθήματα.
ΣΗΜ. Εἰς τὸ Οἰκονομικὸν τῆς Σχο-
λῆς Μπερτόλη, ὅπου λειτουργεῖ τὸ
Φροντιστήριον γίνονται δεκτοὶ εἰκό-
τροφοὶ ἐκ τῶν Ἑσπερίων.

Εἰς τὰ γραφεῖα μας πωλοῦνται
πλὴν τῶν ἐκδόσεων τῆς «Βιβλιοθήκης»
τοῦ «Μπουκέτου» καὶ δύο ἐξάαι ἐκ-
δόσεις τῆς «Ἡμερολογίου» μὲς ἑσπε-
τευμένης, ἀντὶ δραχ. 12, τὸ ἑσπε-
τευμένον αἰμυνήστου λογοτέχνη Πλά-
τωνος Ροδοκανάκη «Μέσα ἀπὸ γλαυ-
κῆς» ἀντὶ δραχ. 6, ἡ «Λεβέντισσα» ἀντὶ
δραχ. 60 καὶ ἡ Γαβριέλλα ἀντὶ δραχ. 50.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ γραφεῖον ἐντὸς τῆς ἀ-
γορᾶς συναλλαγμάτων μετὰ τηλεφώ-
νου. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα μας.

ΤΑ ΠΛΕΟΝ ΜΟΔΕΡΝΑ
ΑΡΩΜΑΤΑ

FORVIL

Ζητήσατε

ἀπὸ τῶν μυροπώλῶν σας

FORVIL 5

CORAIL ROUGE
NARCISSE FORVIL

MAISON FORVIL

CHAMPS ELYSEES, 120-PARIS

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΕΡΙΣΤΑΣ ΚΑΙ ΘΕΟΧΑΡΗΣ

ΡΟΜΒΗΣ 18. ΑΘΗΝΑΙ

Κ. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ-ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 170Α (ΤΕΡΜΑ)

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εἰς καὶ ἐκ-
βιβλία μεταχειρισμένα καὶ
θήκας. Γράψατε στὸν Μπουκέτο

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΥΤΖΗΣ, ἱστο-
ματολόγος. Ἐκ-
δόσεις «Βιβλιοθήκης»
ἰδιαιτέρας κληρονομίας
θηγητοῦ κ. Γεωργίου
ταῖνου. Δέχεται καὶ
στην δόξιν Κεραλάς
15α.
Ἄρμα 8-10 α. π.
4-6 μ. μ.

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ
συνιστῶμεν τὴν
ραν ἐν Ἀθήναις Οὐ-
λογικὴν Ἑλληνικὴν
ΛΙΟΥ Ι. ΧΑΡΑΜΗ
τοῦ Ὀφθαλμολόγου
Μενάνδρου 27 Τηλ.

Τὴν 25ην Σε-
πτεμβρίου θὰ
κλροφότη
Ἡ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ
τὸ μεγαλειώ-
των Ἑλλήνων
Περιοδικόν

